

Denny Newman
PÍSKOŽROUTI



Denny Newman

PÍSKOŽROUTI



NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Věnováno Jirkovi Vlčkovi a všem,
jejichž jména se v knize vyskytují
a oni to zjistí až při jejím čtení.

ZASNĚŽENÁ KRÁVA

(příběh první)

Noci padaly miliony vloček.

Pohoří Vrcholy, stejně jako každou zimu, leželo pod několikametrovou vrstvou sněhu. Všude vládlo ničím nerušené ticho, tmou se odrážela od zmrzlého sněhu stříbrná záře hvězd a měsíce a tu a tam se jako osamělý trosečník v oceánu objevilo světlo z okna horské samoty nebo malé vesničky a žlutě zářilo do klidné noci¹⁾.

Jedno ze světel patřilo zájezdnímu hostinci „U zasněžené krávy“, útulné chalupě na svahu Kukaččí hory, kam každý rok ve stejnou dobu jezdilo osazenstvo Mořčvílského městského muzea na své tradiční výjezdní soustředění. Za rok se pravidelně nashromáždilo dost záležitostí, které nestačilo vyřešit běžnou cestou, a bylo třeba zvláštního přístupu. Například otázka, kam se poslední měsíce ztrácí *Katalog madam Čurbesové*, když je podle listonošky paní Kořínkové do muzejní schránky pravidelně vkládán.

Copyright © Denny Newman, 2010

Cover © Dan Černý & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-078-1

1) I když tohle byla zrovna otázka, na kterou znala většina přítomných odpověď: U mě ho tedy rozhodně nehledejte!

Kdybychom byli opravdu realističtí, mohli bychom mluvit o tom, že operace „Vrcholy“, jak byl celý výlet mezi členy muzea interně nazýván, nebyla nic jiného, než vyřizování osobních účtů smířlivou, byť zároveň i důraznou cestou s lehkým přispěním alkoholu.

* * *

V nálevně v přízemí hostince seděli kolem velkého dubového stolu téměř všichni zaměstnanci a statečně bojovali s večeří.

„Vážení kolegové,“ vyžádal si zacinkáním lžičky o sklenici ticho ředitel muzea, profesor Myrtil Kuštil. Sál po nějaké chvilce neochotně utichnul, i když tu a tam bylo slyšet polohlasné remcání. Jednalo se především o stůl profesora Rosničky, který byl celá léta proti řediteli v opozici, a k tomuto stanovisku časem dokázal strhnout celé své oddělení Opomíjených rostlin a kořenovníků.

„Víte, že nejsem zastáncem dlouhých proslovů...,“ začal Myrtil svoji připravenou řeč.

„A sakra!“ zašeptal profesor Rosnička tak, aby ho slyšel celý stůl.

„...takže jenom stručně shrnu základní myšlenky...,“ pokračoval Myrtil.

„Vzbudte mě až skončí, ano?“

„...týkající se našeho zimního výjezdního soustředění, abych tak řekl, vrcholového rázu, když už jsme na těch Vrcholech, že... ha ha ha.“

„Proboha, on se pokouší dělat vtipy!“

„...ale budme opět vážní, ehm. Rád bych připomenul loňský ročník, který skončil naprostou demolicí penzionu pana

Trdlíka, a upozornil zde přítomné kolegy z oddělení Bublajících roztoků, že je nežádoucí, aby i tady pokračovali ve svých výzkumech a bádáních, protože do hor jsme přijeli především za čerstvým vzduchem a sportovním vyžitím, abych tak řekl... Navíc naše muzeum přišla rekonstrukce penzionu na nemalé peníze.“

„A to říká někdo, kdo vloni strávil celou dobu, co jsme odklízeli trosky a hledali Trdlíka, v opileckém blábolení!“

„... i když tady bych rád zdůraznil, že sjíždění svahu pod Zasněženou krávou na dvou ohoblovaných prknech, jak se o to tady v loňském roce někteří pokoušeli, nepovažují za sport, ale za hazard se zdravím!“

„Mně se to celkem líbilo a že si Kuštil zlomil ruku, když to taky zkoušel, to je jenom jeho problém!“

„Ve stejném duchu bych rád pronesl pár slov i o tématu nadměrné konzumace alkoholu a následných návštěvách dámského personálu ubytovny. Jistě si vzpomenete na politováníhodnou příhodu, která se stala před třemi lety a ve které figuroval opilý profesor Rosnička, kuchařka Anička, postroj na koně a vyděšený pan Trdlík!“ pozvedl oči Myrtil a vyhledal pohledem dotyčného kolegu.

„Zase se do mě naváží! Nedokáže si to odpustit ani letos! Už je to tři roky a pořád o tom mluví!“

„Rok od roku je těžší a těžší zajistit pro nás ubytování, to myslím nemusím zdůrazňovat, tudíž by bylo vhodné alespoň letos opustit penzion ve stejném stavu, v jakém se nacházel, když jsme přijeli.“

„To by musel celé oddělení Bublajících roztoků přivázat k postelím a nepustit je na krok, ha, ha! Myšpulku především!“

„Také bych zde mezi námi rád uvítal slečnu Zuzanu, která s námi přijela coby doprovod našeho kolegy Mišpulky.

V minulých ročnících našich zimních výjezdů nám prokázala neocenitelné služby v oblasti, abych tak řekl, léčení únavových syndromů, takže předpokládám, že nikdo z vás nemá žádné výhrady.“

Sálem se rozlehl bouřlivý potlesk a všichni přítomní otočili pohledy směrem, kde ještě před chvílí seděla Zuzana. Její místo bylo ale prázdné.

„Nevíte, kde je Zuzanka?“

„Ne, ale všimnul jsem si, že chybí i Jeroným.“

„Že by se konečně probral?“

„Vaše reakce svědčí o tom, že nikdo není proti,“ usmíval se Myrtil, „ale slečna Zuzanka není jediná, kdo je tu s námi a není členkou našeho sboru. Letos jsem pozval i našeho hlídače, pana Brouzdala a jeho rodinu, protože si myslím, že po některých letošních pokusech si odpočinek zaslouží jak on, tak jeho blízcí...“

„Nechápu, na co naráží, to se mohlo stát každému!!! Já nemůžu za to, že šel zrovna okolo, když to bouchlo!!!“

„K mojí velké lítosti musím konstatovat, že je to opět především díky profesoru Rosničkovi, jehož nechvalně známé charitativní večírky se několikrát zvrhly takovým způsobem, že to snad ani nebudu rozpitvávat. Ostatně mám ten pocit, že valná většina z vás se jich s nadšením zúčastnila!“

„No bodejť! Pořád je to lepší než ty jeho přednášky o hybnosti těles! Ještě se do mě jednou opře a půjdu mu jednu plácnout!!!“

„V této souvislosti mám jednu radostnou zprávu – pan správce s sebou vzal i Matyldu.“

Sálem se opět rozlehl bouřlivý potlesk, tentokrát směřovaný mourovatému kocourovi, který něžně zabučel a skočil pod stůl²⁾.

„Tak a to bylo asi všechno, děkuji vám za pozornost a přeji dobrou chuť. Za malý okamžik se budou podávat svišti s borůvkovou omáčkou.“

Když se Myrtil posadil, ozval se pouze slabý potlesk, jehož největším strůjcem byl pan Trdlík, majitel penzionu.

„Kdyby si vždycky odpustil ty svoje mentorské proslovy, byl by to skvělý týden!“

„To máte pravdu. Mimochodem, to je vaše noha, jak na mě stále pod stolem doráží?“

„No dovolte?!“

Oba vědci, profesor Rosnička a jeho asistent Žblabuňka si vyměnili tázavé pohledy a sehnuli se pod stůl. Za okamžik se opět narovnali a tvářili se konsternovaně.

„Viděl jste to, co já?“

„Viděl. Kdo by to do něj řekl, co?“

„Tolik let nic a teď...“

„No, budeme dělat, že jsme nic neviděli. Mimochodem, všimnul jste si jak je zdejší pokojská pěkně tvarovaná?“

„Samozřejmě, co ji takhle pozvat večer na pokoj? Nějaká ta lahvinka by se taky našla...“

* * *

Když zvony ve Svažující se Lhotě odbily půlnoc, svítily u „Zasněžené krávy“ jen okna vedoucí z kuchyně. Zbytek chalupy byl ponořen do tiché tmy. Alespoň pokud jste stáli dva kilometry od ní a byla hustá mlha a svištěl vítr, mohlo

2) V Mořičvílu není tohle rozdvojení osobnosti zdaleka ojedinělé, viz například sladkovodní žralok s utkvělou představou, že je kůň. Kocour Matylda si samozřejmě svým způsobem uvědomoval, že se od ostatních krav fyzicky výrazně liší, ale nikdy nedovolil, aby to bylo na překážku jeho skotovosti.

to tak vypadat. Ve skutečnosti panoval uvnitř čilý i když diskrétní cestovní ruch.

„Pamatuje si někdo, kudy se do toho sklepa jde?“ ozval se v temné chodbě hlas profesora Rosničky.

„To je otázka! Přece po schodech dolů, ne?“ odpověděl mu cynicky asistent Žblabuňka.

„A vy snad někde vidíte nějaké schody?“ přidal se třetí hlas, který by znalec identifikoval jako hlas docenta Korýtko.

„Když jsme se po nich dostali nahoru, musí tady někde být!“ nedal se Žblabuňka.

„Pak je tedy nanejvýš podivné, že už tady bloudíme dobře deset minut a schody jsme nepotkali ani jedny!“ utrousil Rosnička.

„Kdybychom rozsvítili, bylo by to podstatně snazší!“

„Kdybychom rozsvítili, je tady Kuštil jak na koni a můžeme se těšit na jednu z jeho přednášek.“

„Můžeme šmátrat podél stěn a když narazíme na dveře, mohli bychom zkusmo nahlédnout,“ navrhl Korýtko.

„No to je nápad!“ ozval se ze tmy za ním Žblabuňka, takže se Korýtko lekl a vrazil do profesora Rosničky. Ten se instinktivně ohnal a praštil loktem Žblabuňku. Nastala intenzivní strkanice všech proti všem. Za několik okamžiků se situace opět uklidnila.

„Abych se přiznal, před chvílí jsem to zkusil...“ řekl potom Rosnička.

„A jak to dopadlo?“ zajímalo docenta Korýtko.

„Vlezl jsem do pokoje, kde je ubytovaná trpasličí rodina, a dostal jsem naplocho sekerou.“

„To byla ta strašná rána?“

„Ne, to jsem byl já, vrazil jsem do kbelíku se smetákem.“

Profesor Rosnička se zastavil a počkal, až do něj jeho kolegové drcnou.

„Pánové, navrhuji, abychom se rozešli každý jedním směrem a pátrali na vlastní pěst, bude to tak rychlejší.“

„No dobrá, ale jak se potom zase sejdem?“ zajímalo Žblabuňku.

„Ten, kdo najde schody, zahouká jako sova a ostatní dva půjdou po zvuku,“ navrhnul Korýtko, aby nezůstal pozadu. Profesní řevnivost je něco, co vám časem přejde do krve.

„No dobrá, já jdu tudy,“ rozhodl se Žblabuňka

„Kudy?“

„Tudy povídám.“

„Víte, Žblabuňko, tady v té tmě je pojem ‚tudy‘ poněkud obšírný,“ řekl docent Korýtko.

„Nechte si ironické poznámky a najděte si svůj směr, ano? Když do mě nevrazíte, tak jdete správně.“

„Přece se teď nebudete hádat! Jde nám nakonec o stejnou věc, takže bychom měli spolupracovat!“ snažil se uklidnit Rosnička.

„Jde nám o chlast,“ upřesnil myšlenku Žblabuňka a máchal ve tmě před sebou rukama, aby mohl případně odehnat dotěrného Korýtko.

„Já bych to nenazýval tak vulgárně. Spíš bych řekl, že máme zájem na tom, aby seznámení s personálem proběhlo v přátelské a uvolněné atmosféře, kterou by bylo vhodné podpořit nějakou tou skleničkou.“

„Proč takhle troškařit? Viděli jste večer v jídelně ty sudy? Ve sklepech musí být ohromné zásoby,“ nedal se odradit Žblabuňka.

„Protože by bylo vhodné věnovat se také trochu tomu personálu, víte, pane chytrý?“

„Tím chytrým jste myslel koho jako?“ štouchnul Žblabuňka do tmy před sebou.

„Auvajs!“ ozval se před ním Korýtko.

„Samozřejmě že vás! Když se ve sklepeš opijete, jak se asi dostanete nahoru k pokojské, aha?“ řekl Rosnička Žblabuňkovi za hlavou. Žblabuňka se ohnal, ale Rosnička to čekal a skrčil se, takže Žblabuňka dal facku docentu Korýtkovi. Ten ho kopl do holeně.

„A víte, že máte pravdu?“ řekl Žblabuňka, když dopadl na zem vedle Rosničky a podrazil Korýtkovi nohy. „Přece se teď nebudeme hádat a zneužívat tmy pro řešení malicherných osobních problémů!“

„To bych prosil!“ ozval se bolestivě Korýtko.

„Takže navrhuji nejprve sehnat personál a teprve pak spolu s ním vyrazit do sklepních prostor. Navíc by nám slečny mohly ukázat ty zatracené schody!“

„Vy mě překvapujete, Rosničko! Na to jste přišel úplně sám?“

„Jistě. Já se nemusím chodit na všechno ptát jako někdo.“

„Jako například kdo?“ zajímalo Žblabuňku.

„Myslel jsem, Žblabuňko, že jste vyrazil do tmy hledat schody!“

„To souhlasí, ale už po pár krocích mě napadlo, co se asi stane, až je najdu. Všude tma, schody bývají celkem příkré...“

„Takže jsme tam, kde jsme byli, že?“ povzdechl si Rosnička.

„Ne tak docela, tady na zdi jsem něco nahmatal.“

„Jak to vypadá?“

„Těžko se to popisuje, ale řekl bych, že je to nějaká páka.“

„Takže bychom za ni zatáhli?“ navrhnul Korýtko.

„Tak to pozor. Já za ni zatáhnu! Jestli chcete za něco tahat, tak si nahmatejte něco svého!“ začal do tmy před sebe opět máchat rukama Žblabuňka.

„No dobrá, dobrá, tak směle do toho,“ snažil se uklidnit situaci opět Rosnička, který dostal přímý zásah do oka.

* * *

Celou chalupou se rozlehl zvuk podobný řevu stáda nosorožců v říji a hned na to se začala rozsvěcet všechna okna. Když někdo zapálil louči i na chodbě, na zemi bylo možné spatřit profesora Rosničku, jak klečí na asistentovi Žblabuňkovi a otlouká mu hlavu o podlahu. Hned vedle se válel docent Korýtko a držel se za uši. Do toho všeho ze stropu tryskala mohutnými proudy voda a na několik dveří sjely ochranné desky z olova.

Jako první dorazil na místo katastrofy zmáčený Myrtíl. Na rozdíl od ostatních obyvatel chalupy, kteří zmateně pobíhali sem a tam a snažili se uniknout padající vodě, se ale zastavil nad Rosničkou, Žblabuňkou a Korýtkem a významně si odkašlal.

„Můžu hádat, co se stalo?“ řekl ponuře.

„Když mě Rosnička pustí, klidně vám to řeknu sám,“ huhlál zbaběle Žblabuňka.

„Není třeba kolego,“ odušil Myrtíl, „ono se to dá celkem snadno domyslet. Zatáhl jste za tuhle páku, u které je červený, skoro půl metru vysoký nápis POUŽIJTE POUZE V PŘÍPADĚ POŽÁRU, nemám pravdu?“

„To já nevím, byla strašná tma!“ dusil se Žblabuňka.

„Okamžitě ho pusťte, Rosničko!!!“

Profesor Rosnička neochotně poslechl a pomohl Korýtkovi na nohy. Neodpustil si při tom silný štouchanec do žeber.

„Tak jako bych to neřikal, že? Stará známá firma. Můžete mi to nějak logicky vysvětlit?!“

Profesor Rosnička neztratil duchapřítomnost, upravil si motýlka, což bylo za stávající situace zcela zbytečné, protože padající voda zmařila již v zárodku jakýkoliv pokus vypadat noblesně, a podíval se Myrtilovi zpřímá do očí.

„Šli jsme si tady s kolegy trochu zaběhat, abychom si užili vysokohorského vzduchu.“

Myrtilovi se rozšířili zorničky.

„Zaběhat? V nočních košilích?“

Žblabuňka a Korýtko sklopili oči, ale Rosnička se nehodlal vzdát lacino.

„Sám jste říkal, že se máme otužovat.“

„Otužovat ano, ale ne si uhnat zápal plic! Víte, kolik je venku? Dvacet pod nulou!“

„My jsme skalní přívrženci jakéhokoliv sportu a takové podružnosti nás nemohou rozházet!“ tvrdil drze Rosnička.

„Ale já vás asi rozházím, ani nemrknete,“ přecházel Myrtil do křiku.

„Nemůžeme za to, že jsou tady po chodbách rozmístěné pasti,“ bránil se Žblabuňka, který pochopil, že situace není ani zdaleka tak beznadějná, jak se ze začátku zdála.

„Pasti? Ta vaše past je nejmodernější protipožární zařízení, vy chytráku. Konstruovali jsme ho u nás v muzeu a jenom díky tomu nás tady ubytovali! Víte vy vůbec, kolik je v zásobníku na střeše vody?“

„Ne, kolik?“ zeptal se bezelstně docent Korýtko.

„Strašně moc!“

„A nedá se to vypnout?“

„Jistě, ve sklepe je hlavní uzávěr,“ vzpomněl si Myrtil. „Rychle do sklepa!“

„A jsme u toho! My jsme původně taky hledali schody do sklepa,“ přisadil si Korýtko.

„Do sklepa? Neřikali jste náhodou, že jste si chtěli jít zaběhat?!“ zarazil se Myrtil a změřil si Rosničku podezřívavým pohledem.

„No... jistě, to víte, to není jen tak...,“ začal kličkovat Rosnička.

„Čekám! A nepřejte si vědět, co se stane, jestli zjistím, že jste šli pro víno!“

„Pro víno? Ale kdepak, ha, ha, jak vás to mohlo napadnout?“

Kolem proběhla postava zahalená do promočeného prostěradla a křičela: „Hů, hů. Jsem vodní duch!“

„Vidíte? Vy jste Rosničko prostě destruktivní typ!“ ohlédl se za postavou Myrtil, ale pak jeho oči opět vyhledaly profesora Rosničku a objevil se v nich všeobviňující pohled.

„Ale...“

„Žádné ale! Co jste chtěli dělat ve sklepe? V noci? V nočních košilích?!“

Rosnička zapnul i záložní zdroje svého mozku.

„Chtěli jsme najít sánky.“

„Cože?“

„Sánky. Chtěli jsme si to běhání trochu zpestřit, aby to nebylo tak jednotvárné.“

„To je pravda,“ souhlasil překotně Korýtko.

„Jak jsem na to mohl zapomenout,“ plácnul se do čela Žblabuňka.

„Tak sáňky, ano? To jako to sněhové vozítko, na kterém loni řádili Jeroným se Zuzanou?“ nedůvěřivě se ujišťoval Myrtil.

„To jsou přesně ony.“

„A to vám mám jako věřit, ano? Ještě vloni jste vedl celkem obšírnou řeč na téma, proč neopouštět Trdlíkovu chalupu a velice zasvěceně jste hovořil také o nebezpečích, která číhají na člověka na sněhu! To byla jediná chvíle, kdy jsem na chvíli uvažoval o tom, že jste možná přeci jen normální!“

„Lidé se mění,“ nedal se Rosnička.

„Ano, letos bychom rádi všechno dohnali,“ připojil se Korýtko.

„Vlastně to měl být trénink na ten závod...“

„Rosničko, co to zase plácáte?“

Okolo proběhla opět postava v prostěradle a křičela: „Jsem delfín, jsem delfín!“

„No... víte..., domluvili jsme si s kolegy takový závod na saních... A každá chvilka pro trénink je dobrá.“

„Co to proboha plácá?“

„Ticho, tohle by mohlo projít, starej strašně rád soutěží...“

Voda pomalu přestávala tect.

„Závod jste říkal?“ zpozorněl Myrtil.

„No, vlastně to mělo být překvapení...“

„Jen se nestyďte, myslím že se vám celkem úspěšně podařilo překvapit všechny v dosahu několika desítek metrů!“

„Jde o to, že každé oddělení si postaví svoje vlastní saně a bude se soutěžit, kdo dojede nejdřív dolů do Hornoskalního sedla. Je to vzdušnou čarou jen několik kilometrů, ale po cestě jsou celkem prudké zatáčky. A pak je taky třeba přejet trať...“

„Kde na tohle všechno přišel?“

„To je úplně jedno, hlavně aby to Kuštil sežral a neptal se na to víno. Víte, co by se nám mohlo všechno stát?“

„Takže každé oddělení svoje sáňky, říkáte?“ uklidňoval se pomalu Myrtil.

„Ne, co?“

„Jednou chytil kolegu z oddělení Bagatelizovaných minerálů, jak konzumuje černou desítku Gerharta v pracovní době a ten pak musel tisíckrát opsat větu: „Na akademické půdě je konzumace alkoholu v kombinaci se sblíživáním se s opačným pohlavím zakázáno.““

„Ano, pravidla dovolují si je trochu vylepšit.“

„A on se sblížoval?“

„Sblížoval. S kolegyní Tildou z archivu. Mám ten dojem, že když je načapal, byli sblížení, jak jen to nejvíc šlo.“

„Tak dobrá. Počítejte ale s tím, že se také zúčastníme, nemyslete si, že oddělení Mechanických převodů zůstane pozadu!“

Okolo se pomalu šourala postava ve schnoucím prostěradle, ze které stoupla pára.

„Ale copak?“ zašklebil se pospěšně Myrtil, „Už žádný delfín? Ani vodní duch?“

Postava sejmula prostěradlo.

Myrtil se zarazil, protože pod ním byl majitel chaty „U zasněžené krávy“, pan Trdlík.

„Dejte mi pokoj ano? Vy jste nikdy neztroskotal?“ řekl a prošel mezi vědci na schody, které blokovali.

* * *

Majitel statku na svahu u Hornoskalního nádraží, Vendelín Troubil si toho rána přivstal, zachumlal se do kabátu

z medvědí kůže, který na podzim získal výhodnou výměnou za dvacet králíků strakáčů, vzal v kůlně širokou lopatu na sníh a vydal se hlubokými závějami nad chalupu.

Vítr nával za poslední týden sních přesně nad jeho statek a hrozilo utržení menší laviny. Vendelín Troubil byl člověk pracovitý, a tak se hned bez větších prostojů pustil do díla – nakupeným sněhem se proházal až do jeho středu, tam odtud uplácál jakousi primitivní dráhu, která objížděla jeho statek, polil ji vodou, která okamžitě zmrzla, a vytvořila tak hladkou klouzačku.

Vzhledem k příkrostiti svahu to byl nejlepší způsob, jak se sněhu zbavit s vynaložením co možná nejmenšího úsilí. Tento systém fungoval už staletí – každý sedlák obklíčil klouzačkou svoje stavení a jeho spodní soused plynule navázal, takže někdy vznikla dráha dlouhá až několik desítek kilometrů, která odváděla sníh samospádem hluboko do údolí, kde neškodně tál v některém z potoků. Další výhoda spočívala v tom, že když se sníh během zimy takto pravidelně likvidoval, nehrozily na jaře v údolí záplavy.

Vendelín Troubil skončil s prací okolo poledne, zamával na svého souseda Váchala, který ještě dokončoval svůj úsek, a šel se naobědvat.

„Víš, co ti řeknu, Vendýsi?“ přivítala ho s talířem v ruce manželka.

„Vím. Budeš jako každoročně strašit tím, že tam někdo spadne a dole se zabije,“ zabručel Vendelín.

„To není žádný strašení, ale vážná věc! Ty už si nepamatuješ, jak tam vloni žuchnula sousedovic Micka?“

„Pamatuju, no a co?“

„Když ji dole za tři dny našli, vypadala jako stažená králík!“

„Protože to byla ta nejpitomějši kočka na světě. Ostatní zvířata se klouzačce vyhejbnaj jako čert kříži³⁾. A když je člověk jenom trochu šikovnej, tak se tam může celkem bezpečně klouzat.“

„To nikdy nevíš. Nepodaří se ti zastavit a co pak? Aha?“

„Když už je někdo natolik pitomej, že přehlídne metrovej ochrannej val, nevšimne si cedulí s vykřičníkem, který jsou natlučený pět metrů od sebe, a nepřerazí se ani o drát, kterej tam většina lidí ještě pro jistotu dává, tak si tu rozbitou drážku dole jenom zaslouží. A přestaň myslet na blbiny a dej už mi tu polívku, mám hlad jako vlk!“

* * *

Zpráva o chystaném závodě se po „Zasněžené krávé“ rozletěla rychlostí blesku. Ještě během noci byli svolány tajné rady členů jednotlivých oddělení a detailně probrány plány na strategii závodu a ustanoveny komise, výbory a podvýbory pro konstrukci sání. Také byli vysláni špióni, kteří měli nějakým vhodným a nenápadným způsobem zjistit, jak si vedou konkurenční skupiny.

3) Čert byl v oblasti Vrcholů jedna z nejoblíbenějších postav, která se vyskytovala v drtivě většině místních pověstí. Jednalo se o chlupatého tvora s ocasem a kopytem, který trpěl takovou retardací mozku, že na konci každé vyprávěnky byl minimálně zmrzačený, nejčastěji však přímo zabítý nějakým hodně ošklivým způsobem.

V tomto případě sedlák Troubil narážel na pověst o tom, jak slabá dovra Málková namlátila čertovi křížovým klíčem, a způsobila mu tak četné tržné rány. Nutno podotknout, že to je jeden z těch mírnějších příběhů, taková pohádka. Nepozorný čert a rozjetý vlak s ostatním drátem už se ani nesnaží svoji brutalitu nijak skrývat.

Největší shon ale panoval ve třech pokojích, a to u Myrtila Kuštila, profesora Rosničky a u Jeronýma a Zuzany. V prvních dvou případech byl důvodem fakt, že šlo o zachování jakési akademické cti, která nedovolovala uznat, že jedno oddělení je lepší než druhé. V případě vedoucího oddělení Bublajících roztoků a jeho přítelkyně byla veškerá energie soustředěna na to, aby nebyli vypátráni svými kolegy, a měli tak čas a prostor jen sami pro sebe.

„Řeknu vám to takhle,“ začal poradit Myrtil, „je naprosto nepřijatelné, aby závod vyhrál ten šílenec Rosnička. Já sice nejsem ani v nejmenším zastáncem podobných hazardních sportů, ale v tomhle případě jde o čest celého oddělení, takže doufám, že přijdete s konstruktivními návrhy!“

Zakřiknutý mladík v rohu nesměle zvedl ruku.

„Prosím. Mimochodem, vy jste kdo?“ pokynul mu rukou Myrtil.

„Ehm, praktikant Patička, pane profesore...“

„Dobrá, Patičko, co nám chcete říct?“

„Ehm, je známá věc, ehm, že pokud se za určitých teplotních podmínek sníh poleje vodou, okamžitě zamrzá a tvoří ledový povrch. Ehm, pokud bychom na naše vozidlo umístili zásobníky s vodou, řádně zaizolované tedy, a pomocí hadiček instalovali trysky přímo před lyžiny, dá se předpokládat, že se přímo před sáněmi bude tvořit zledovatělá dráha, která nám dovolí se pohybovat zhruba dvě celé šestkrát rychleji, než po sněhu, ehm...“

„Výborně, mladý muži!“ netajil se nadšením Myrtil.

„Když dovolíte, pane...“ zvedl se pod oknem další z Myrtilových lidí, asistent Kolčava.

„Jistě, kolego, jistě...“

„Pokud jsem to dobře pochopil, celá pravidla závodu se omezila pouze na to, že na povel start posádky i se svými stroji odstartují a budou se snažit co nejrychleji dostat dolů ke stanici „Hornoskalní sedlo“. V tom případě bych navrhoval odstartovat pomocí známého principu, na kterém funguje prak. Udělí nám to dostatečnou počáteční rychlost a náskok před soupeři.“

„No vidíte, jak to jde, když se chce. Nějaké další návrhy?“

„Co takhle vyrobit aerodynamická křídélka a spoilery? Snížili bychom koeficient odporu, a tím pádem by se zvýšila rychlost.“

„Další, třeba vy tam vzadu...“

„Dole bude třeba nějak zabrzdit, takže doporučuji připravit na několik provazů do zadní části vozidla prostředradlo, které po rozložení naopak koeficient odporu prudce zvýší, tak abychom mohli zastavit. Pokusím se to propočítat...“

„Dobře. Doktore Máslo?“

„Pokusím se vyrobit speciální tvrzené přilby pro případ nárazu...“

Dveře za Myrtilem se rozletěly a v nich stál udýchaný docent Obtáhlho.

„Nebudete tomu věřit, ale Rosnička a spol. se dali dohromady s Bublajícími roztoky! Víte, co to znamená?“

„Jeroným taky?!“ zděsil se Myrtil.

„To ne, toho a slečnu Zuzanku nemůže nikdo najít...“

„To se mi ulevilo, Jeronýmovi se dá věřit, ten by se s Rosničkou nikdy nespolečil!“

„Ale pane, to nic neřeší!“ prudce dýchal Obtáhlho. „S panem Myšpulkou nebo bez něj, určitě mají alespoň trochu Evrta!“

„Přísně jsem zakázal brát si sem s sebou jakýkoliv materiál!“ zrudnul Myrtíl. „A pro Bublající roztoky to platilo speciálně!“

„To jistě, pane,“ podotknul doktor Máslo, „ale to přece nikdo nerespektuje, vždyť i vy máte na stole krabici s nářadím.“

„To je něco jiného... to mám kvůli údržbě pokoje... No tak dobrá, jsme ztraceni, co budeme dělat?“ složil Myrtíl hlavu zoufale do dlaní.

Všichni přítomní se k němu seběhli a začali ho plácát po ramenou a pronášet uklidňující věty.

„Počkat!“ vzchopil se prudce Myrtíl, a způsobil tak několika nejbližším kolegům modřiny, „Když má Rosnička Evrta, proč bychom ho neměli také? Všichni ven a hledat Jeronýma. Ať mi nikdo nepovídá, že s sebou alespoň větší než malé množství nemá! Co stojíte? Jedu, jedu, ať to lítá! Paticka! Pro vás to neplatí?!“

* * *

Jeroným a Zuzana byli schovaní ve spíži za kuchyní a v klidu jedli syrový nářez a popíjeli červené víno.

„Stejně to dlouho nevydržíš,“ smála se Zuzana.

„Kdepak, do toho ať mě netahají, zase to skončí jako vloni.“

„Myslíš, jak se Rosnička s Myrtilem vsadili, čí holub vyletí výš?“⁴⁾

„Přesně.“

„Já tě znám, Jeronýme, jakmile tě Myrtíl poprosí o pomoc, zasvítí ti oči a pustíš se do toho. Já se přeci nezlobím, jenom mi přijde legrační, že i ve vašem věku dokážete takhle rádit.“

„Tomu ty nerozumíš, Zuzanko, protože jsi ženská,“ odvětil mezi dvěma sousty Jeroným.

„Rozumím tomu moc dobře. Jde jenom o to, kdo dál dočůrá. Jako malí kluci.“

„Ale letos ne, i kdyby prosili! Chci si užít dva týdny v klidu, a ne hašením budov, vyprošťováním zasypaných lidí a rozhovory s psychicky labilními jedinci se smyčkou na krku.“

Za dveřmi v kuchyni se ozval zvuk rozbíjených hrnců.

„Vidíš, už je to tady!“

„Tady nás nikdy nenajdou, neboj se.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Mám takové tušení.“

Zuzana se od srdce zasmála.

„Nerada ti to připomínám, ale podobné tušení jsi měl, když jsi nechal pokousat hraběte Samuela jeho strýcem Eu-liánem a Sam nejen že do teď není v pořádku, ale dokonce prý učí obě dryády háčkovat. Prý jim to moc jde.“

„Nikdo nemohl vědět, že máš tak silný genotyp, to je celé.“

4) Politováníhodná událost, která ve finále vedla k již zmíněné destrukci penzionu pana Trdlíka. Zatímco Myrtílův holub byl vybavený strojem s mnoha ozubenými kolečky a táhly, která zněkolikanásobovala sílu křídel nebohého opeřence, holub profesora Rosničky byl nadopován lektvary na povzbuzení svalové činnosti. Když oba ptáci dosáhli neuvěřitelné výšky sedmi kilometrů, jak odhadoval asistent Žblabuňka, dohonil je holub oddělení Bublajících roztoků, který na zádech nesl dvě malé palivové nádrže s neznámou směsí. Následná srážka měla za následek ohlušující explozi a zřícení všech soutěžících na penzion. Na místě dopadu explodovala přídatná nádrž, a dokonala tak dílo všeobecné zkázy. Reakce byly různé – Myrtíl se odebral do sousedního penzionu, kde se opil, Rosnička byl zasypan troskami a Jeroným měl plné ruce práce s tím, aby zabránil Trdlíkovi spáchat sebevraždu oběšením na blízko stojícím dubu.

„Všimnul sis, že se i Eulián naposledy choval trochu zženštile?“

„Tak silný genotyp zase nemáš,“ načertil se Jeroným.

„Ale vždyť já tě jenom zlobím, víš?“ pohladila ho Zuzana po vlasech.

Jeroným jedl chvilku mlčky a byl vyrušen až tichým zaklepáním.

„Tady nikdo není!“ zakřičel.

„Ale pane Jeronýme, nutně vás potřebujeme,“ ozval se škemravý hlas.

„To jste vy, Patičko? Vyřídte Myrtilovi, ať si trhne nohou!“

Za dveřmi byly slyšet vzdalující se šoupavé kroky.

„Měl jsem představu, že si zalyžuju, pokochám se výhledem do údolí, postavím si sněhuláka a tak, a ne že budu pomáhat stavět raketové saně!“

Ozvalo se další zaťukání.

„Nejsem tady!“ zakřičel Jeroným.

„Ale profesore, prosím vás, jenom trošku Evrta, nic víc po vás nechceme,“ ozval se prosebný hlas.

„Doktore Máslo! Já se vám divím! Máte to zapotřebí ve vašem věku? Řekněte Myrtilovi, že nedostane ani kousek. To tak, Evrta a já zase budu celý rok poslouchat ty jeho rábdoby vtipné poznámky. Nic nebude a dejte mi pokoj!“

„Já tě Jeronýme obdivuju, ta vytrvalost, víš? To skálopevné přesvědčení, ta vůle!“ smála se Zuzana a podala Jeronýmovi láhev s vínem.

„To nic není, stačí chtít a jde to samo. Ať si nemyslí, že změknu. Ne a basta.“

Ozvalo se zaškrabání na dveře.

„UŽ JSEM ŘEKL!!!“ zahulákal vztekle Jeroným.

„Bůůůůů???“

„MATYLDO???“

„Bůůůůů!!!“

„I ty??? Zapomeň na to!!! A jestli ještě Myrtil někoho pošle, dostane pánvičkou do hlavy!!!“

„To bys vážně udělal?“ podivila se Zuzana.

„Jistě, když si nedají říct, tak ať se potom nediví.“

„Zatím jsi vždycky Myrtilovi vyhověl, když tě požádal o nějakou tu rachejtli na den Sestry Broskvové,“ podotknula Zuzana.

„To je jiný případ, to s tím vůbec nespojuj.“

Ozvalo se opatrné zaklepání na dveře. Jeroným se postavil s připravenou pánvičkou a přívětivým hlasem zavolal:

„Dále.“

Když se dveře otevřely natolik, že dovolovaly kolmo vedený úder, švihnul Jeroným pánvičkou ze všech sil. Na zem se kupodivu nesložil nikdo z Myrtilových lidí, ale majitel „Zasněžené krávy“, pan Trdlík.

„Dobrá!“ zakřičel Jeroným do kuchyně, když se vzpamatoval z prvotního šoku a pomohl zmatenému muži vstát.

„Přesvědčili jste mě!“

* * *

Start závodu byl stanoven na dvě hodiny odpoledne pod chatou u „Zasněžené krávy“. Na startovní čáře se shromáždilo osm závodních saní vlastní konstrukce a jedny sánky dřevěné obyčejné, které si vypůjčil ze sklepa místní kuchař se Zuzanou⁵⁾. Na kraji řady stál na žluto natřený stroj profesora Rosničky, hrdě nazvaný *Smrtící blesk*, hned vedle něj Myrtilova *Fialová střela*, následoval *Sněhodrič* oddělení Bagatelizovaných minerálů, *Ledová pomsta*

oddělení Triviálních dějinných příčin, *Rosomák* sestrojžený lidmi z Bublajících roztoků, *Splašená kedlubna* oddělení Kuriózních pohledů shora a na samém konci sáně nazvané *Líný Slimejš* osedlaný oddělením Neurčitých tvorů a *Zuřivá rosnatka* oddělení Listnatých druhů.

Všechny stroje byly dvoumístné a vybavené spoustou různých přídavných zařízení. Startovního praporu se ujal majitel chaty, pan Trdlík, který usoudil, že pokud je trasa závodu vedena směrem pryč od „Zasněžené krávy“, nehrozí žádné nebezpečí.

Inhned po odmávnutí se do čela závodu dostal *Smrtící blesk* profesora Rosničky, a to díky nevídanému zrychlení, kterého dosáhl pomocí trysky, upevněné vzadu za saněmi. V těsném závěsu za ním se vyřítila Myrtilova *Fialová střela*, kapultovaná napnutou gumou uchycenou mezi dva smrky. Další pořadí už nebylo pro vývoj závodu zdaleka tak důležité, protože ostatní závodní stroje poháněla pouze gravitace, nebo síla posádek.

Například *Rosomák*, ačkoliv na jeho palubě seděli dva členové oddělení Bublajících roztoků, nebyl napumpovaný žádnou sloučeninou a jeho pohyb zajišťovala, kromě sklonu svahu, čtyři odstrkávací bidla, se kterými jeho posádka obratně manipulovala⁶⁾. Naproti tomu *Ledová pomsta* byla vpřed hnána plachtou, vyrobenou ze dvou prostěradel a podprsenky paní Trdlíkové, která měla podle mínění členů posádky ten nejlepší aerodynamický koeficient⁷⁾.

5) Kuchař Ríša vycházel z předpokladu, že ostatní soutěžící se stejně buď těžce zraní, nebo přímo zabijí, a tak bude dráha volná pro rekreační jízdu, která by eventuálně mohla skončit vítězstvím, s čímž Zuzana souhlasila, a tak vytvořili tým.

„Vidíte, Korýtko?“ křičel nadšeně Rosnička na svého kolegu. „Nemají šanci, žabaři!“

„No, já nevím, profesore,“ namítnul Korýtko, „ale já bych neřikal hop, dokud jsme nepřeskočili, tedy dokud nejsme v cíli, což znamená na nádraží.“

Rosnička si musel na hlavě přidržovat pletenou čepici, kterou se mu snažil svištící vítr tvrdošijně odfouknout.

„Ha, ha, nesmíte být takový pesimista, kolego, máme Evra, nic silnějšího už neexistuje!“

Korýtko jenom zakroutil hlavou.

„Vidíte je?“

„Ne, za námi se zvedá strašný oblak sněhu, není vidět na deset sáhů!“ křičel Patička do skučení větru.

„To je dobře, když my nevidíme dozadu, je to stále lepší, než když oni nevidí dopředu.“

* * *

Na *Fialové střele* vládla naproti tomu poněkud uvolněnější nálada.

„Tak co, Jeronýme?“

„Jsou na dohled, žádný strach!“

6) To lze snadno vysvětlit tím, že když se poprvé rozkřiknulo, že Rosnička a Kuštil se opět vsadili, začali někteří podnikavější členové muzea brát sázky na vítěze, takže všichni ostatní pojali závod jako soutěž o třetí místo a veškerý svůj um a hlavní figle vypotřebovali, když radili svým tajným tipům. Oddělení Bublajících roztoků tedy poskytlo Rosničkovi a jeho stáji veškerou materiální podporu, kterou bylo schopné zajistit, a na vlastní stroj už jim žádný roztok jednoduše nezbyl. Nutno ovšem podotknout, že na Rosničku celé oddělení dohromady vsadilo 215 zlatých.

7) Inhned po startu ovšem posádce došlo, že podprsenka je poněkud předimenzovaná a že možná měli do saní zamontovat i brzdy.

„Cha, cha, jen ať si to mastí třeba do pekel, alespoň si vyplývají palivo,“ smál se Myrtil.

„Že já se nechám každoročně ukecat,“ postěžoval si Jeroným směrem k lesu.

„Cože?“

„Nic, že se za nimi pěkně zvedá sníh!“

„To ano, skoro se dá říct, že nic nevidím!“

„Tak se držte toho mračna a je to, oni přece vidí dobře.“

„To máte pravdu, kdy přijde ta zkratka?“

„Ještě máme čas, počítám že tak za tři kilometry – správce říkal, že to nemůžeme minout – je tam postavená kamenná mohyla.“

Fialová střela sice neměla tak ohromující akceleraci, jako *Smrtící blesk*, ale statečně se držela soupeři alespoň na dohled. Tedy pokud by se tak dala nazvat situace Myrtilem označená jako „mlha přede mnou, mlha za mnou, mlha všude okolo mě“. Bylo to způsobeno tím, že Jeroným ovládací páčkou umě škrtil přívod palivové směsi do trysky, a šetřil tak drahocenného Evrta na horší časy.

* * *

„Vidíte tam vepředu tu mohylu?“

„Co jste říkal, profesore?“

„Sakra Korýtko, vy jste snad hluchej! Jestli vidíte vepředu tu mohylu?“ křičel Rosnička.

„Ano, tu vidím, celkem rychle se přibližuje!“

„Tak tam musíme zatočit, je tam zkratka!“

„Jak to víte?“

„Zeptal jsem se správce! Přece si nemyslíte, že je nechám vyhrát!“

„To je velmi mazané.“

„To jistě, tak se připravte, budeme brzdit!“

* * *

Kamenná mohyla stála v místě, kde se údolí rozdvojovalo, už pěknou řádku let. Postavili ji tam první starousedlíci a ozdobili ji starým runovým písmem, které už nikdo nedokázal přečíst. Byla to škoda, protože pokud by se někdo takový našel, z nápisů na mohyle by pochopil, že tam nestojí jen tak pro ozdobu a že ty podivné znaky, které jsou do ní vytesané, neplní pouze dekorativní funkci, ale že se jedná o obdobu naší výstražné cedule: *V zimním období cesta uzavřena, nebezpečí úrazu!*

* * *

„Tak co, odbočili?“

„Ano!“

„Výborně! Takže vítězství je naše!“

„Já bych se tak neradoval, aby to nebylo předčasné,“ ne-souhlasil Jeroným.

„Ale prosím vás, vy pořád jenom strašíte! Já to vidím naprosto jasně: dojedeme na nádraží, sklidíme ova-ce a půjdeme hledat Rosničku s Patičkou,“ rozplýval se Myrtil.

„Víte, co se mi stane, jestli se mi něco stane?“

„Budete stanutý?“

„Jen si z toho dělejte legraci! Myslel jsem, co mi udělá Zuzana, jestli se mi něco stane na těch vašich sáních smrti!“

„Mých saních? Jestli se nepletu, tak jste je stavěl až do rána se mnou!“

„To bylo ale z pouhé kolegiality!“

„To je chvályhodné, ale váš podíl to nijak nesnižuje. Jestli něco rozbijeme, budete to hezky spravovat se mnou!“

Jeroným si jenom povzdechl a pokrčil rameny. V tu chvíli míjeli kamennou mohylu, u které profesor Rosnička tak neuváženě odbočil z trasy.

* * *

Jsme opět u mohyly. Tak jak vypadá dnes, nevypadala vždy. Jelikož v době, kdy byla postavena, nebylo písemnictví, tak jak jej známe dnes, ještě vynalezeno, čili nebyl papír a tužky, lidé svoje poznatky většinou tesali do kamene. Tak to bylo i v případě rozcestníkové mohyly – zatímco její hořejší části vévodil nápis varující před nebezpečím, které skýtalo odbočení, v její dolní části se vyskytovaly drobnější nápisy, které tam přitesali sami poutníci.

Tyto krátké vzkazy byly však tesány jenom narychlo, ve formě poznámek, které měly sloužit pro informaci ostatním lidem, kteří pojedou nebo půjdou kolem, takže je čas léty zcela vyhladil. To byla opět škoda, protože už by je nemohl přečíst ani člověk, který by runové písmo znal. Původně byly na mohyle napsány převážně variace na větu: *Tudy je to ještě horší než vlevo.*

* * *

„Nezdá se vám, že se nějak zhoršuje cesta?“

„Nesmysl Korýtko, to se vám jenom zdá.“

„V tom případě mě právě jedna vysněná větev švihla přes obličej!“

„Jste zkrátka přecitlivělý!“

„Jestli tak označujete červené tváře, tak potom ano!“

„Přeci by mi Trdlík nelhal!“

„A na co přesně jste se ho ptal?“

„No, jestli se dá cesta na nádraží nějak zkrátit.“

„A co vám na to řekl?“

„Poměrně dlouho si prohlížel naše sáně a pak řekl, že ano.“

„Nic víc neřikal?“

„Vlastně ano, říkal, že tam v létě chodí všichni z vesnice.“

„Aha, a vám to nebylo divné?“ supěl Korýtko.

„Proč jako? Chtějí si zkrátit cestu, tak jdou zkratkou, mně to přijde celkem logické.“

„A vy tady vidíte na stráních kytky?“

„Kytky? Korýtko, nezbláznil jste se náhodou? Vždyť je zima!“

„Právě! Je zima! Vesničané tudy chodí v létě! A počítám, že si s sebou nosí minimálně lano, protože ta skála, ke které se blížíme, o tom dost vypovídá!!!“

* * *

„Nechci sýčkovat, Jeronýme, ale mně se zdá, že se to začíná nějak moc svažovat!“

„To se vám nezdá, ono se to skutečně začíná svažovat!“

„Co budeme dělat?“

„Nechci být za každou cenu vtipný, pane, ale obávám se, že zrychlovat!“

* * *

Peloton ostatních závodníků k mohyle nikdy nedojel a to proto, že jejich rychlost byla natolik v normálu, že nikdo nepřehlédnul rozcestí dvě míle před mohylou. Když první saně dorazily k odsněhovací dráze a podařilo se jim zastavit, počkala jejich posádka na ostatní a začala porada, kudy dál.

Nakonec bylo odhlasováno, po konzultaci s chalupníkem Vendelínem Troublem, že se to jet dá, pokud si s sebou člověk vezme kyblík s popelem a bude ho sypat před sánky dole při brždění. Nápad se setkal s velkým nadšením, a tak jedny saně za druhými vyjížděly do ledové dráhy, aby jejich posádky o sedm mil níže vyesedaly kousek od nádraží, rozjařeny z fantastické jízdy.

Profesora Pohrabáče napadlo pronajmout si od vechtra⁸⁾ koně a vůz a vyvézt se zpátky na začátek, aby si mohl dráhu sjet ještě jednou, k čemuž se přidali všichni přítomní, takže celé odpoledne proběhlo v přátelském sportovním duchu a na závod si nikdo ani nevzpomněl. Teprve když se začalo stmívat, objevily se v dálce postavy, které se vzájemně podíraly a k nádraží doléhal jejich rozhovor.

„... to by ani tak nevadilo, koneckonců větev sem větev tam, ale ten vodopád nás docela překvapil...“

„... to nic není proti našemu pádu na kovárnu pod skálou...“

„... sejmuli jsme bobra a on se pak nechtěl sáněk strašně dlouho pustit, asi se mu to líbilo...“

„... ale nejlepší byla stejně ta babka, jak čučela, když jsme jí projeli kuchyní...“

8) Pracovník železnice, obvykle správce semaforu nebo přejezdu. Dnes už na tohle zaměstnání nenarazíte, ale u železničních tratí můžete poměrně často spatřit žluté nádražní domky – vechtrovny.

„... kdyby Jeroným nezatáhl za brzdicí plachtu, možná jsme to stádo minuli...“

„... Korytka se zase pokoušel brzdít nohama, docela by mě zajímalo, jestli ty boty najde, až roztaje sníh...“

* * *

„Jeronýme, vnímáš mě?“

„Nevím“

„Soustřed se!“

„Možná, kterou z vás máš na mysli?“

„Jsem tady jenom já!“

„Kde je Myrtil?“

„Stará se o něj Obtáhlo, pozítří už možná bude chodit.“

„A Rosnička s Patickou?“

„Ti jsou na tom hůř, Rosnička si myslí, že je netopýr a odmítá slézt z trámu v jídelně.“

„Kolikátého je?“

„Za čtyři dny jedeme domů.“

„Už? Vždyť jsme přijeli teprve předevcírem!“ otevřel Jeroným oči.

„Byl jsi v bezvědomí několik dní. Horečky, zápal plic, úplné vyčerpání, mnohočetná zranění hlavy a tak, znáš to.“

„Našly se sáně?“

„Hledali jsme je, ale hned v noci začal padat sníh a všechno pohřbil, bohužel.“

„To nevádí, hlavně, že jsme všichni.“

„Víš, ne tak úplně, ztratil se Matylda. Když byly ty závody, měli ho s sebou na saních a jak jsme pak řádili na skluzavce, nějak se na něj zapomnělo...“

„Chudák Matylda, doufám, že se najde!“

„Moc nadějí si neděláme, je pryč už přes týden...“

„Matylda se vždycky nakonec vrátil, neboj,“ pokusil se posadit Jeroným. „Můžeš mi pomoci vstát?“

* * *

Zájezdni hostinec „U zasněžené krávy“ svítil do horské noci a zvuky, které se z něj linuly připomínaly včelí úl v době generálního úklidu. V nálevně v přízemí hostince seděli kolem velkého dubového stolu téměř všichni zaměstnanci Mořičvílského městského muzea a statečně bojovali se zásobami alkoholu v přítomných sudech.

„Vážení kolegové,“ vyžádal si zacinkáním lžičky o sklenici ticho ředitel Myrtil Kuštil. Sál po nějaké chvilce skutečně ztichnul.

„Protože dnes jsme se tady sešli naposled a jak jistě všichni víte, zítra už jedeme domů, rád bych pronesl na závěr našeho soustředění několik slov.“

Myrtil chvilku počkal, jestli si Rosnička nezačne něco špiťat se svými kolegy, ale ten se na něj pouze přátelsky usmíval zpod svých ob vazů.

„Především je třeba kladně zhodnotit fakt, že chalupa stojí v nezměněném stavu, což se nám zatím ještě nikdy nepodařilo. Horní místnosti už se podařilo dokonce vysušit.“

Ozval se potlesk, ve kterém ale nejvíc vynikalo plácání majitele chaty, pana Trdlíka. Dokonce by se dalo říct, že Trdlík sám dokázal vyrobit přímo frenetické ovace. Myrtil sál svojí zdravou rukou utišíl.

„Dále bych chtěl poděkovat slečně Zuzaně za péči, kterou většinu času, stráveného zde, věnovala několika z nás. Hned

jak se vrátíme do Mořičvílu a budeme všichni schopni pohybu, navrhuji uspořádat večírek na její počest.“

Lokálem se rozlehl bouřlivý potlesk.

„O ostatních událostech nebudu hovořit z toho důvodu, že jsem většinu času strávil upoután na lůžku a vlastně ani nevím, co se tady dělo. Pouze dnes ráno za mnou byl jistý Troubil Vendelín a žádal mě, zda bychom nemohli přijet i příští rok a uspořádat druhý ročník *Sjíždění strouhy*, že se to jeho dětem moc líbilo. Sice nevím o co jde, ale jelikož je to za celá ta dlouhá léta jediný člověk, který si přeje, abychom se vrátili na to samé místo, souhlasil jsem.“

Potlesk byl tentokrát přímo burácivý. Když po několika minutách utichl, pokračoval Myrtil ve svém proslovu.

„Pak jsou tu ovšem i věci méně příjemné. Nemusím vám to říkat jako novinu, protože to již jistě všichni víte, ztratil se nám Matylda a ani několikadenní pátrací akce pod vedením docenta Obtáhla nepomohla. Je to pro nás velká ztráta a já navrhuji držet minutu ticha.“

Když uplynula minuta, ozvalo se ze sálu sem tam dojaté zasmrkání.

„Poslední věc, o které budu hovořit, se týká pouze mě, profesora Rosničky a docenta Korýtky. Okrajově i Jeronýma, ale jelikož ten byl do celé věci zavlčen až po dlouhém přesvědčování a víceméně proti své vůli, budete se mnou myslím souhlasit, že ho můžeme vynechat.“

Souhlasný šum.

„Tedy, do dohody se dvěma jmenovanými kolegy prohlášení následující: všichni tři si ukládáme důtku za pokus o sebezmrzačení, všeobecné ohrožení a demolici kovárny, usedlosti vdovy Střádalové a přehradní nádrže u obce Konečná. Zavazujeme se vzniklé škody uhradit

z vlastních prostředků a nadále mezi sebou neuzavírat žádné sázky.“

Sál šílel a profesor Rosnička vstal, dobelhal se k Myrtilovi a přátelsky ho objal. Asistent Patička to celé pozoroval ze svého vozíku a radostně mlátil do podlahy zasádovanou nohou. Uprostřed největšího veselí se otevřely dveře a dovnitř se vhrnula sněhová koule velikosti větší dýně. Sál utichl. Sněhová koule začala okamžitě tát a po chvílce bylo možné rozeznat obrysy zvířete, zabaleného do cárů prostěradla.

„To je naše brzdící plachta!“ vykřikl Jeroným.

Z plachty se po chvílce vydrápal kocour a táhle zabučel.

„Matylda!“ vykřikl Rosnička a vrhnul se ke kocourovi. To ovšem neměl dělat, protože zapomněl na berle a zřítíl se na podlahu. Matylda k němu došel a olízl mu tvář.

Zuzana objala Jeronýma a pošeptala mu do ucha: „Vidíš, zasněžená kráva.“

KRB

(příběh druhý, o Svátku Sestry Broskvové)

Noc. Přesněji končící noc a ještě rozespálý a váhající nový den. Noc mrazivá a lesklá miliony sněhových vloček na střeších a chodnicích. Noc tak zimní, že i městu vládne relativní klid, protože ani ty největší živly nechtějí mrznout na ulici, když se můžou opíjet v hospodách a páchat trestnou činnost někde v teple.

Nepanuje ticho, to ani zdaleka, každá noc, i takhle výjimečně klidná, má svoje zvuky, bez kterých by nebyla nocí. Mňoukání koček a občasné zavytí psů, ochraptělý hlas pohnocného nebo odbítí zvonu na některé z věží...

Ale tuhle noc by mohl pozornější posluchač zaznamenat i něco, co není právě typické, něco co silně připomíná tlumený rozhovor dvou lidí uvězněných v malém prostoru.

* * *

„Já vám něco řeknu, Rosničko, tohle byl ze všech vašich pitomých nápadů jednoznačně ten nejpitomější!“

„Vážně? A kdo ještě večer vykřikoval: ‚Překvapíme Jeronýma, ten bude panečku koukat, kdo jde se mnou?‘“

„A přihlásit jste se musel zrovna vy!“

„Buďte rád, taky jste tady mohl být úplně sám.“

„Říkám si, jestli by to nebylo lepší. AU! Vy jste se pohnul!“

„Jasně, že jsem se pohnul! Myslíte si, že si nechám zdřevěnět celé tělo? Levou ruku mám docela volnou.“

„To je sice úžasná zpráva, ale uvědomte si, kde tu ruku zrovna máte.“

„Oh!“

„Takže propříště už žádné neuvážené pohyby, ano?“

„Kdybyste měl víc odvahy, mohl jste teď být dole vy, tak si nestěžujte!“

„Tak odvahy, říkáte?“

„Ano.“

„Kdybych měl víc odvahy, tak poslechnu svojí Květu a přestanu se s vámi kamarádit, abyste věděl.“

„To po vás opravdu chce?“

„Opravdu ano. Ale neberte si to nijak osobně, zakázala mi i Patička a doktora Másla, prý mě jenom kazí...“

„Cha! Tak to je dobré! Patička s Máslem, že vás kazí? Do volte mi, abych se zasmál!“

„To se klidně smějte, ale jestli ještě jednou pohnete tou rukou, tak se stane neštěstí!“

„Patička ani Máslo vás nemůžou kazit, protože vy kazíte je! Já to musím vědět, já vám v tom totiž pomáhám!“

„No, zase bych to nepřeháněl, prak si vyrobil Patička úplně sám.“

„Ale bouchací kuličky jste ho naučil střílet vy!“

„No a? Vy jste mu na něj namontoval zaměřovač.“

„Aby nedošlo k nějaké tragédii, netrefí se a odnese to někdo nevinný.“

„Posledně trefil Matyldu!“

„Ale jenom kvůli tomu, že jste na něj zrovna vybafnul zpoza rohu.“

„Na tom není nic špatného, je to stará muzejní tradice.“

„Převlek za grizzlyho mně moc tradiční nepříjde.“

„V kolik se tak může vrátit domů?“

„Prosím?“

„No Jeroným, v kolik asi přijde domů? Nemůže přeci flámovat do rána!“

„On neflámuje, pobíhají s Blondem po městě a páchají dobro.“

„To bych tedy chtěl vidět...“

„Tak to je právě to, co teď jednoznačně nemůžete. To bychom se napřed totiž museli tady odtud nějak dostat.“

„Nechte si ty ironické poznámky, kdybyste sportoval a udržoval si postavu jako já, nemusel jste to celé ucpat.“

„Já každé ráno hodinu cvičím, tak se do mě přestaňte navážet!“

„Asi cvičíte málo!“

„Cvičím dost! Zeptejte se báby Pěničkové! Začne na mě bouchat smetákem ráno v šest a buší do stropu vždycky až do sedmi!“

„Pěničkovou mi moc nepřipomínejte, to je pěkně otravná baba!“

„To je sice pravda, ale může vám dosvědčit, že sport je pro mě hodně důležitý.“

„No jo, no jo, raději toho necháme. Jak jste to myslel s tím pácháním dobra?“

„Jeroným mi to nedávno vysvětloval, založili si s Blondem

Spolek pro rekultivaci obyvatelstva a u příležitosti různých svátků a výročí se pohybují po městě a dělají dobré skutky. Většinou proti vůli zainteresovaných.“

„To vážně dělají?“

„Ano. Řekl bych, že je to docela baví. Veliteli Matahari-
sovi například vymalovali jeho pracovnu na zeleno, protože zelená prý uklidňuje.“

„Já bych je asi zabil, kdyby se pokusili udělat něco s mojí kanceláří!“

„Tak vás možná čeká po návratu docela nepříjemné překvapení.“

„Cože?“

„No já jen, že jak si tady pěkně v klidu visíme a nemůžeme se hnout...“

„... kromě vaší levačky, samozřejmě...“

„... to jsem jako neslyšel, a nemůžeme se hnout, ti dva mají spoustu času na to, aby nám vymalovali celé muzeum.“

„To jste mi připomněl – nějak jsem zamluvili tu vaši tloušťku.“

„JÁ NEJSEM TLUSTEJ, JASNÝ?!“

„Ale do rachitika máte taky dost daleko.“

„... samý svaly, abyste věděl.“

„To určitě! Každou chvíli vás vidím, jak se něčím cpe-
te!“

„Nejsem líný se pořádně najíst.“

„To máte pravdu. A pak najednou, zčistajasna, aniž by to kdokoliv čekal, se tady šprajcnete a nemůžete ani tam, ani zpátky...“

„Nechte si to, vy jste uvízl stejně jako já.“

„Protože to tady blokuje.“

„Ne, protože na sobě máte tu červenou šílenost!“

„Myslíte můj broskvový kabát?“

„Ne, myslím vaše úpletové ponožky.“

„Ale já nemá ponož–“

„Samozřejmě, že myslím ten hábit!“

„To je tradice.“

„Že jsem o ní ještě nikdy neslyšel.“

„To není nic divného, kdybyste nebyl jako dítě šprt, znal byste ji docela dobře.“

„Šprt, ano?“

„Samozřejmě, říkal jste mi to sám, na Den Sestry Broskvové jste se raději učil pojmenovat všechny kosti u veve-
rek, než abyste s ostatními sdílel svátečního ducha.“

„Kdybyste znal naši rodinu, určitě byste mluvil jinak.“

„Já znám vaši rodinu, pamatujete? Navštěvujeme se, dá-
váme si dárky, zveme se na kávu a chodíme spolu do di-
vadla.“

„Já mám na mysli moje tetičky, sestřenice, babičky a po-
dobná individua.“

„To nic nemění na tom, že jste divnej! Všichni na Den Sestry Broskvové slaví u stromečku, rozbalují krabi-
ce se stovebnicemi od Štrůdlíka, lijí olovo do vody, větší kočky na kšandy, hází po sobě botami a takové ty věci, ale vy ne, vy se zavřete do pracovny a třídíte veverky!“

„To není pravda!“

„Ale je, já vás viděl!“

„Jenom jednou!“

„Kdepak, vloni veverky, předloni sasanky, předtím jste brousil podlahu, ještě předtím jste čučel sedm hodin do mi-
kroskopu a pozoroval, jak se množí nějaká havěť... Mám pokračovat?“

„Prostě to ve mě zůstalo z dětství, já ten den prostě nenávidím. Každopádně, letos to taky stojí za to. Visím si tady s vámi a nemůžu ven.“

„Vidíte, vidíte, kdybyste měl rád broskvový stromček...“

„Samozřejmě, že to znám, za co mě máte? Stromček, svíčky, tady si koupíte u Cyrila s Vilémem myš, támhle přispějete na nějakou sbírku, večer si jdete zaskákat do Keřírova obchodu na trampolíně, dárečky v noci nadělí Sestra Broskvová...“

„Tak vidíte, že to znáte.“

„... Sestra Broskvová, ne bratr Broskev! Ten červený kabát je určený pro ženy!“

„No a co, je příjemný na dotek!“

„To je sice možné, ale jako oblečení pro vloupání do cizího bytu je naprosto nevyhovující.“

„My se nevloupáváme, my chystáme překvapení, to je rozdíl.“

„Každopádně teď nemůžeme ani tam, ani zpátky.“

„No, on až se Jeroným vrátí a zatopí v krbu, to budete koukat, jaký to bude fofr.“

„Ha, ha, ha, to jsme se nasmáli...“

„Určitě už má pod vámi připravenou hraničku z klaciků, nějaký ten papír, když vezmete v potaz výšku komína a jeho tah...“

„Nechte toho!“

„Jenom to blafne...“

„Tak vy nedáte pokoj?“

„Ne.“

„A co kominík, to vás nenapadlo?“

„Co jako?“

„Jak oni nosí tu velkou těžkou kouli na proštuchování kominů, stačil by jeden úder...“

„To teda nechápu, co by tady zrovna dneska dělal kominík.“

„Třeba nemá rád Svátek Sestry Broskvové, tak půjde raději do práce.“

„Každý má rád Svátek Sestry Broskvové.“

„No, někdo jde raději třídít veverka, někdo vyrazí na střechy...“

„Teď si děláte srandu!“

„Vůbec ne, třeba už vyrazil, skáče ze střechy na střechu a říká si: ‚Hele, támhle je komin, co by se hodil na proštouchnutí...‘“

„Rosničko!“

„Už vyndává kouli a samovolně ji leští...“

„Už mě vážně štvete!“

„Pár metrů a –“

„Slyšel jste to?!“

„Co?“

„Jako kdyby někdo škrtnul zápalkou!“

„Tady se někdo snaží udělat vtíp. Jé, to je legrace.“

„Úplně stejná jako váš kominík.“

„To není můj kominík, já jsem totiž dole, víme? Já kouli po hlavě nedostanu.“

„Zase vás upálí.“

„Už se opakujete.“

„Vy taky.“

„Ne, vy.“

„Kdepak, vy.“

„Ne, ne.“

„Ale jo, jo.“

„Jste jako malej!“

„Vy jste jako malej.“

„Co je v tom pytli?“

„Kdepak vy.“

„—“

„Cože?“

„Povídám, co je v tom pytli, co jste mně dal podržet?“

„Vy ho ještě máte?“

„Jasně, kam bych ho tady asi tak mohl dát?“

„Jsou tam dárky pro Jeronýma.“

„A co kdybych ho pustil, dopadne do krbu, Jeroným přijde, všimne se ho, napadne ho, kde se tam asi vzal, a zavolá pomoc.“

„Ať vás to ani nenapadne!“

„To teda nevím proč. Že byste žárlil na můj zcela originální a proveditelný nápad? Aha? Sám jste zatím nic nevymyslel!“

„Jsou tam bouchací kuličky, které obsahují Evrta! Stačí, aby si pytel po cestě dolů křísнул o stěnu komína, a poletíme jako rachejtle!“

„To vám tak zbaštím, kdo by dával jako broskvový dárek bouchací kuličky? To by mohlo napadnou jenom šílence!“

„No dovolte!“

„Tak já pouštím!“

„Ne!“

„Ale jo, sledujte.“

„Néééé...“

Huííííí... křííííísssss... ssss... P R Á S K!

„Nenávidím vás!“

„No jo.“

„Měl jsem pravdu, víte to?“

„Dobrá.“

„Byl to docela dobrý dárek, než jste ten pytel pustil.“

„To je pravda.“

„Třeba nás nenajdou!“

„Třeba.“

„Rosničko?“

„Ano Myrtilo?“

„Šťastný a veselý Svátek Sestry Broskvové.“

„I vám. Ať se vám daří v novém roce.“

„Nemáte s sebou nějaké veверky?“

„Hmm. Kéž by.“

OBYČEJNÝ VEČER

(příběh třetí)

Muzeum se topilo ve tmě jako koráb na dně oceánu. Pozdě večer utichly všechny malé i větší výbuchy a ztratil se zvuk převodů a rozbíjených vitrín i neurotický křik. V celé budově byli pouze dva lidé – noční hlídač Brouzdal a ředitel muzea profesor Myrtil Kuštil.

Brouzdal krmil kocoura Matyldu senem a připravoval se na pravidelnou obchůzku. To obnášelo navlečení se do ochranného obleku, který se skládal především z několika ocelových plátů, chrániče hlavy a dlouhé tyče pro průzkum prostorů za rohem. Brouzdal v muzeu už nějaký ten pátek pracoval, a tak se nechtěl nechat překvapit nějakým tím utíkajícím nábytkem, nebo kyselinou, která se šla v noci projít.

Myrtil oproti tomu dokončil svůj poslední pokus, při kterém se jednalo především o to, aby velmi malá kolečka rozhýbala velmi velká kolečka a celé to pak dělalo *skrcbucbuc*, sundal si bílý plášť a vyšel na chodbu. Pro jistotu se ale ještě jednou vrátil a zkontroloval, jestli opravdu zamknul, protože v budově se vyskytovali i tací jedinci, kteří považovali

za opravdu velmi legrační, když vám vnikli do kanceláře, přestavěli vám nábytek vzhůru nohama, na strop nalepili koberec a vytapetovali vám stěny vzorem s růžovými medvídky.

Pak se s tichým hvízdáním vydal prázdnou chodbou k východu. Jeho kroky se rozléhaly ztichlými prostorami jako v chrámu s vysokou lodí.

Cestou Myrtil přemýšlel, proč má poslední dobou tolik práce, když by tomu mělo být naopak. Je přeci jedním z nejbohatších mužů ve městě a možná i v širokém dalekém okolí, řízení muzea si ponechal jako koníček a očekával od toho, že teď, když nebude muset řešit otázku peněz, už všechno půjde jako po másle.

Ukázalo se ale, že je tomu naopak. Řídit tak velkou společnost jako městské muzeum, vyžadovalo celého muže. Teď, když neměl jinou starost, to Myrtil začínal opravdu chápat. Nikdo vás nebude otravovat fantastickými žádostmi, když ví, že máte plat jen o něco málo vyšší než on. Jakmile se ale vaše jmění rozroste řádově o mnoho nul, najde se velká spousta chytráků, kteří okamžitě mají v zásobě nepřeborné množství nápadů, jak s nimi naložit.

To bylo stále něco – oddělení Triviálních dějinných příčin si vymyslelo, že chce nový archiv. Moderní, přístupný z potrubí, police pěkně zdobené... a chudák ředitel, aby sehnal peníze. Nebo je dal ze svého, to by bylo vůbec nejlepší. Nebo Bublající roztoky. Jeroným včera přišel, že by nebylo špatné vybudovat na dvoře speciální kádě na nebezpečné látky, nejlépe z olova a zapuštěné hluboko do země. Jenže kdyby se to tak udělalo, první výbuch by nerozmetal pouze několik místností, ale celé muzeum. Proč si tedy pokládat výbušniny do základů, že.

Nebo agenda. Ještě, že tady byla sekretářka, ale i tak se denně Myrtilovi na stole objevilo minimálně padesát e-mailů a alespoň dvacet klasických dopisů. A všichni jejich autoři trvali na tom, aby je Myrtil vyřídil osobně. Od žádosti ke vstupu do muzejních sbírek přes žádosti o zapůjčení nějakého exponátu až po výhrušné dopisy, slibující střídavě jemu a ostatním zaměstnancům fyzickou likvidaci.

Takové e-maily Myrtil rovnou posílal Mataharisovi a dál se o to nestaral, protože to by musel mít nafukovací hlavu. A když si udělal v poledne dvouhodinovou pauzu, zašla za ním občas Zuzanka a informovala ho o takové spouště věci, až mu z toho šla hlava kolem dokola. Někdy se na své okružní cestě dokonce potkávala.

Nikdy by nevěřil, jak náročné je být bohatý. Pozitivní na tom bylo, že měl člověk tolik peněz, že nevěděl, co s nimi, takže nakonec přispíval na všechny možné dobročinné organizace⁹⁾ a byl rád, že má na všechno lidi. I když v tomto konkrétním případě se jednalo pouze o jednoho člověka a tím byla slečna Zuzanka, která si vzala Mořičvílské podzemní železnice na starost a Myrtila nezatěžovala podrobnostmi.

Když Myrtil vycházel ze své kanceláře, měl zcela jasnou představu, jak si zavolá některý ze žlutých kočárů společnosti „Tak-si-nastupte“ a nechá se odvézt do svého nového

9) I když někdy se stalo, že bylo nutné příspěvek zpětně vymáhat, jako při aféře se Sdružením pro materiální zabezpečení Pecivála Hlíšky, ale to bylo jenom jednou a Myrtil se vyloženě přehlédnul a nevěděl, co podepisuje. Přišlo se na to až po třech měsících, když udělal Hlíška tu chybu, že poslal žádost o nový diamantový prsten s odůvodněním, že ten starý už tak nějak ztrácí lesk. V současné době Pecivál Hlíška pracoval jako profesionální lamač kamene s pracovním místem jistým na příštích dvacet let.

domu na Borůvkovém pahorku, naloží se do kádě s horkou vodou a pořádně se uvolní. Ale jak se blížil k východu, dostávaly jeho myšlenky poněkud jiný směr.

Možná by se mohl zastavit u Jeronýma na kus řeči, určitě ještě nebude spát, obvykle si čte pěkně dlouho do noci ty jeho nesmysly o barevných vodičkách. Možná by si u něj dal i čaj. Nebo pivo. Nebo by spolu mohli zajít k „Vyšínutému mamutovi“, točené je vždycky lepší, i když i plechovky mají hodně do sebe.

Než Myrtil budovu muzea opustil, měl zcela jasnou představu o nadcházejícím pozdním večeru. Koneckonců, pracovat se nedá pořad, člověk si musí někdy trochu odpočinout.

* * *

V jiné části města, ve čtvrti Nasládlých hrušek, dokončoval tou dobou svoji pravidelnou pochůzku lampář Jouza. Dlouhou tyčí rozsvěcoval poslední pouliční lampy, do kterých před chvilkou doplnil olej. Na zádech měl skládací žebřík, nádobu s olejem a několik různých nástavců na svoji tyč, protože ve městě bylo mnoho různých typů osvětlení a nebylo nástroje, který by postihl všechny.

Jouza byl nenáročný člověk. Svoji práci vykonával rád a poctivě a za ta dlouhá léta se ji naučil dělat i velmi dobře. Dokázal za hodinu rozsvítit celou Obilnou čtvrt a ještě stihnul trochu pomoci kolegovi, který obhospodařoval Parkovou oblast. Mezi lampáři nebyl Jouza nejstarší, ale už se tomu pomalu blížil.

V rozsvěcování a zhasínání lamp bylo něco magického. Když jste kráčeli za soumraku ulicí a tyčí se dotýkali těch

malých skřínek na kovaných sloupech a uchycených do domů, měli jste v rukou na kratičký okamžik budoucnost.

Na vás záleželo, jestli lidé uvidí na cestu, až se budou v noci vracet domů, nebo naopak vyrážet ven. To vy jste svítili lidem a ukazovali jim, kam šlapat a kam ne. Když se zhasínalo, bylo to, jako když si předáváte směnu se sluncem.

Přes den Jouza většinou chodil po městě a kochal se. Vždy mu přišlo nesmírně zajímavé pozorovat život v ulicích a představovat si, co jsou ti lidé asi zač a kam spěchají. Jouza nespěchal nikdy, měl rád svůj klid. Jako starý mládenec měl času na rozdávání. Většinou se uvelebil na nějaké lavičce, vytáhl blok a tužku a kreslil to, co právě viděl.

Nedělal si nějaké umělecké ambice, ale byl přesvědčený o tom, že kreslí dobře. Tedy, minimálně lépe než průměrně. Občas ho požádal některý z kamarádů o kresbičku dcery, syna, psa nebo čehokoli a zaplatil mu lahví rumu, balíčkem doutníků nebo prostě jenom poděkoval. Peníze Jouza nijak zvlášť nepotřeboval, málokdo ale věděl, že jich má poměrně dost. Rozhodně mnohem víc, než si průměrný lampář vydělá. Jouza měl totiž svoje tajemství.

Jednou za čas za ním přišel muž zahalený do tmavého kabátu, s kloboukem naraženým hluboko do čela a požádal Jouzu o službu. Jouza nabídku přijal.

Noc, která následovala, pak patřila Jouzovi. Změnil se z obyčejného lampáře na někoho velmi výjimečného, na někoho, kým nemohl být každý. Vyžadovalo to velké soustředění, nevšední schopnosti a velmi, ale opravdu velmi jistou ruku. A správný pohled na věc.

Dnes byla ta noc, kdy mělo dojít k další schůzce. Muž v kabátu dobře platil. Přinesl vždycky váček s honorářem za minulou službu a mezi mincemi byla pokaždé další ob-

jednávká – lístek se jménem, někdy se jmény. Jouza rozsvítil poslední lampu v Rozmarýnové ulici, složil svoji tyč a loudavou chůzí se vydal za svým kontaktem k místu jejich setkání – k hostinci „U vyšinitého mamuta“.

* * *

Myrtíl se unaveně svalil na lavici hned u barového pultu a objednal si u T‘aBasca tuplák tmavého piva. Jeroným nebyl doma. To Myrtíla rozladilo, protože když už nejsou v noci doma ani nejlepší přátelé, kam ten svět vlastně směřuje? Někdy přemýšlel, jestli se mu pradědeček spíš nepomstil, protože od toho slavného objevu se Myrtílův život od základu změnil.

Sice stále pracoval v muzeu, ale to bylo asi tak všechno. Předně se s rodinou přestěhovali na Borůvkový pahorek, manželka na tom trvala, když si to teď mohli dovolit. Myrtíl koupil velký dům se dvěma křídly a ohromnou zahradou od jakéhosi zchudlého šlechtice, zaplatil všechny opravy, pořídil kočár a koně a zaměstnal zahradníka, několik služebných a kuchaře.

Ale stále to nebylo ono, necítil se tam jako doma. V jejich starém bytě v Dlážděné ulici to bylo sice o dost menší, ale člověk tam alespoň svoji rodinu potkával. Na Borůvkovém pahorku bylo třeba dotyčného nejprve najít, když se s ním chtěl vidět. Položil-li si ve starém domově na krb knížku, věděl, že ji tam druhý den zase najde. Teď to bylo něco zcela jiného, většinou mu ji uklidil sluha do knihovny, nebo zapomněl, na kterém krbu ji nechal.

Také se najednou cítil jako malý mravenec ve Čtvrti architektů. Dům byl jedním slovem obrovský a druhým slovem

strašně starý. Všude bylo nekonečné množství dveří, dvířek, točitých schodů, pavlačí a prolisů do zdi. Myrtila napadlo, že až přijde jednou účet za malíře, bude ho to stát majlant. Sídlo svoji velikostí skoro připomínalo muzeum. Ve spoustě pokojů dokonce Myrtíl zatím ani jednou nebyl. Prošel si obydlené křídlo, pětkrát při tom zabloudil, jednou omylem vešel do pokojíku pro služebnou, když se zrovna převlékala, a nakonec objevil knihovnu.

Knihovnu s velkým K. Police s knihami se táhly mnoho desítek metrů do dálky sálu a výška jim nezůstávala nic dlužná. V ten okamžik Myrtíl pochopil, že aristokracie nemůže střední třídě nikdy rozumět už jen proto, že dřív než by našli manuál v té spoustě výtisků kolem, byli by po smrti.

Knihovna se stala nakonec jediným místem v domě, kde se Myrtíl necítil ztracený. Většinu volného času trávil tím, že postřkoval po kolejnicích žebřík a prohlížel si tu ohromnou spoustu titulů, které teď nějakým nedopatřením vlastnil. Bylo tam všechno – od kuchařek přes slavné romány, knihy o historii, příručky pro opravu kuchyňského dřezu až po lexikon Abu-Babských šlechticů vydaný zhruba před tisícem let.

Myrtíl hned druhý den najal profesionálního knihovníka, založil mu v bance tučný účet a pověřil ho jediným úkolem – aktualizovat knihovnu. Nějak podvědomě cítil, že to je jeden z těch dobrých způsobů, jak s penězi naložit.

Negativní stránka celé věci s penězi ovšem spočívala ještě v něčem jiném než jen v domě, kde se dá během cesty do kuchyně ztratit – všichni jeho přátelé zůstali bydlet dole ve městě a měli to k Myrtilovi najednou strašně daleko. Změnili se také lidé, se kterými se Myrtilova rodina stýkala. Dřív stačilo napsat Jeronýmovi, nebo v případě nouze i pro-

fesoru Rosničkovu e-mail a za půl hodiny už Myrtíl seděl v některé putyce u piva a debatoval o nových ozubených kolečkách z Benzindorfu. Teď chodili potrubím *pozvánky*.

Vyražené zlatou barvou na drahém papíře, plné vzletných slov a obrázků holubic, anděličků a podobných nesmyslů¹⁰. Myrtíl si ani nevšiml okamžiku, kdy přestal chodit do hospody a začal navštěvovat párty, večírky, soaré a všechny další podobné akce. Lidé ho na nich většinou k smrti nudili, ale jeho žena si byla jistá, že se to časem poddá. Když Myrtilovi nějaký baron líčil, jak jednou ranou skolil srnce, myslel Myrtíl na to, jak Jeroným jednou židli skolil opilce, co je obtěžoval „U nenasytné Barbory“. Když byl zatažen do diskuse na téma pozdně podzimní počasí v oblastech Vrcholů, jeho mozek se zabýval tím, že by mohl vyrazit s Rosničkou na ryby. Necítil se nešťastný, ale ke spokojenosti měl také hodně daleko.

„Tady máte to pivo, pane Kuštile,“ vyrušil ho z rozjímání hostinský Alen T‘aBasco a spiklenecky na něj mrknul.

„Díky, Ale,“ oplatil mu Myrtíl a zhluboka se napil.

Jeroným není doma! Asi je někde se Zuzanou, pomyslel si Myrtíl.

„Počkej, hned to zaplatím, nebudu tu dlouho,“ zadržel odcházejícího hostinského a začal rukou šmátrat v kapse. Ozvalo se kovové cinknutí, jaké vydává jen mince spadlá na dlážděnou podlahu.

„Krucí,“ zaklel Myrtíl, „tak jo, přijď za chvíli, já teď budu chvíli hledat zlaták,“ řekl T‘aBascovi. Ten chápal

10) Myrtíl se tak nejednou dostal do svízelné situace, například tehdy, když pozvánka obsahovala krátkou poznámku White Tie. Myrtíl běhal po celém městě, než se mu podařilo u jednoho sběratele konečně sehnat běláška, ale jak se ukázalo, dal tomu pěkně na frak.

pokrčil rameny a odešel obsloužit další stůl. Myrtíl se sklonil pod ten svůj a začal očima pátrat po zemi. Bezvýsledně. Klekl si tedy na všechny čtyři a začal prostor pod stolem podrobně prohledávat zblízka. Vždycky razil zásadu, že jeden zlaták v hotovosti je pro něj až dost, alespoň se potom moc neopije a nezavdá příčinu pouličním lupičům tím, že mu cinká vyboulená kapsa. Držel se svého hesla i potom, co tak náhle zbohatnul.

Vraťme se teď zpět v čase o nějakou tu vteřinu. Myrtíl sahá do kapsy a jak vytahuje ruku zase ven, vyklouzává mu mince z dlaně a padá dolů. Na podlaze se díky své rychlosti odrazí a pokračuje ve svém letu k noze stolu, o kterou se odrazí ještě jednou, a teprve pak dopadne definitivně na podlahu. Díky zákonům nepravděpodobnosti na svoji hranu. A začíná se kutálet, v čemž pokračuje, dokud nenarazí na škvíru ve stěně za Myrtílovými zády a nezapadne do ní tak, že kouká jen její nepatrná část. Teď se můžeme vrátit.

Myrtíl prohledal poctivě celý prostor pod stolem a už se chtěl zvednout zklamaně zpátky a vysvětlit T'abascovi, že zaplatí příště, když koutkem oka zahlédl lesk dole u podlahy, v místě, kde se stěna boxu za ním stýkala se zdí hostince.

„A mám tě,“ zabrumlal si potichu a sehnul se opět dolů.

Mince držela jako přibitá, zaseknutá mezi dřevěnou a kamennou stěnou. Myrtíl tedy opět klesl na kolena, vyndal z kapsy zavírací nůž a dal se do páčení.

„... zvládnete to ještě dnes v noci?“ uslyšel za stěnou rozhovor mezerou těsně u zdi.

Hlasy byly dva, jeden velmi hluboký a jeden, který zněl staře.

„Jistě.“

„Dobrá. Je to pokoj padesát čtyři. Dotyčná osoba se jme-

nuje Jennifer a nemá o ničem tušení. Mělo by to být překvapení, jestli mi dobře rozumíte, ha, ha, ha,“ zasmál se hluboký hlas.

Myrtíl rozhovoru nevěnoval nijak velkou pozornost, koneckonců, nebyl určen pro jeho uši. Od toho měl T'abasco v sálu boxy, aby měli hosté soukromí.

„Rozumím vám velmi dobře,“ potvrdil starší hlas.

„Tak je to správné. Abych nezapomněl, nestojíme o žádné svědky,“ ozval se opět baryton.

Myrtílovi cosi říkalo, že by rozhovoru možná přeci jen trochu pozornosti věnovat měl.

„Žádný strach, víte, že pracuji rád sám. Jen já a klient.“

„Ha, ha, ha, rozumím.“ Ten smích byl protivný už od základu, zněl jako smích někoho, kdo právě utopil pytel kovat a teď se to chystá nějak hodně ošklivě sdělit jejich majitelce.

„Jak dlouho myslíte, že to zůstane utajené?“

„Moc ne, zítra to bude v tisku.“

„Nevadí, to už budu dávno někdo jiný.“

„V pořádku. Takže jsme domluveni, uděláte to dnes v noci. Nechám otevřené postranní dveře, abyste se snadno dostal dovnitř. Až bude po všem, jenom za sebou zabouchnete, já už všechno uklidím. Máte vlastní nářadí?“

„Jistě, jsem profesionál!“

Myrtíl se vztýčil. Jestli tomu dobře rozuměl, ti dva muži za dřevěnou přepážkou...

* * *

Když Myrtíl dorazil pozdě v noci domů, přivítala ho manželka s válečkem v ruce už ve vstupní hale.

„Mám tě rovnou praštit, nebo si dneska najdeš nějakou originální výmluvu?“ zeptala se ho mezi dveřmi, když si zouval boty.

„Nech toho, Květuše,“ zamručel Myrtíl, „možná jsem na stopě zločinu!“

„To by jako originální výmluva skoro šlo uznat,“ pokývala hlavou Květuše Kuštilová. „Už tady byla povodeň lokálního charakteru, napadení nepřátelskými mravenci, státní návštěva z Abu-Baby, ale zločin, to slyším prvně.“

„Ta návštěva byla skutečná!“

„Ale jistě, miláčku, jak jinak. Nechala si u tebe v kabátu kapesníček!“

„Ten kapesníček patří naší recepční. Půjčila mi ho, abych si mohl zastavit krvácení z nosu.“

„Ale? Skutečně? Ty jsi se s tou návštěvou snad popral?“

„S návštěvou ne. S Rosničkou.“

„Jste oba jako malí kluci! Paní Rosničková to nemá o moc lehčí než já! Zrovna předevčírem jsme se potkaly u Kefira, prý jsi Rosničkovi namazal kliku klihem. Je to pravda?“

„Je. Ale měla bys vědět, že to byla jenom odplata za to, že mi dal housenky do svačiny.“

„Víš, co si, Myrtile, někdy říkám?“ dala si paní Kuštilová ruce v bok.

„Ne.“

„Že jsem si měla vzít tenkrát pytláka Prudíla. V noci by byl sice v lese, ale přes den by na mě měl čas a navíc by byla doma čerstvá zvěřina.“

Myrtíl si pomyslel, že to není možná až tak špatná myšlenka, ale nahlas řekl: „Prudíla? Ha! S tím bys to tedy vyhrála! A vůbec, stejně si vzal Máňu z Tomanovy samoty. Mají spolu sedm dětí a vlastní jenom jednu kozu! Máňa ji

pase, aby k těm zajícům, co tahá Prudíl domů, měli co pít!“

„Ty jsi nějak informovaný!“

„Byl jsem je navštívit docela nedávno. Máňa mi napsala, jestli bych se nepodíval jejímu manželovi na železa, že to nějak zlobí a ona by byla nerada vdovou.“

„To ti tak budu věřit! Spíš bych věřila tomu, že jsi dostal chuť na pečenýho zajíce, žroute! Ještě že s námi přes rok Evelína nebydlí a tobě nemá kdo po nocích vyvařovat, jinak bys prasknul!“

„Evelínu do toho netahej, ano? Učí se dobře a jednou z ní bude paní doktorka.“

„Vážně? Tak víš, co ti teď řeknu?“ nadechla se paní Kuštilová.

Myrtíl svěsil ramena a vypnul uši. Tuto dovednost dotáhl za léta manželství k dokonalosti. Jeho mozek sice vnímal, co mu manželka říkala, ale vyhodnocoval z toho jen ty informace, na které bylo třeba nějak reagovat, většinou slovy „jistě miláčku“, „ne miláčku“ nebo krátkým pousmáním. Během tohoto procesu se zbytek Myrtílovy mozkové kapacity většinou zaobíral nějakým technickým problémem.

„... tohle jsem si nezasloužila!“ skončila Květuše Kuštilová, práskla dveřmi a odešla trucovat do svého pokoje. Myrtíl se spokojeně usmál a rozběhl se do knihovny k chytroušovi poslat jeden velmi důležitý e-mail.

* * *

Jerónym se ploužil pozdně večerní ulicí a kopal do prázdné plechovky od piva. Ačkoliv podzim už klepal na dveře a všude byla záplava pestrobarevného listí, počasí si udržovalo letní nádech a tak bylo, celkově vzato, docela příjemné

teplo, tu a tam prošpikované osvěžujícím vánkem.

Podzimní Mořičvíl vám dovolil mnoho úžasných pohledů, a to především díky faktu, že kromě lidí v něm žily hlavně stromy. Některé dokonce ani nikde jinde na světě už nerostly, protože vhodné podmínky pro jejich růst byly právě jen v Mořičvílu¹¹⁾. Díky tomu jste mohli v době opadávání najít na zemi ty nejneskutečnější listy všech tvarů, velikostí a barev.

To bylo ovšem to poslední, co Jeronýma zajímalo. Tvářil se zachmuřeně, loudavou chůzí se kolébal ode zdi ke zdi a směřoval do vyhlášené Javorové čtvrti¹²⁾, a to s jediným cílem – najít někde nějakou hodně nebezpečnou hospodu, v ní se opít a v tom lepším případě tam vyprovokovat rvačku, při které by se mohl pořádně vybit, potažmo dostat po hubě.

Když míjel Salon madam Čurbesové, na chvíli se zabýval myšlenkou, že by zašel dovnitř na skleničku, seznámil se s některou z dívek, případně s ní poklábosil, ale pak tu myšlenku zavrhnul, mávnul rukou a kráčel dál. Minul hostinec „U Zlomené pařáty“¹³⁾, prošel parkem Přepadeného muže a ocitl se u dveří baru „Čičinka & kamarádky“.

11) Podobně, jako je v Indii posvátné zvíře kráva a místní obyvatelé by raději zemřeli hladu, než by nějakou porazili a snědli, v Mořičvílu tuto funkci zastupovala flóra. Typický mořičvílský občan by v zimě raději zmrzl, než by se vydal před dům porazit strom. Stromy jste našli prakticky všude, někdy i na těch nejnemožnějších místech. Například na vrcholku Lukášovy věže jste mohli najít několik olivovníků.

12) Podobně, jako je v Indii posvátné zvíře kráva a místní obyvatelé by raději zemřeli hladu, než by nějakou porazili a snědli, v Mořičvílu tuto funkci zastupovala flóra. Typický mořičvílský občan by v zimě raději zmrzl, než by se vydal před dům porazit strom. Stromy jste našli prakticky všude, někdy i na těch nejnemožnějších místech. Například na vrcholku Lukášovy věže jste mohli najít několik olivovníků.

13) Noví návštěvníci většinou rychle zjistili, odkud se jméno podniku vzalo.

„To by mohlo být ono,“ pomyslel si a chystal se vstoupit. Tmou se cosi mihlo a do dveří se kousek od jeho hlavy zabodnul nůž. Jeroným se zděšeně otočil. Za ním stála podivná dvojka. Vyšší muž byl celý oblečený do kůže a na hlavě měl klobouk. V ruce držel obušek pobitý hřeby. Menší z dvojice byl navlečený do něčeho, co bylo kdysi pravděpodobně kostýmem na některý z maškarních plesů.

* * *

„Přejete si?“ zeptal se Jeroným nenaloženě.

„Přejeme,“ uchechtl se ten menší, „peníze, šperky, zlato, drahokamy, cokoliv máte, nejsme nijak zvlášť vybíraví.“

„Aha. To bude problém. Mám u sebe jenom něco okolo deseti zlaťáků, ale ty vám nemůžu dát, protože se za ně hodlám opít,“ pokýval hlavou Jeroným.

„Žádný strachy, vznešený pane,“ řekl ten vyšší, „my to klidánko uděláme za vás, žádný strachy. Lupneme si ji za vaše peníze takovou, že nebudeme vědět, jak se jmenujem. Vy budete mít stejně úplně jiný starosti!“

„Skutečně? A jaké například?“ začínal být Jeroným dožraný a navzdory faktu, že nikdy nebyl žádný rváč a ti druzí byli dva, měl chuť na ně být drzý. Deprese bývá často horší než absence pudu sebezáchovy.

„Například jak posbírat ze země všechny zuby zlomenejma prstama!“ zasmál se menší bandita.

Jeroným vytrhl ze dveří zabodnutý nůž a zamával s ním směrem k banditům.

„To je zbytečný, pane,“ ujistil ho ten větší, „budete to mít jenom horší. Vás by teď mohl totiž zachránit jedině zážrak!“

Odkudsi z temnoty protějššího dvoru s hvízdáním přiletěl vzduchem kámen a složil většího muže k zemi.

„Co to sakra bylo?!“ otočil se jeho malý kolega právě včas, aby ho další kámen trefil do obličejce a omráčil.

„Zázrak,“ ozvalo se ze tmy. Pod lucernu před barem vyšel statný světlolasý muž s profesionálním, sympatickým úsměvem, oblečený do kvalitního černého obleku.

„Pan Blond?“ podivil se Jeroným.

„Dobry večer, pane Myšpulko, jste v pořádku?“ zeptal se starostlivě James.

„Ano, děkuji.“

„A mohl byste tedy v tom případě přestat šermovat tím nožem?“

Jeroným si teprve teď všimnul, že se ho snaží zasáhnout ostřím do žaludku.

„Oh, ano, jistě, promiňte,“ vzpamatoval se a rychle hodil nůž na zem. „Nepřepadávají mě zase tak často, takže mě to trochu vykojelo. Díky za pomoc,“ podal Jamesovi ruku.

„To nestojí za řeč. Byl jsem se trochu projít a člověk ale-
spouň nevyjde ze cviku. Co tady děláte vy? Jsme docela da-
leko od muzea...“

„Ale, znáte to, vlahý večer, vyšel jsem se trochu pobavit,“ řekl s přehnanou bezstarostností Jeroným.

„Opravdu? Spíš bych čekal, že budete se slečnou Zuzanou,“ podivil se James.

Jeroným zasmušile pokýval hlavou.

„To je právě ono, Zuzana na mě nemá čas,“ přiznal nakonec.

Blond mu položil přátelsky ruku na rameno.

„To snad není konec světa, ne? Vyjdete si s ní zítra,“ navrhnul.

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou Jeroným, „nevyjdu. Neviděli jsme se už čtrnáct dní. Většinou od ní jenom dostanu vzkaz, že má nějaké důležité jednání. Už si ani nevybavuju, jak vypadá.“

„Tak to je něco jiného,“ pokýval Blond chápavě hlavou. „Jestli vám to trochu pomůže, taky jsem se nešel projít jen tak.“

„Nepovídejte, muž jako vy! Ženy se o vás musí prát!“ zpozorněl Jeroným. To byla informace, kterou by nečekal.

James se smutně usmál.

„To je jeden velký předsudek. Předně, ačkoliv už jsem se seznámil s velkým počtem dívek, nikdy nemám tolik času, abych se zdržel více jak dva dny, a to se jich kupodivu vždycky strašlivě dotkne a už mě nechťejí vidět.“

„To jsem netušil,“ řekl překvapeně Jeroným.

„Vidíte. Většina lidí předpokládá, že když jste tajným agentem, ženy se vám samy vrhají do náruče, ale to vůbec není pravda. No, abych byl upřímný, v Abu-Babě je jedna moje kolegyně..., ale tu potkávám málokdy, a potom jsme nuceni většinou svést zápas o nějaké tajné materiály a to musíte uznat sám, není právě vhodné prostředí pro něco trvalejšího.“

„Vida, do teď jsem žil v omylu. Přiznám se, nejprve jsem na vás trochu žárlil, kvůli Zuzaně,“ řekl opatrně Jeroným.

„Ale jděte,“ mávnul rukou Blond. „Zuzanka je velmi přitažlivá dívka, ale stačilo, jak se na mě podívala, a hned bylo jasné, že by z toho nic nebylo. A potom, zásadně se nepokouším svádět zamilované dívky. A to ona do vás bezpochyby je.“

Jeden z banditů přišel k sobě a zmateně se postavil.

„Je?“ řekl zmateně.

Blond ho jen tak mimochodem omráčil pěští.

„To si právě už nejsem jistý,“ řekl Jeroným, „proto jsem taky vyrazil sem.“

„Jak to?“ nechápal James.

„Vždyt jsem vám to říkal. Pokaždé se najde dost důležitějších věcí, než se se mnou sejít.“

„Hmm. Tohle vlastně dělá i Monika Pětníková. Člověk se snaží a co z toho? Většinou mě utře jako servírovací stolek po mejdanu.“

„Nezajdeme na skleničku?“ navrhnul Jeroným.

* * *

„Podívejte se, jestli to je zase nějaká levárna...“ šeptal Myrtilovi profesor Rosnička, skrčený za vikýřem na střeše domu číslo čtrnáct v Modřínové ulici.

„Žádný strach, nic takového,“ ujistil ho Myrtil.

„No jen aby!“ zasyčel výhružně Rosnička. „Z některých prstů ještě nemůžu dostat klíč!“

„Dobře vám tak!“ řekl už skoro nahlas Myrtil. „Já když vidím housenku, mám neodolatelnou touhu zvracet!“

„Dobrá, dobrá, to nebudeme teď rozmazávat. Jak jste na to vůbec přišel?“ hodil profesor Rosnička hlavou příslušným směrem.

„Náhodou, zaslechl jsem ten rozhovor u vedlejšího stolu, U vyšínutého mamuta.“

Profesor Rosnička se opatrně stáhnul zpátky za vikýř a zamaskoval se pod jehličnatou větev stromu, který rostl u domu¹⁴⁾.

„Co když nepříjde? Budeme tu jako dva šašci na střeše,“ zapochyboval profesor.

„Já doufám, že se objeví. Budeme je sledovat, zabráníme zločinu a pachatele pak slavnostně předáme Mataharisovi.“

„Zní to celkem slibně, ale co když jde jen o něco nevinného?“ trval na svém Rosnička.

„Věřte mi, nabízel mu dost peněz na to, aby se jednalo o nájemnou vraždu,“ ujistil ho Myrtil.

„To doufám. Musel jsem lhát svojí Hermíně.“

„Co jste jí řekl?“

„Hned jak přišel váš e-mail, oblékl jsem si vestu a řekl jí, že se v muzeu zjevil duch profesora Šušníka.“

„Takovou pitomost?“

„Ale zabralo to, mám to vyzkoušené. Hermína se na mě jenom podívala tím svým způsobem a nakonec řekla, že když chci jít na pivo, můžu to říct rovnou.“

„Aha. To budu muset někdy vyzkoušet. A co když to řeknete rovnou, že chcete jít na pivo?“ nedalo to Myrtilovi.

„Tak nikam nesmím,“ řekl smutně profesor Rosnička. „Jak se podařilo odejít vám?“

„Podobně, kolego, podobně. Řekl jsem Květuši, že si půjdu ještě před spaním zaběhat. To je totiž takový nesmysl, že mě pak nepodezřívá z vedlejších úmyslů.“

Na ulici pod oběma vědci se ozvaly vzdálené kroky.

„Už jde,“ zašeptal Myrtil.

„Co tady vlastně dělá?“

14) Když pracujete v muzeu natolik dlouho, aby vám vyryli vaše jméno na mosaznou tabulku na dveře, pak jste pravděpodobně prošli přirozeným výběrem. Na místě, kde co chvíli padá nějaké to patro a kde vás může ze zálohy překvapit zdivočelá kredenc, přežívají jen ti nejschopnější. Umění šplhat po výškových budovách, přeskakovat po střechách a ručkovat po okapech patřilo odjakživa k základním vlastnostem zasloužilých muzejních pracovníků.

„Jde si pro klíč od toho pokoje číslo padesát čtyři. Domlouvali se, že to tak bude jistější!“ vysvětloval šeptem Myrtil.

Pod lampou uprostřed náměstíčka se za okamžik potkaly dvě postavy. Každá přišla z jiné strany, ale obě byly oblečeny do černých plášťů s kápí.

„Vidíte? Typičtí spiklenci,“ ukázal na ně Myrtil.

„Takže? Nerozmyslel jste si to?“ zeptal se baryton.

„Ne. Jak se mě na něco takového můžete ptát? Víte sám dobře, že mi to dělá velké potěšení!“ odpověděl skoro uraženě Jouza.

„Dobrá, tady je klíč od pokoje. A buďte opatrný, nechci žádný zbytečný rozruch.“

„Jistě, všechno, jak jsme se domluvili,“ potvrdil Jouza.

Pak se každý vydal svým směrem.

Myrtil s profesorem Rosničkou sešplhali po stromu dolů na ulici.

„Co jsem říkal?“ nadhodil vítězoslavně Myrtil.

„Jistě, teď už není pochyb! Chystají se zabít nevinnou obět! Tomu musíme zabránit!!“

„Jsem rád, že se shodneme,“ poklepal ho Myrtil po rameni. „Nuže, vpřed!“

* * *

„A jach si říkal, že ti řechla?“

„Ty můj mavičkej blondáčku, cha cha cha!“

„Blondáčku jo? To je teda něco!“

„Ale jestli mi tak řechneš ty, tak si mě nepřej!“

„Nebuj se. He he he, blondáček!“

„Náchodou, Monča je koška!“

„A pěkně drápe, co?“

„Jasně! Eště jednu pintu!“

„Zuzana je taky skvělá, náhodou!“

„No jasně!“

„Jenomže nemá čas!“

„To vony většinou nemají. Nabaží se, zašadí si tě k pološkám ‚získáno‘ a konec.“

„To si, Jimi, řekl moc chesky! Na zdraví!“

„A na sex!“

„To taky!“

„A neříchej mi Jimi!“

„Promiň, blondac... Jamesi!“

„Hele!“

„A kam půjdeme technont?“

„Znám jednu putychu tady za rohem, roznáší tam děsně chezká blondýna!“

„Bývorně!“

* * *

Jouza šel nočními ulicemi poměrně rychle a z nějakého, pro Myrtila nepochopitelného, důvodu šel skoro vždy ve stínu, jako by měl v hlavě přesný dosah světla ze všech lamp. Oba profesori měli co dělat, aby mu stačili. V ulici Přezrálých melounů byli málem prozrazeni, ale profesor Rosnička reagoval rychle a strhnul Myrtila do stínu jednoho z průjezdů.

Noční Mořičvíl našťestí skýtal podobných míst spoustu, a tak se sledování dařilo. Město ani zdaleka neleželo v rovině, nezávislý pozorovatel by spíš řekl, že bylo postaveno na tom nejnevhodnějším místě, na sedmi pahorcích, z nichž

každý by sám o sobě mohl být klasifikován jako menší Stolorová hora.

Mezi pahorky se klikatila řeka, překlenutá velkým množstvím mostů všech druhů, které jednotlivé pahorky spojovaly. Některé pahorky byly samozřejmě vyšší a některé nižší, takže se všeobecně mělo za to, že čím výše měl člověk dům, tím byl důležitější. Toto pravidlo trochu narušoval panovnícký palác, protože ten byl postavený na nejnižším místě, které ve městě bylo, ale to mělo racionální důvod¹⁵⁾.

Naopak Borůvková čtvrť čněla vysoko nad městem a byl z ní krásný rozhled. Jako stříbrná nit prošivanou dekou se pak celou zástavbou vlnil Nepraktický kanál, který ve vyšších místech města mizel do tunýlků a v nižších se klenul v akvaduktech. Pokud někdo procházel městem, narazil na veliké množství schodů a stupňů, kterými menší uličky stoupaly k obydlím těch bohatých, nebo naopak klesaly k domkům těch chudších.

Myrtil s Rosničkou sledovali Jouzu asi půl hodiny.

„Nejsme náhodou v Javorové čtvrti?“ řekl najednou Myrtil.

„No, tady odtud, jak stojím já, to tak vypadá,“ přisvědčil váhavě Rosnička.

„Tady někde je přeci Salon madam Čurbesové, ne?“ zeptal se Myrtil.

Nastala ta chvilka ticha, která se dostavuje v okamžicích, kdy člověk přemýšlí, jestli zvolil opravdu ta nejvhodnější slova.

„Tedy, mohl by být, samozřejmě,“ dodal po chvíli Myrtil.

15) Architekt trpěl vzácnou kombinací závratě a agorafobie.

„Taky jsem o tom slyšel,“ potvrdil rychle Rosnička. „Když se prý jde touhle ulicí a pak se zahne do té, jak v ní jsou v oknech petúnie, dostanete se prý na Kosočtvercový plácek a pak už je to, alespoň jak jsem to slyšel já, jenom kousek ulicí Na pahorku.“

„Ano, to souhlasí, myslíte, jak bydlí Venuše?“

„Tak.“

„Dobrá.“

„Ehm...“

„Je dusno, co?“

„To ano.“

Uličkou se ozval zvuk odsouvané kanálové mřížky. Myrtil i Rosnička rychle odskočili do stínů. Uprostřed ulice vykoukla z kanalizace hlava v okované přilbě a opatrně se rozhlédla. Za hlavou následovalo svalnaté tělo a dvoubřítá sekera.

„Tsss... hej, vy dva!“ křikla postava.

„To skoro vypadá, jako by mluvil na nás, co?“

„No tak, nedělejte se, vím že tam jste!“

„On mluví na nás! Jak nás může vidět?“

„Podívejte se, já nemám čas!“

Myrtil opatrně vykročil do ulice, neochotně následovaný Rosničkou.

„Tak vidíte, že to jde, mě se nemusíte bát, jenom potřebuju trochu pomoci.“

„Ehm, a jak si tu pomoc představujete?“ řekl opatrně Myrtil a nespouštěl ze sekery oči.

„Nemáte náhodou kostku?“ zeptal se ho ozbrojenec.

„Prosím?“ nechápal Myrtil.

„Kostku. Obyčejnou hrací kostku. Nejlepší by byla desetistěnná, ale stačila by i obyčejná.“

„Aha, vy myslíte tu hranatou věc, která se používá při hře *Pedouši, neštví mě?*“

„To nevím, co to je ten Pedouš, ale kostka je taková hranatá věc a na každý stěně to má různý počet puntíků.“

Myrtíl pokýval hlavou.

„To by mohlo být ono, ale bohužel, nemáme.“

„Sakra!“ zaklel hromotluk. „Já mu to říkal, ale to ne, musí si s ní házet a kde je najednou kostka? Jako kdyby nestačilo, že včera ztratil kostičkovanej papír, kašpar. Stejně díky, dobří lidé,“ zaklel a zalezl zpátky do kanálu.

„Alespoň koukej pořádně svítit těma svejma bleskama!“ slyšeli ještě z kanálu vzdalující se hlas.

„Vy jste tomu rozuměli?“

„O nic víc než vy!“

„Dobrá, teď se věnujme našemu problému. Máte představu, kam mohli jít?“

„Mám. Do salonu přeci. Směřují tam od chvíle, co je sledujeme, a potom, salon má přeci šedesát pokojů, takže má i číslo padesát čtyři.“

Nastala krátká chvíle ticha.

„Prý.“

„Samozřejmě.“

* * *

„Heslo!“ řekl hrubý hlas za dveřmi. Z dotyčného člověka byly vidět jen nepřijemné oči malým průhledem umístěným asi metr a půl nad zemí.

„Brouk Pytlík,“ řekl pán v buřince a kabátu a nervózně se rozhlížel kolem.

„To bylo včera!“ nesouhlasil hlas za dveřmi.

„Moment... Jak to jenom... Ferda..., ne, počkat, už to mám! Beruška.“

„Dobře, tak pojdte dál.“

Postranní vchod do Salonu madam Čurbesové byl v Diskrétní uličce a využívali ho především dobře situovaní, avšak ženatí pánové, kteří potřebovali zařízení co nejrychleji v tichosti opustit a dodavatelé, kteří sice na zásobování salonu vydělávali slušné peníze, ale nestáli o to být s ním spojováni.

Dveře vypadaly, jako by je tam architekt dal jaksi náhodou, že už mu nikde jinde nezbylo místo a že jsou naprosto nepoužívané. To bylo docíleno pravidelnou údržbou a kolonií červotočů, které tam chovala madam Květa⁶⁾.

Jouza počkal ve stínu, až mužik v buřince zmizel uvnitř, pak se ke dveřím přikradl a jemně do nich strčil. Dveře se potichu otevřely dovnitř, hromotluk, který za nimi seděl na malé židličce a třímal v ruce obušek, si Jouzu změřil pohledem, ale pak stočil oči zpět k *Mořičvílským listům*, které mu ležely na kolenou. Jouza kolem něj prošel tak, jako by se to nikdy nestalo. Dveře se opět zaklaply.

„Tak a co teď?“ zajímalo Rosničku.

„Nevím. Co taky zaklepat?“ navrhl Myrtíl.

„A co řekneme? Promiňte, ale nevešel sem před chvílí kou chlápek s kapucí? My máme podezření, že chtějí někoho zabít?“

„To by přeci šlo, ne?“

„Proboha, nebuďte včerejší! Tady vám řeknou: „Jistě, kterou slečnu si vyberete? A má se tvářit jako oběť?““

⁶⁾ I když podnik stále nesl jméno po své zakladatelce, tedy Salon madam Čurbesové, funkce ředitelky byla samozřejmě po celá dlouhá léta obměňována, přičemž v současnosti stála v čele madam Květa. Pro nedostatek jiných výrazů bychom pozici madam Květy mohli označit výrazem čurbesmamá.

„A co se tam dostat někudy jinudy?“ dostal další nápad Myrtil, ale Rosnička opět nesouhlasil.

„Jako hlavním vchodem? Víte, kdo tady uklízí každé úterý na vedlejšák?“

„Ne, kdo?“

„Stará Pěníčková z baru u Čičinek. To je hrozná baba, ale nejhorší je, že bydlí nade mnou a zná se s jistou paní Rosničkovou, víte?“

„To je náhoda, co? Ta paní Rosničková, myslím, není to vaše příbuzná?“ řekl bezelstně Myrtil.

„Neberte si to tentokrát osobně, ale prostě nechápu, jak jste se mohl zrovna vy stát ředitelem. Jistě, že je to moje příbuzná, sakra! Před třiceti lety jsem si ji vzal za manželku.“

„Aha!“ rozjasnilo se Myrtilovi, „ale to jste mohl říct rovnou...“

„A co kdybychom vyšplhali po jednom z těch stromů a pak to zkusili po střeše?“ ignoroval ho Rosnička.

* * *

Salon madam Čurbesové měl spoustu vlastností, které byste u jiných budov marně hledali. Jedním z nich bylo i automatické zabezpečení před nevítanými pozorovateli. Osazenstvo podniku vycházelo z myšlenky, proč by měl zvenku někdo zadarmo pozorovat něco, za co lidé uvnitř platí. To se také stalo osudným oběma profesorům.

„Jak se vám visí?“ rozkrojil ticho konverzačním tónem Myrtil.

„Nic moc, trochu mě znervózňuje ta hloubka pod námi,“ odpověděl mu neméně klidně Rosnička.

„Kdo by to čekal, co?“

„Obávám se, kolego, že kromě nás dvou téměř každý.“

„Máte nějaký plán, jak se odtud dostat, než si nás někdo všimne? Mám takový mlhavý dojem, že se k lidem v naší pozici dívky ze salonu nebudou chovat právě zdvořile.“

„Nepovídejte? Kdo vám to řekl?“

„Ále, Žblabuňka se jednou celkem zajímavě rozpovídal...“ mávnul rukou Rosnička, což ho málem stálo pád do hlubin.

„Sakra!“

„Opatrně, Rosničko!“ varoval ho Myrtil.

„Bez starosti, ano? Myslíte, že kdybych se rozhoupal...“

„Možná. Pamatujete, jak Jeroným a jeho parta vyhodili do vzduchu horní patra severního křídla?“

„Obávám se, že na to se nedá jen tak zapomenout. Hlavně pokud byl člověk v okamžiku výbuchu právě v těch horních patrech!“

„Oh!“

„No jistě, tenkrát jsme tam viseli s docentem Korýtkem nejméně sedm hodin, než se dým rozptýlil a někdo si nás všimnul,“ zavzpomínal rozhořčeně Rosnička.

„To jsem netušil, my jsme byli zasypáni ve sklepe!“

„To si nevyberete,“ pokrčil Rosnička rameny a opět málem sletěl. „Tak já jdu na to, držte mi palce,“ řekl, když se vytáhnul zpátky.

Profesor Rosnička se pomalu rozhoupal a když jeho tělo dosáhlo požadované rychlosti, vymrštil se a skočil na střechu salonu. Dopadl, že se tak tak nepřevrátil zpátky do ulice.

„Je to bezpečné,“ zavolal na Myrtila, který jeho výkon vzápětí zopakoval.

Veverka, která dlela tou dobou na blízkém javoru a celý výjev pozorovala, znechuceně zakroutila hlavou a hned

druhý den se odstěhovala do Temného hvozdu, kde strávila zbytek života opatrnou chůzí po zemi.

„Navrhuji protáhnout se tímhle okýnkem na půdu a pak se uvidí,“ řekl Myrtíl a protože Rosnička souhlasně pokýval hlavou, zapáchl za plechový kryt kominického vlezu a zmizel v temnotě pod ním.

„Uáááájauvááááájskrucihymllljásenato...!“

* * *

Nejvyšší kněz řádu Osvícených dogmatiků, otec Milchama, skončil s leštěním svícnu chvíli před půlnocí, sklídl náčiní a šel se převléknout do zpovědního roucha. Milchama byl jeden z těch kněží, kteří vlastní tak vysoké IQ, že se musí hodně přetvařovat, aby s ostatními lidmi vyšli. Nepatřil k zakladatelům řádu, ani nebyl zdaleka nejstarším členem, ale pod jeho vedením to teprve dostalo ty správné grády.

Jeho předchůdci se spokojili s tím, že každou neděli odsloužili složitý rituál, pronesli krátký projev a vybrali almužnu na údržbu kostela. To Milchama nechápal. Když už se podařilo shromáždit dostatečný dav lidí, kteří se potřebují o všem radit s nějakým bohem, byla škoda toho nevyužít a Milchama, jak si sám přiznal, přišel právě včas.

Zrušil nedělní mše a zavedl každodenní mše. Zrušil krátké proslovy a zavedl dlouhá kázání. Zrušil dobrovolné příspěvky a zavedl povinné dary. A aby to dotáhl k dokonalosti, vypracoval složitý systém zákazů a příkázání, kterými se musí každý správný věřící řídit.

Jako inspirace mu posloužila kniha jménem *Bichle*, kterou našel na půdě domu, kde bydlel ještě jako malý kluk,

a která byla evidentně dílem chorého mozku, který za vším viděl spiknutí nebo posedlost démonem. Vlastně více chorých mozků, protože do *Bichle* za ta léta, co uplynula od jejího napsání, přidalo svoje poznatky ještě několik podobných maniaků.

Milchama zastával názor, že je velká škoda, že tito lidé nežili ve stejném století a jejich existence byly roztroušeny po celé historii města, protože s takovým potenciálem by se daly dokázat zázraky. Nicméně i tak byla *Bichle* nadmíru užitečná. Slibte lidem po smrti život v blahobytu, ukažte jim knihu starou dva tisíce let, kde se o tom píše, a můžete si s nimi dělat, co chcete.

* * *

Svoje telátka měl Milchama rozdělené do několika kategorií. Tak především tady byli lidé poměrně bohatí, plní zášti a chamtivosti, kteří by si nechali pro měďák nejen vrtat koleno, ale klidně i odšroubovat hlavu. Jejich osobní charisma a poněkud primitivní vystupování jim však nedokázaly zaručit vážnost a respekt. Milchama jim to zaručit mohl, alespoň v rámci řádu.

Tito lidé dostali každý nějakou bezvýznamnou funkci, jako byl například Vrchní správce rituálních svícnu nebo Hlavní dohlížitel nad pravostí svatých ostatků, a měli jste vidět, co to s nimi udělalo. Řád se stal středem jejich vesmíru a jelikož si i přes svoji jednoduchost uvědomovali, že s řádem bude slábnout i jejich vlastní, tak pracně získaná důležitost, dělali první poslední, aby tomu tak nebylo.

Pak tu byli lidé ani bohatí, ani chudí, kteří si sami se životem nedokázali poradit, a proto hledali nějaký návod, nebo

alespoň informační brožurku. To jim dokázal Milchama dát také. Obzvláště pyšný byl na příkázání číslo devatenáct (*Ne-
poskytněš půjčku nikomu vyjma svého řádu, abys peníze ne-
přivedl jej v pokušení*), lidé alespoň zbytečně nerozhazovali
peníze a měli na povinné dary.

Další skupinu tvořili lidé chudí, kteří netoužili po ničem
jiném, než někam patřit, což se jim v řádu Osvícených dog-
matiků snadno podařilo. Stačilo dodržovat všech šestadeva-
desát příkázání a hned jste měli pocit, že se podílíte na ně-
čem velkém a správném, na rozdíl od toho hříšníka ze sou-
sedství, který si klidně svoje peníze utrácí, za co chce, jí,
když má hlad, a chodí za ženskýma, za což jistě brzy při-
jde do pekla.

Poslední skupina obsahovala lidi, kteří byli i bohatí i chyt-
ří, a proto si dali dvě a dvě dohromady a spočítali si, že člen-
ství v řádu pro ně má řadu výhod, především tu, že nemusí
platit tak vysoké daně. To stálo za ten malý obnos, kterým
řádu přispívali, a občasnou návštěvu chrámu. Milchama se
jim nebránil, protože se vždycky hodilo, když jste se mohli
ohánět jmény známých osobností.

Co se týká víry, ta byla postavená na myšlence boha Bedři-
cha¹⁷⁾, který sídlí na vysoké hoře kdesi ve Vrcholech a svým
moudrým zrakem dbá na bezpečnost a blahobyt všech vě-
řících. Když věřící náhodou ani jedním netrpěli, vysvětlil
jim Milchama, že nejspíš Bědu nějak namíchli a že by mís-
to remcání měli zpytovat svoje svědomí. V zajetí devadesáti
šesti příkázání řádu se dal bůh Bedřich namíchnout velice

17) Což byl známý bůh odjakživa, ale Milchama tu myšlenku uměl prostě ori-
ginálně podat. Jako například populární noční zpovědi. Když je tma, povíte
toho na sebe mnohem víc a máte při tom pocit, že vás nikdo nevidí.

snadno. Sám Milchama byl zarytý ateista, protože, jak říkal
s oblibou sám sobě ráno před zrcadlem, není přeci blázen.

Ve skutečnosti Bedřich samozřejmě existoval a už se moc
těšil, až se za pár let s Milchamou osobně setká a položí mu
několik velice osobních otázek, například, jak to celé mys-
lel a co si představuje, že s ním jako bude dál.

„Tak, synu, co tíží tvoji mysl?“ řekl Milchama zvuchým
hlasem k mřížce ve zpovědnici, za kterou byl první hříšník.

„Víte, otče, vzal jsem Bedřichovo jméno nadarmo,“ špit-
nul človíček.

„To je vážný hřích, synu, jak k tomu došlo?“

„Klepnul jsem se kladívkem, když jsem opravoval trakař,
a zvolal jsem... Vy víte co, otče.“

„Rozzlobil jsi Ho, synu, ale protože Bedřich je laskavý,
myslím, že to spraví desetkrát motlitba číslo sedmnáct.“

„Děkuji, otče.“

„A příspěvek do chrámové pokladničky, samozřejmě.“

„Samozřejmě, otče,“ souhlasil horlivě šťastný opravář tra-
kařů a rychle se ze zpovědnice vzdálil. Na lavici se pod-
le charakteristického zavržení dřeva usadila další zbloudilá
duše. Milchama doufal, že to bude něco zajímavějšího, než
obyčejné zaklení.

„Zhřešila jsem, otče,“ slyšel dívčí hlas. Milchama oka-
mžitě pookřál, protože hříchy mladých dívek obvykle stá-
ly za to.

„Vyprávěj mi o tom, dcero,“ odpověděl vlídně.

„Našla jsem zalíbení ve své přítelkyni.“

„V jakém smyslu, dcero?“ nemohl se dočkat Milchama,
kterého ze všech možných hříchů právě tenhle zajímal nej-
víc¹⁸⁾. Skoro by se dalo říci, že teprve tohle dávalo jeho prá-
ci smysl.

„Sešly jsme se s Vilhemínou u jejího dědečka v Jahodové ulici, protože on vždycky večer chodí na ryby a nikdo u něj není doma, vlezly jsme si pod peřinu a potom –“

„Počkej, dcero!“ zarazil ji Milchama, který se přeci jen vzpamatoval a připomněl si, co je jeho hlavním úkolem.

„To je těžký hřích. Tolikrát jsem již říkal, jak je zhoubné hledat uspokojení v náruči člověka stejného pohlaví, ale ty jsi byla hluchá k mým argumentům. Cožpak není nad slunce jasné, že Bedřich stvořil člověka k obrazu svému? Z vašeho vztahu nikdy nevzejde potomek, který by mohl Bedřicha následovat. Nikdy nedojde k naplnění tvého života! Jsi pokleslá žena a zasloužíš přísně potrestat!“

„Ano, otče,“ odpověděla sklíčeně dívka.

„Vím, že se ve městě vyskytly hlasy, které říkají, že je to věc naprosto normální, ale takových tmářů nesmíme brát vážně. To by to vypadalo, kdyby si lidé dělali všechno podle své vůle! Kde by byla ctnost a morálka? Je třeba dodržovat Bedřichova příkázání, neboť on jediný je pravda! On jediný je světlo v našich životech! *Bichle* se o tom vyjadřuje naprosto jednoznačně.

Poslouchej dobře, dcero, a pak zpytuj své svědomí,“ rozohnil se Milchama a vyndal ze zásuvky jeden z výtisků *Bichle*, v němž rychle nalezl pasáž vhodnou k odcitování: „Hon-

18) Poznámka autora: Dlouholetým pozorováním jsem zjistil, že má-li být kniha komerčně úspěšná, je třeba, aby obsahovala alespoň jeden náznak lesbické scény. Pevně doufám, že se mi ji podařilo do příběhu zakomponovat vkusně a nevtíravě. Ehm. Když už jsme u toho – kněz Milchama má svůj předobraz v jednom internetovém nicku, za kterým se skrývá člověk se stejnými názory jako jeho románový protějšek, například, že homosexualita je léčitelná a tak podobně. Milchama je hebrejské slovo a znamená „válka“. To jen tak na okraj, abyste byli v obraze.

za, 14.5, list Kořínkovským: Neboť pravím já, nelze trpět tyto zvrhlé jedince, kteří jsou vydědenci slušné společnosti a namísto, aby trávili svůj čas v motlitbách a rozjímání, vyhledávají pochybné existence stejného pohlaví a s těmi se pak oddávají rozkoším těla i mysli, bláhově se domnívají, že jsou šťastni.“

„Mrzí mě to,“ pípla dívka.

„Jak jsi stará, dcero?“ přehodil Milchama téma hovoru.

„Je mi sedmáct let, otče.“

„Dobrá, slyš tedy rozhrěšení,“ zahřimal opět Milchama. „Budeš se celý měsíc modlit Bědonáš, postíš se a budeš chodit se zahalenou tváří!“

„Ano, děkuji ti, otče, jsi příliš laskav.“

„A zítra odpoledne se u mě zastavíš a dopodrobna mi vyličíš, jak se to stalo,“ dodal Milchama už normálním hlasem, plným očekávání.

* * *

Půda Salonu madam Čurbesové se nijak nelišila od půd běžných domů – byla na ní absolutní tma a spousta věcí, o které se člověk hned po prvním kroku přerazí.

„Auvajs! Kdo to sem, sakra, dal?!“ zaklel Myrtil.

„Nemáte zápalky?“ zašmátral ve tmě Rosnička.

„Jistě, něco by se našlo,“ řekl Myrtil znechuceně, protože Rosnička šmátral po něm.

„Díky. Doutníček by nebyl?“

„Počkat, myslel jsem, že si chcete posvítit!“

„Vidíte, to je taky dobrý nápad,“ souhlasil Rosnička.

Myrtil zakroutil nevěřičně hlavou. Ozvalo se škrtnutí a půdní prostor ozářil jasný plamen.

„Co to je za značku?“ podivil se Rosnička, „svítí to jako malý táborák a nějak pomalu to hoří.“

„To mám od Jeronýma,“ řekl Myrtil. „Teď na tom celé jeho oddělení pracuje. Nějaká nová směs, nebo co.“

„A nemá to nějaké vedlejší účinky?“ zděsil se Rosnička.

„Žádné, o kterých bych věděl,“ uklidnil ho Myrtil.

„Necítíte nic?“ začíchal Rosnička.

„A víte, že ano?“ nasál vzduch i Myrtil.

„Jako by tu voněl nějaký parfém!“

„Velice výrazný parfém!“

„Jakoby šefík s angreštem, vidíte?“

„Mně to připomíná tu voňavku, jakou používá Jennifer,“ souhlasil Myrtil.

„–“

„Ano, to je ono. To jsem samozřejmě také slyšel, ne že bych to věděl z vlastní zkušenosti!“

„Samozřejmě! Ale je kouzelná, vidíte?“

„Je.“

„No, tak se posuneme zase kousek dál, co říkáte?“ přerušil Rosnička po chvíli rozpačité ticho.

„Auuuuu!!! Kur... sakra chci říct! Tady je to samej krám!“

Na zem se převrátila truhla, do které Rosnička narazil, a okolo ní se rozsypal její obsah. Oba dva vědci se se zájmem sklonili a začali si předměty prohlížet.

Po chvílce promluvil jako první opatrně Rosnička: „No, je to bezpochyby zajímavé, že?“

„To jistě, hlavně ty kovové úchyty tady na těch řemelech...“

„Jak to mohlo někoho napadnout?“ prohlížel si předmět Rosnička.

„Já se spíš divím, že takové věci nemají v katalogu, já bych to třeba uvítal...“

„Taky, co jsme mohli čekat, že, kdybychom byli na půdě pana Kefíra, nejspíš by v bednách bylo zlevněné zboží, takže tady je jenom logické, že je tu...“

Rosnička si odkašlal.

„Pravda. Člověk kolikrát najde na půdě věci...“

„To ano,“ kýval hlavou Myrtil, „já tam jednou načapal naší Evelínu, jak zkouší kouřit...“

„???!!!“

„Doutník, člověče!“

„Oh! Navrhují pokračovat dál a dávat větší pozor, kam šlapeme.“

„Souhlasím,“ řekl Myrtil a oddechl si. „Ale nejprve vraťte tu věc zpátky do bedny!“

„Jakou?“ zeptal se Rosnička nechápavě.

„Tu, jak vám vykukuje z kapsy!“

„Aha, tohle!“ zatvářil se Rosnička překvapeně. „To se asi zachytilo, ha ha ha, jak jsem se zvedal. Nejspíš tady za tu gumovou část...“

„Jistě. Jinak to ani nemohlo být. V druhé kapse se vám také něco zachytilo!“

„Cha, cha, ehm... ehm...“, zasmál se křečovitě Rosnička. „To je humorné vidíte? Ta náhoda...“

Myrtil už to nijak nekomentoval, škrtnul další sirkou, spokojeně si k ní čichnul a vydal se hledat schody.

* * *

Uklízečka Pěničková pracovala v baru „Čičinka & kamarádky“ už léta. Za tu dobu si zvykla na to, že občas viděla

věci, o které nestála, a slyšela výrazy, které slyšet nechtěla. Dokonce si vypěstovala návyk, jak tohle všechno úspěšně ignorovat. Byla to taková nepsaná dohoda mezi návštěvníky baru a babou Pěničkovou, jak jí všichni přezdívali, že ona se nebude starat o ně a oni si nebudou všimát jí. Navíc Pěničková nebyla žádná drbna a donášení ze srdce nesnášela. Velkou měrou k tomu přispívalo i to, že Pěničková bydlela na druhé straně města, návštěvníky baru znala jen od vidění, a tudíž to byli cizí lidé.

Právě dnes se ale Pěničková rozhodla udělat jednu z těch velkých výjimek. Sama by pravděpodobně po nějaké chvilce přiznala, že je o trochu víc hádavější, než je obvyklé. Možná by přistoupila i na to, že se s ní někdy dá těžko vyjít. Ale celkově byla toho názoru, že není špatný člověk a dá se s ní rozumně mluvit. To samé bohužel nemohla říct o svém sousedovi, profesorovi Rosničkovovi z Mořičvílského městského muzea.

Kdybychom řekli, že ho neměla ráda, nevystihovalo by to přesně situaci. Říci, že ho nenáviděla, by se realitě už vzdáleně blížilo. Pěničková by Rosničku nejraději viděla mrtvého a pohřbeného někde hodně daleko, nejlépe z druhé strany Vrcholů. V olovené rakvi. Možná by mu i usekla hlavu, do úst nacpala česnek a do srdce vklála kůl, kdyby jí zbyla chvilka.

Její vztah k Rosničkovovi se formoval léta. Začalo to, když se Rosničkovovi přistěhovali a Rosnička ji zdravil jenom na půl pusy. Pokračovalo to jeho nočními návraty, při kterých si pravidelně pletl patro, vnikal k ní do bytu, pil její kávu a vzpamatoval se, až když místo syna hladil po hlavě kamenného andělíčka. Jako by to nestačilo, občas zapomněl Rosnička zastavit vodu a Pěničková měla rázem v bytě malý bazén.

Časem se to začalo střídat. Jednou Rosnička zakopl a zalehl její kočku, kterou měla v současné době zarámovanou nad postelí. Podruhé trefil Pěničkovou prakem, když vystřeloval jakési kovové koule do vichřice. Potřetí mu utekly žáby a rozhodly se žádat o azyl o patro níž. Pěničková, která měla ze žab fobii, to odstonala se srdeční příhodou.

V hloubi duše matně tušila, že to Rosnička nedělá schválně, ale faktem bylo, že to dělal, a to bylo rozhodující. Když uviděla Rosničku, jak ještě s jedním potrhým vědatorem visí na okapu Salonu madam Čurbesové a zírají oknem dovnitř, pochopila, že teď má jedinečnou šanci mu všechno vrátit i s úroky a udělat mu ze života peklo.

Možná by bylo vhodné napsat, že přeci jen chvilku váhala o morálních aspektech svého rozhodnutí, ale nebyla by to pravda. Svědomí baby Pěničkové otevřelo šampaňské, sehnalo dostatek brambůrků a konfet a pozvalo výčitky svědomí na bouřlivou oslavu. To všechno se stalo před necelými deseti minutami. Teď už Pěničková byla zpátky v baru „Čičinka a kamarádky“ a bušila kladívkem do chytrouše e-mail pro paní Rosničkovou.

* * *

Nastala půlnoc. Noční ticho přerušila kakofonie velkého množství zvonů, odbíjejících najednou konec starého a začátek nového dne. Jednou z mála výjimek byl Kostel svatého Kuby, který byl už léta nepoužívaný a vesele si chátral. Svaz architektů ho nechal jako názorný příklad toho, co se stane, když se budova neudrzuje, a prohlásil ho za městem chráněnou památku.

Původní církev Jistoty tří teplých jídel denně zanikla díky hromadné otravě jejích členů muchomůrkou klokaní a ne-našel se nikdo, kdo by o chrám jevil zájem. Přesto se jednou měsíčně uvnitř mohutné stavby sešlo tajemné společenství a věnovalo se svým temným rituálům.

Stalo se tak i dnešní den. V hlavní chrámové lodi byl mezi sutí podlouhlý stůl a za ním sedělo dvanáct mladých mužů v černých pláštích. Další dva stáli před stolem a bylo na nich znát určité napětí.

Jeden byl hezký světlomasý mladík s ušlechtilou tváří, druhý robustní hromotluk se zamračeným výrazem. Při bližším pohledu by bystrý pozorovatel zjistil, že na obou jsou znát stopy nedávného zápasu – pomuchlané košile, drobné oděrky na rukou a sem tam utržený knoflík.

Mladíci za stolem povstali jako jeden muž a prostřední z nich promluvil: „Po soutěži v klasickém zápasu tedy Mastič vyrovnal skóre s Krosnou na dva ku dvěma. Rozhodne tedy poslední disciplína – připravili jste si oba něco, co by obohatilo historii Javorové čtvrti nebo přispělo k rozvoji našeho Fontského hnutí?“

Hlas mluvčího byl klidný a vyrovnaný, přesto plný očekávání.

Oba oslovení přikývli.

„Tak tedy nejprve ty, Mastiči, co jsi si připravil?“

Mastič postoupil o krok dopředu a bojovně vystrčil bradu.

„Objevil jsem tajnou chodbu, která spojuje chrám svatého Kubu s domem v Jilmové ulici,“ řekl vyzývavě a posměšně si změřil svého soupeře.

Ze všech dvanácti hrdel se vydral užaslý vzdech.

„Můžeš nám tu chodbu ukázat?“ zeptal se mluvčí rady.

„Jistě, ústí kousek odtud...“

„Počkejte!“ vykřikl Krosna a všichni se na něj otočili.

„Je to neuvěřitelné, ale objevil jsem tu samou chodbu!“

Všichni přítomní opět zašuměli překvapením, jenom Mastič se na Krosnu zamračeně podíval a zlostně zaklel. O několik metrů dál od Velké Fontské rady, za hromadou sutin v ústí tajné chodby se krčila pětice chlapců.

„Měli jsme štěstí, ještě že to s nim Krosna tak chytře sehrál,“ zašeptal jeden z nich.

„Tiše, Stonožko, prozradíš nás!“ sykl na něj jeho kamarád v zelené lodičce, přezdívaný Rákosníček.

„Buďte zticha oba!“ napomenul je nejvyšší člen party, „teď jde o všechno. Doufám, že Krosna dodrží slovo!“

Mezitím se Velká Fontská rada dohodla.

„Jestliže jste oba přišli se stejnou věcí, rozhodne podle pravidel o vítězi los!“ řekl mluvčí.

„A co když mám ještě něco?“ řekl vzrušeně Krosna. „Něco neuvěřitelného, něco, co ještě nikdo přede mnou nikdy nedokázal!“

„Pak by vítězství patřilo samozřejmě tobě,“ řekl překvapeně mluvčí rady. „Co je ta tvoje velká věc?“

„Umím vyjmout mravenečnicka z klece!“

Nastala chvilka ohromeného ticha, ale pak začali všichni mluvit najednou. Po nějaké chvíli je hlavní Font utišíl.

„Ale jak nám to chceš dokázat? Mravenečnicka v kleci obdrží až nově zvolený Velký Font, naše zákony mluví jasně! Do té doby musí hlavolam zůstat v péči rady!“ řekl vzrušeně.

„Potřebuji jen dvě minuty, bratře Southerme!“ řekl Krosna a oči se mu leskly očekáváním.

„Dobrá, rada bude hlasovat,“ pokynul oběma kandidátům Southerm na znamení, že se mají odebrat do ústraní.

„Co myslíte, půjčí mu ho?“ šeptal rozrušeně Rákosníček.
„Pokud ano, budeme po mnoha letech první lidé, kteří ho opět uvidí,“ chvěl se Stonožkovi hlas.

Porada trvala necelých pět minut, během kterých si všichni členové rady bouřlivě vyměňovali názory.

„Přístup blíž,“ vyzval Krosnu bratr Southerm, „zapůjčíme ti na okamžik mravenečnicka v kleci. Pokud chceš soukromí, otoč se tak, abychom neviděli, co s ním provádíš. Jenom prosím opatrně, je už starý a nemá rád prudké pohyby.“

Krosna obřadně přijal hlavolam a otočil se ke stěně.

„Ještěže nikoho nenapadlo, že dno se dá úplně normálně odšroubovat, co?“ tetelil se Stonožka vzrušením v přítmí chodby.

„MÁM TO, PODÍVEJTE SE!!!“ zakřičel najednou Krosna a mával ve vzduchu zděšeným mravenečnickem, který se pokoušel zvracet. „Už jste ho někdy viděli takhle?“

„Ještě zpět!“ zvolal mluvčí rady, „ještě zpět!“

Krosna se opět otočil a po chvilce podal radě vítězoslavně klec, ve které byl zavřený mravenečnick.

„Kdo by to byl řekl, co? Zajímalo by mě, jak to udělal! Já osobně jsem mu jednou nedal týden žrát, až zhubnul skoro o polovinu, ale mřížemi stejně neprolezl!“

„Pak není co řešit,“ řekl nahlas bratr Southerm. „Vítězem se nade vši pochybnost stává Krosna. Bratře Fujijamo, předej mu prosím dokumenty a symbol jeho úřadu – mravenečnicka v kleci, který mu teď už právem náleží!“

„NICHDY!“ rozlehl se chrámovou lodí výkřik a ze stínů se vyřítil James Blond následovaný Jeronýmem. Když míjeli Fontskou radu, vytrhl Blond bratru Fujijamovi hlavolam a utíkal směrem k tajné chodbě. Krosna se ho sice pokusil zadržet, ale byl sražen rozběhnutým Jeronýmem.

„To nesmíme dopustit!“ vykřikl bratr Southerm, přeskočil stůl a rozběhl se za vetřelci, následován celou radou. Když se Blond a Jeroným dostali až k ústí chodby, cestu jim zastoupilo pět ke všemu odhodlaných postav se švihadly kolem pasu, ale Blond se s nimi vůbec nezdržoval a pomocí několika hmatů a chvatů je, byť byl silně pod vlivem alkoholu a pravděpodobně si ani neuvědomoval, co dělá, srazil k zemi.

Pádili s Jeronýmem chodbou dál do tmy. Mravenečnick zezelenal a vyvrhl obsah večeře na Blonda. Šťastní mravenci se rozutekli do všech zákoutí, která skýtala jeho vešta a košile.

„Jauuuuu!!!“ zakřičel Blond.

„Já ti šíkal, že sem nemáme, to, jach se to řechne, lézt!“ zvolal udýchaně Jeroným.

„Kdo mohl tušit, že tu budou ti zachracený blablenci!“ pokusil se o odpověď Blond.

„Ale jinak je to sranda!“ hulákal na celé podzemí Jeroným se šťastným úsměvem ve tváři.

Přiblížili se ke stoce, která křížovala chodbu, a bylo třeba ji přeskočit. První skákal Blond a pravděpodobně silou zvyku udělal rovnou dvojité salto. Vlivem značného množství alkoholu v krvi to sice nebylo dokonalé, ale ocenit se dala především snaha.

Mravenečnick s údivem zjistil, že už nemá co vyvrhnout a rozhodl se, že jakmile se zase dostane ven, Blonda nějak hodně bestiálně pokouše, i kdyby si při tom měl vykloubit sosák.

Jeronýmův skok sice nebyl tak složitý, ale také splnil svůj účel, i když to bylo jen tak tak a u poroty by dostal pravděpodobně samé jedničky.

Daleko hůř dopadli pronásledovatelé, kteří se, hnáni vztekem, řítili úzkou chodbou. Bratr Southernm stoku zahlédl na poslední chvíli. Začal brzdit, brzdil, brzdil, ale neubrzdl. Hned za ním čvachtнул do splašků bratr Fujijama, potom bratři Tahoma, Arial a Courier. Bratr Garamond se pokusil přeběhnout po jejich potápějících se tělech, ale omráčil se o klenbu a zcela chodbu zablokoval.

„Protestují! To je nečestné a nesportovní!“ zaslechli Fontové Mastičův plačtivý hlas, když se vyhrabali ze stoky ven.

* * *

„Okamžitě odložte zbraně!“ zakřičel Rosnička, když spolu s Myrtilem vykopli dveře pokoje číslo padesát čtyři.

Všichni přítomní se na ně zděšeně podívali. Myrtíl byl ozbrojený... no, řekněme to takhle, je to velké, černé a kožené a používají to obvykle ošklivé slečny, když se cítí být osamělé. Nebo ty hezké, když už neví coby. Rosnička měl v ruce černou krajkovou podprsenku a v ní něco, co by se dalo popsat jako kulečnicková koule s koženými přezkami, a mával s celou soustavou jako s prakem.

„Promiňte, ale to bude asi omyl,“ řekla opatrně jedna ze tří dívek, které se v pokoji nalézaly. „Tyhle věci poskytuje na čtyřce madam Laura.“

Myrtíl znejistěl a pozorně se rozhlédl kolem sebe. Na podstavci uprostřed místnosti seděla na zdobeném křesle slečna Jennifer, oblečená do velmi důmyslného... kousku látky. Další spoře oděné dívky seděly spolu s mužem, kterého Myrtíl identifikoval jako tajemnou postavu z hostince „U vyšínutého mamuta“, na lavici pod oknem. Před slečnou Jennifer byl stojan s plátnem, na které ji právě celkem věrně

zachycoval uhlem lampář Jouza. Na zemi už leželo několik návrhů obálek proslulého katalogu madam Čurbesové, právě s Jennifer.

„Éééééé...“ hledal Myrtíl slova a začal se červenat.

„Ano?“ řekla Jennifer.

„Ouuuuu...“

„Poslyšte, nejste vy z muzea?“ optal se věčně Jouza.

„Ne,“ vypravil ze sebe konečně Myrtíl.

„Kdepak,“ přispěchal mu rychle na pomoc Rosnička. „Co to je, to muzeum?“

„Ale jo,“ pokýval hlavou Jouza. „Já mám na lidi paměť. Jmenujete se Kuštil a chodíte na pivo k ‚Mamutovi‘, že jo?“

„To nejsem já!“ protestoval rychle Myrtíl. „Já jenom tak vypadám, lidé si nás často pletou...“

„A já taky nejsem já,“ přidal se iniciativně Rosnička, který se dokázal poněkud rychleji zorientovat. „Jsmo oba tajnými agenty SMS a provádíme tady pátrání po nebezpečném zločinci. Takže tady nebyl? Dobře, musíme jít, povinnost volá!“

„Jistě,“ chopil se šance Myrtíl, „musíme ještě prohlédnout ostatní pokoje a to je něco dverí, že, takže nashledanou a někdy snad –“

„EHM, EHM,“ ozvalo se z místa, které bylo zakryto vyvrácenými dvermi, když se oba profesoři snažili zmizet. Pak se dveře odvalily od stěny a za nimi stála madam Květa.

„Myrtile, Škeblíne! Okamžitě se oba dva vraťte!“

Ten hlas oba znali, provázel je celou střední školu a patřil jejich bývalé spolužačce, dnes madam celého salonu, Květě Opršálkové.

* * *

Svívalo. Město se probouzelo k životu. Tedy alespoň ta jeho část, která šla večer spát. Do ulic vyrazili dodavatelé mléka, pekaři, ranní hlídky a podnikavci, kteří sbírali opilce a za malý obnos je rozvázeli na dvoukoláku domů. Na dlažbu se snášel jemný podzimní deštík a při zemi se válely chuchvalce mlhy.

Milchama vstal, jako ostatně každý den, velmi časně a zavčítal si při otevřeném okně. Do postele se sice dostal poměrně pozdě, ale péče o tělo byla důležitá – jak má člověk pouštět z kazatelny hromy a blesky, když ho bolí záda. Potom se vykoupal na dvorku v kádi se studenou vodou a oblékl se do svého kněžského roucha, zářivě bílé tuniky. Na krk si zavěsil robustní stříbrný řetěz a na zápěstí a na čelo opatrně cáknul trochu parfému pro lepší efekt a vydal se do chrámu.

Když vystoupal po všech dvanácti chodech, naskytl se mu velice zvláštní pohled. Přimo ve vchodových vratech leželi dva muži ve velmi výmluvné pozici a jeden z nich byl dokonce do půli těla svlečený. Vedle nich se válela klec s nějakým blíže neidentifikovatelným živočichem, několik lahví s pozůstatky nejrůznějšího alkoholu, obraz jakýchsi lidí jak večerí a kůže z medvěda.

„Oni si prostě nedají pokoj,“ řekl si Milchama spíš pro sebe. Neměl tyhle lidi ani trochu rád. Kdyby byli všichni po jejich vzoru spokojeni sami od sebe, k čemu by tady pak byly církve a řády? Vyhrožovat někomu věčným zatracením, když mu nic nechybí, jde dost těžko.

Tihle se navíc nebáli uspořádat si orgie přímo na prahu jeho chrámu. Milchama doufal, že je nikdo neviděl dřív než on. Když to vzal kolem a kolem, vlastně na nich nebylo nic špatného – žili si sami pro sebe a málokdy se nechali odha-

lit, ale dávali příklad, a to se muselo zarazit. Milchama měl dokonce podezření, že některá jeho telátka trpí stejnou chorobou, ale bojí se ho natolik, že to nedávají znát.

A tam, kde se lidé bojí, se dá teprve pracovat. Žádné výjimky. Lidé by si nakonec řekli, proč ne, vždyť co je na tom špatného, ne? Nebo, poslyšte, a co když žádný Bedřich ani není? Také by je mohlo napadnout, co se stává s penězi, které církvi darují každou sobotu. Řád Osvícených dogmatiků by pak musel dost věcí vysvětlovat, a to by bylo značně nepříjemné.

Tohle všechno si Milchama dobře uvědomoval, takže oba opilé spáče potichu obešel a z chrámu si přinesl několik dalších rekvizit, které ještě doladovaly situaci, a čekal spokojeně na první věřící.

* * *

Jsou různé druhy probuzení. Ráno, kdy otevřete oči a s hrůzou konstatujete, že strop nad vámi neznáte, například. Jsou totiž bohužel i rána, která si nedokáže vymyslet ani sebevíc nadaný autor levných hororových románů, takže to nakonec zbývá na ránech samotných, aby se zkrátka a jednoduše udála. Například chvíle, kdy Myrtíl otevřel oči a zjistil několik velmi důležitých věcí.

Za prvé: ležel v roztrhaných šatech v hale Salonu madam Čurbesové a byl od rtěnky. Všude. Za druhé: okolo něj spalo v alkoholickém opojení několik děvčat, z nichž většina byla oblečená jen do náramku na noze nebo páru náušnic. Za třetí: profesor Rosnička ležel hned vedle a se šťastným úsměvem spal v náručí madam Květy. A konečně za čtvrté a za nejhorší – na dveře někdo bušil a hlas, který by Myrtíl

poznal i o půlnoci a i kdyby se ozýval jenom šeptem zpoza vzdáleného kopce, křičel: „Myrtile Kuštile, okamžitě otevři ty dveře a postav se mi jako chlap!“

Během jedné jediné sekundy dokázal Myrtíl vystřízlivět a velice přesně si vzpomenout, co se v noci odehrálo. V okamžiku, kdy je madam Květa identifikovala a zavolala je zpět, se oba s Rosničkou shodně pokusili o třístýprvý chvat bojového umění Kykyrykae (rychlý ústup). Jelikož se ale madam Květa dala do pronásledování, vyšponoval se profesor Rosnička k chvatu číslo tři sta dva (zběsilý úprk) a Myrtíl okamžitě následoval jeho příkladu. Na chvat číslo tři sta tři (nádávání z bezpečné vzdálenosti) už bohužel nedošlo, protože celou akci zkazily nejbližší dveře, které se kupodivu otevíraly k sobě, a ne od sebe, jak předpokládal profesor Rosnička.

Když přišli oba k sobě, bylo už pozdě. Dívky zaměstnané u madam Květy je napájely lihovinami různých druhů a síly a madam Květa stále opakovala, že tak vzácnou příležitost si přeci nenechá ujít a že ještě muzeu dluží za instalaci protipožárního systému. Na námitky, že se to dá srovnat nějakou finanční částkou a není potřeba hned sahat... k násilným opatřením, nebyl brán zřetel.

Přibližně po dvanácti skleničce, shodou okolností to bylo muzejní archivní bílé, Myrtílův mozek rezignoval, zavřel zodpovědnost do levé hemisféry k důstojnosti a rozhodl se užít si také trochu života. Nutno podotknout, že tak učinil na četné žádosti několika ostatních orgánů. Co bylo pak, by se dalo shrnout do několika neslušných, avšak výstižných vět.

Myrtíl probudil mohutným začloubáním Rosničku a – zatímco jeho kumpán procházel podobnými fázemi, jako on sám před chvílí – snažil se odhadnout šance na útek. Bohužel, právě v té chvíli dveře povolily a objevily se v nich

siluety paní Kuštilové s válečkem a paní Rosničkové s pohrabáčem.

* * *

V regeneračním hostinci „U příšerného šklebu“ vládlo pochmurné ticho, přerušené pouze občasným povzdechnutím nebo zvuky, které doprovázely účinky některých lektvarů. Jeroným s Blondem seděli zničeně v rohu a vzájemně si obvazovali rány materiálem z lékárničky, kterou jim obsluha ochotně poskytla.

Když se k nim dopotáčeli Myrtíl s Rosničkou, Jeroným jim jenom kývl na pozdrav a snažil se dál Blondovi sešívát natržené obočí. Rosnička požádal servírku o dezinfekci, hromadu obvazů a několik dlah a tázavě se podíval na Jeronýma.

„Kněz,“ zašeptal křaplavým hlasem Jeroným. „Napadl mě šílený kněz. Blábolil něco o konci světa, sodovkárně v komoře a zatímco do mě bušil tou svojí obřadní holí, křičel na mě, že jsem zvrhlý žalud.“

Rosnička chápavě pokýval hlavou.

„Bukvice,“ zachřel Blond a v jeho nateklém obličejí se dal rozeznat bolestivý výraz.

„Cože?“

„Neřikal žalud, ale bukvice. Čert ví, co tím myslel... au!“

Jeroným zuby přetřhl nit a poodsedl si, aby si své dílo prohlédl z dálky.

„To by mohlo stačit, myslím. Esteticky nic moc, ale krváčení to snad zastaví.“

„Díky,“ řekl vděčně Blond.

„Co se stalo vám, Jamesi?“ chtěl vědět Myrtil. „Taky rozzuřený kněz?“

„Ale kdepak, podařilo se mi uniknout, když mlátil Jeronýma.“

„Vy jste ho tam nechal?“

„Ne. Chtěl jsem ho odtáhnout do bezpečí, ale napadl mne mravenečník, a podívejte se, jak mě zřídil! Kdyby tam alespoň nebylo tolik lidí!“

„Vy jste měli k tomu všemu ještě publikum?“ zděsil se Rosnička.

„Ano. Ke konci všichni fandili mravenečníkovi. Až já ho chytnu, ten ať si mě nepřeje! Sssss,“ stáhnul Blond obličej do bolestivého šklebu.

„Nesmíš se tak cukat,“ poradil mu Jeroným.

„Jistě.“

„A co potkalo vás, pane?“ oplatil Myrtilovi Jeroným zdvořile otázku.

Myrtil mávl znechuceně rukou.

„Kdybych vám řekl, že jsme se trapným omylem ocitli v Salonu madam Čurbesové a byli jsme proti své vůli omámeni alkoholem a vtaženi do divokých orgií, věřili byste mi?“

„Ne,“ řekli současně Jeroným i Blond, kterého to stálo jeden povolený steh.

„Vidíte, a co teprve moje Květa.“

Blond s pochopením opatrně pokýval hlavou.

Do hostince se vpotácel muž, který měl v noze zakousnutého krokodýla, na krku utrženou oprátku a v zádech zabodnuté kopí. Posadil se ke stolu vedle nich a objednal si pivo.

„To byste nevěřil, co se mi právě stalo,“ obrátil se na Rosničku s výrazem člověka, který to prostě musí někomu sdělit.

„Neotravuj,“ řekl mu Rosnička, „na nudný historiky tady nemá nikdo náladu!“

* * *

Utekl nějaký čas.

* * *

Jamese Blonda probudil zvuk, který by normální člověk jen stěží zachytil. Opatrně se překulil z postele a jako stín se dostal k oknu. Rány už měl díky péči doktora Quvida zahojené, takže mu to nedělalo žádný problém. Něco bylo za oknem a to něco sedělo na větvi velké lípy. Blond automaticky sejmul ze zdi kuši, natáhl ji a přemetem se dostal k oknu, rozkopřil ho a namířil na větev.

K jeho překvapení tam spatřil velmi zbědovaného mravenečníka. Po celou tu dlouhou dobu, kdy na něj Blond mířil a mravenečník si Blonda s provinilým výrazem prohlížel, běžely Blondovi před očima události minulých tří týdnů...

Jeroným mu sešívá obočí „U příšerného šklebu“; přivolaná hlídka ho na nosítkách eskortuje do budovy SMS, jelikož ztratil vědomí; operace u doktora Quvida; rekonvalescence, kde se znovu setkal s Jeronýmem, který byl na sále hned po něm; bolestivé pokusy, když se pokoušel znovu vzpřímeně chodit; hojení všech tří zlomenin; jizvy na rukou, podle kterých by zdatný dentista sestavil přesný odlitek mravenečnickova chrupu, a spousta dalších podobných věcí.

Potom Blond kuši sklonil, pohlédl na mravenečníka, který měl evidentně během těch tří týdnů velké problémy s asimilací do městské populace, a řekl smířlivě: „Tak pojď dál.“

BROSKVOVÉ MYŠI

(příběh čtvrtý)

Sněžilo už třetí týden. Tedy s přestávkami. Sníh byl všude a bylo ho hodně. Docent Arné Žblabuňka stál uprostřed zimního lesa po pás ve sněhu, s plechovkou červené barvy v ruce a snažil se být neviditelný. Jeho kolega, profesor Rosnička stál nad ním a upínal s tichou výčitkou oči k nebi.

„Žblabuňko, vy jste ani v nejmenším nepochopil smysl naší operace!“ řekl nakonec napůl hystericky.

Docent Žblabuňka stydlivě klopil oči. Všude okolo obou vědců byla na stromech ve výšce očí namalovaná značka, skládající se ze dvou červených vodorovných pruhů a jednoho bílého mezi nimi.

„Naším cílem je lidem pomáhat s orientací, ne je mást a vytvářet jim traumata!“

Z hloubi zasněženého lesa se ozval bolestný výkřik.

„Korýtko!“ odušil profesor Rosnička. „Další do party! Jsou chvíle, kdy si říkám, jestli jsem vás měl s sebou vůbec brát!“

„Říkal jste, abych namaloval značky na stromy,“ odvážil se ohradit docent Žblabuňka. Profesor Rosnička se na něj

s těžko ovládaným šílenstvím v očích podíval a opsal rukou okolo sebe veliký oblouk.

„Jistě! Ale smyslem značení je vytyčit trasu, ne počmárat všechnu vegetaci v okolí!!!“

„Ale –“

„Žádné ale! To si říkáte turista? To chcete v lednouchu skládat zkoušky na odznak Zimní turistické zdatnosti? Vy jste diletant, člověče! Jak dokážete nepochopit tak základní a jednoduchou věc, jako je turistické značení?“

„Když já...“

„A co je tohle?“ zděsil se profesor Rosnička, když se zastavil pohledem na jednom ze stromů, „Proč jste tam namaloval domeček?“

„Mně už se ty proužky zdály docela fádni...“

„Žblabuňko, jak vy jste se mohl dostat do muzea?“

„Kolem vrátnice...“

Profesor Rosnička odvrátil tvář, takže se mu naskytl zoufalý pohled na asistenta Korýtko, jak se k němu z lesa blíží políty od hlavy až k patě červenou barvou.

„Korýtko! Já vás roztrhnu! Co jste vyváděl?“

„Snažil jsem se vylézt na jednu skálu a jak jsem špatně šlápnul –“

„Na co jste zkoušel lézt?“

„No na skálu a –“

„Proč na skálu, člověče? Vždyt jsem vám říkal, abyste na namaloval na nejkratší trasu... Aha, to mě vlastně mohlo napadnout, že když si jeden čmárá domečky a kravičky, druhý se pokusí zabít na nějakém šutru!“

Na asistentu Korýtkovi začala pomalu zasychat barva.

„Pánové,“ posadil se zdrceně do sněhu profesor Rosnička, „ještě jednou a předesílám, že to už je opravdu naposledy,

vám zkusím objasnit princip naší věci. Pokud to ani potom některý z vás, nebo nedej Bedřich oba dva nepochopí, abdikuji na svoji funkci předsedy a založím si nový spolek, do kterého nebudu nikoho dalšího přijímat!“

Asistent Žblabuňka i zasychající docent Korýtko stydli- vě mlčeli a klopili oči. V případě docenta Korýtka to vedlo díky barvě v jeho k obličejí k zajímavým dadaistickým efektům.

„Jsme Spolek mořičvílských turistů a jako takoví máme za povinnost pro ostatní, dosud nezaregistrované turisty značkovat v krajině vycházkové trasy. To, jak jste si jistě všimli, činíme pomocí několika barev, dneska například červenou, a to tak, že na stromy, kameny nebo jiná vhodná místa malujeme jednotné značky. Tedy nikoliv vlastní tvorbu, o které bychom se mohli nějakým omylem domnívat, že by třeba mohla někoho zajímat.

Jsme průkopníci turistiky, to znamená řadoví dělníci. Trasy značíme pokud možno v přímce a oblouky děláme jenom v případě, že je po cestě něco zajímavého, co by měli naši následovníci vidět. Tím, že počmáráme celý les, situaci nijak nezlepšíme, protože člověk, který bude značky sledovat, v takovém místě zabloudí mnohem hůř, než kdyby tam žádné značky nebyly. Je to jasné?“

„Ano, profesore,“ špitnul asistent Žblabuňka.

„Dobrá,“ přikývl Rosnička, „a co vy, Korýtko?“

Docent Korýtko však nereagoval.

„Myslím že mu zatvrdla ta barva a nemůže se hýbat,“ štouchnul do něj asistent Žblabuňka.

„Aha. Co jiného se taky dalo čekat, že?“ podotkl ironicky profesor Rosnička.

„Co budeme dělat?“

„Naložíme ho na sáně a hurá zpátky do města. Ale táhnete vy, nemyslete si, že vám ten váš grafomanský záchvat jen tak jednoduše odpustím!“

„Jistě, profesore...“

„A jestli si myslíte, že nevím, jak jste namalovali značku na zadek tomu sobovi, tak to se pletete, to jsem viděl taky!“

* * *

Sníh se snášel i na město na soutoku čtyř řek. Měštští zřizenci téměř nestíhali uklízet poslední nadílku a vzduchem už vířily nové sněhové vločky. Ulice byly oblečeny do slavnostního, v oknech viselo jmelí a dřevěné napodobeniny broskví, které se daly za pár tolarů koupit v každém krámku. Svátek Sestry Broskvové se blížil.

Na rohu Hyacintového náměstí a Liliové nábližky stál, jako každý rok, dřevěný stánek, kde jste si mohli za tolar koupit Broskvovou myš. Broskvové myši vlastně byly myši obyčejné, jenom měly obarvený kožíšek a tvářily se nesmírně přítulně. Pozornější pozorovatel by si jistě všimnul, že všechny Broskvové myši měly na těle známky mnoha soubojů – natržené uši, šrámy přes čumák. Vysvětlení bychom mohli najít v rozhovoru mezi dvěma hlodavci v kleci na okraji pultu. Pokud bychom mu tedy rozuměli...

„Letos to bylo celkem o fous, co Tesáku?“

„Fakt, že jo, Kvido. Ten pitomeček z Borůvkového vrchu mně dal pořádně zabrat.“

„Ale nakonec si ho dostal, ne?“

„No, to jo, namlátil jsem mu docela dost, skoro mi ho bylo líto...“

„Hele, Kvído, každý myši v celým Mořičvílu je snad jasný, že na Svátek Sestry Broskvový se necháváme chytat jenom my od ‚Příšernýho šklebu‘, ne? Nikdo ho nenutil, aby sem lezl.“

„Třeba je ve městě novej a ještě to tak nezná.“

„Já ti řeknu, na to, jakej seš obyčejně tvrdák, mně občas přijdeš fakt změkčilej!“

„Tak to bacha, Tesáku, jo? To bacha! Nikdo o mě nebude říkat, že jsem měkkej! Dokonce ani ty ne!“

„No tak promiň, no. Mě jenom překvapilo, že se tím vůbec ještě zabejváš.“

„Ale to víš, jsou ty svátky, a když jsou na sebe hodný lidi, myši by měly bejt taky.“

„A to máš zase pravdu, Kvído. Víš, co se stalo včera pihovatý Veruně?“

„Ne.“

„Šmejdila u ‚Zakopanýho koně‘ po zbytkách a čapnul ji nějakej kocour.“

„To ne! Chudák Veruna!“

„V klidu, on jí nic neudělal!“

„Fakt, jo?“

„Fakt, nekecám, říkala mi to Veruna osobně. Prej si ji zved před čumák, to už se Veruna loučila se životem, různě si ji otáčel a pak povídá: ‚Víš co? Já dneska zkusím mrkev, když jsou ty svátky. Upaluj pryč a dávej si bacha na Meruňkový třídě, dneska tam loví jeden můj kámoš.‘ Pak ji druhou prackou pohladil po hlavě a byl pryč. Věřil bys tomu?“

„Ne, nevěřil. Kočka, jo?“

„Právě.“

„Tak vidíš, jsou svátky, měli bysme na sebe bejt hodný.“

„No, něco na tom teda asi je...“

„No a právě proto jsem toho troubu pozval dneska sem.“

„Jakýho? Toho, jak jsi ho včera zmydlil?“

„Jo. Nedalo mně to, tak jsem za ním pak eště zaběh.“

„A?“

„Co a? Ležel pod okapem a skučel. Tak jsem ho trochu olízal a řek sem mu, že estli chce, ať sem dneska přijde, že ho vemem do party.“

„Teda Kvído!“

„Jestli budeš mít zase nějaký přiblblý poznámky o tom, že jsem měkkej, tak tě vážně zvalchuju!“

„Chtěl jsem říct Kvído, ty seš fakt formát!“

„Neděláš si srandu?“

„Nedělám, tlapku na to!“

„Dobře.“

„Dobře.“

„A hele, Kvído, jak ho obarvíme?“

„Pištína?“

„Tak se jmenuje?“

„Jo. Blbý, co?“

„Není to tak hrozný.“

„Dobře. Tak jak ho obarvíme?“

„To bude asi problém, Cyril už barvu schoval a já mu ji krást nebudu, on je šíleně rychlej.“

„Hmm. Uvidíme, Pištín tu bude za chvíli.“

* * *

Hejkal Cyril a Vilém, duch ve výslužbě, provozovali stánek s broskvovými hlodavci už léta. Sem tam sice byly ojedinělé pokusy konkurenčních prodejců oba vyštvat

z jejich lukrativního místa, ale po krátké Cyrilově domluvě to většinou vzdali. Těm, co to vzdát nechtěli, stačilo ukázat hlásnou troubu.

Díky osobnímu přístupu měli stálou klientelu, tvořenou převážně váženými občany. Lidé se k nim rok co rok rádi vraceli, protože koupit si myš u Cyrila s Vilémem už tak nějak neodmyslitelně patřilo ke sváteční náladě, stejně jako zdobení stromečku nebo rozbalování dárků.

Cyril každý rok zašel na dvorek „Příšerného šklebu“ a nachytl spoustu myší. Kolikrát měl dojem, že se hlodavci perou o to, kdo se do pasti dostane dřív. Měli proč. Jedinou nepřijemnou věc, kterou museli podstoupit, bylo barvení na broskvovo. Potom už zajetí skýtalo jen samé příjemné věci.

Bylo zvykem Broskvovou myš doma ubytovat v útulné klínce a až do Nového roku ji krmit a pečovat o ni. Nezřídka se stávalo, že si lidé myš natolik oblíbili, že si ji nechali i do jara. Pak byla myš slavnostně vypuštěna na svobodu.

„Ahoj Cyrile, kde máš Viléma?“ pozdravil hejkala zachumlaný profesor Jeroným Myšpulka.

„Jsem celou dobu tady, pane Jeronýme,“ ozval se dotčeně Vilém za Jeronýmými zády.

„Promiňte, v tom mrazu jste nějak hůř vidět,“ otočil se překvapeně Jeroným s omluvným výrazem.

„Jenom aby!“ neodpustil si Vilém, ale podal Jeronýmovi průsvitnou ruku.

„Šťastné a veselé broskvové svátky,“ popřál mu Jeroným, když si sundal rukavici.

„Co to bude? Jedna, dvě? Letos se nám nátěr opravdu povedl...“ ukazoval Cyril chlupatou tlapou na klec s Tesákem, Kvídem a neobarveným Pištínem.

„Abych pravdu řekl, tak ještě nevím. Jednu pro mě a jednu pro Zuzanku určitě, ale přemýšlel jsem letos ještě o jedné pro Myrtila, ale netuším, jestli se tu nezastaví osobně.“

Cyril pozvedl klec a zkoumavě si myši prohlížel. Jedna z nich se neustále schovávala za ty dvě ostatní.

„Zatím se zastavil každý rok,“ podotkl Vilém.

„To je vlastně pravda. Takže jenom dvě, prosím.“

„Ta jedna není obarvená, asi jsme na ni zapoměli,“ řekl Cyril a ukazoval Vilémovi klec.

„Vida. Navíc to skoro vypadá, že se o ni ty dvě ostatní vši silou trou, aby se umazala od jejich kožichů. Neuvěřitelné,“ zkoumal klec Vilém.

Jeroným zalovil v kapse zimmíku a podal Vilémovi tři to-lary.

„Vezmu si je všechny, vypadá to, že chtějí zůstat spolu. Co my víme o myších?“

Zpoza rohu z Liliové nábližky se vypotácel asistent Žblabuňka a ztrhaně funěl.

„Co se vám proboha stalo?“ chtěl vědět Jeroným.

„Víte, že mi vážně ani trochu nepomohl? Musel jsem Korytka na těch sáňkách vláčet celou cestu sám! A ještě neustále mumlal něco o těch svých značkách! Jako kdyby bylo na kytičce nebo medvídkovi něco zvláštního!“

„Rozuměl jste něčemu z toho, co teď povídal?“ otočil se Jeroným na Viléma.

„Vezmu si dvě,“ požádal Žblabuňka Cyrila.

„Ani trochu,“ přiznal se Vilém.

Po Hyacintovém nábřeží přicházel Myrtil Kuštil.

„Á, koukám, že si tady Muzeum dalo sraz, co?“ hlaholil už z dálky. „Už tu chybí jenom Rosnička.“

„Rosnička?“ pohlédl na něj napůl nepříčetně Žblabuňka,

zatímco schovával do kapsy papírovou krabičku se dvěma myši.

„Jistě, vždyť jste byli spolu značkovat stromy, nebo jak mi to vysvětloval. Dobrý den všem vespolek,“ pozdravil Myrtíl, když mezitím došel ke krámku.

„Byli, byli, ale profesor Rosnička dostal záchvat, začal na nás s Korýtkem křičet a teď je uražený. Myslím, že vzal Korýtka do Muzea a drhne z něj tu červenou barvu.“

Všichni přítomní upřeli na Žblabuňku tázavý pohled.

„To by bylo na dlouhé vysvětlování,“ mávnul Žblabuňka rukou a odploužil se pryč.

„Je to blázen, vždycky jsem to říkal. Kdo pracuje s Rosničkou, nemůže být normální,“ prohlásil Myrtíl a začal nahlížet do klecí, aby si vybral myši.

„Budete zase letos s Rosničkou lézt po střeších?“ neodpustil si Jeroným k Myrtílovi uštěpačnou poznámku.

„Ne,“ zamručel Myrtíl. „A co vy, zase budete s Blondem předělávat Kefírovi výlohu?“

„Taky ne,“ připustil Jeroným. „Mataharis se v tomhle ohledu vyjádřil celkem jasně.“

„No nic, vezmu si tyhle čtyři a půjdu, musím ještě pro Evelínu sehnat kytaru pod stromeček. Byla nedávno na koncertě Pindrušoidů a teď neustále otravuje.“

„Chápu,“ pokýval hlavou Jeroným. „Zuzanka malá sestřenice chce banjo.“

„Máte celkem štěstí,“ řekl Vilém, „letos jdou nebývale na odbyt.“

„Kytary, nebo banja?“ chtěl vědět Cyril.

„Myši, Cyrile, myši. Musíš sledovat větnou stavbu, víš?“

„Naposledy se profesori bavili o hudebních nástrojích, abys věděl,“ řekl uraženě Cyril.

„Ale já mám v ruce co? Myši. Takže mluvím o kom, o čem? O myších,“ trval na svém Vilém.

„Snad byste se nehádali?“ snažil se zažehnat Jeroným vznikající spor.

„My? Kdepak!“ otočil se na něj vlídně Vilém, zatímco Cyril na něj dělal za jeho zády obličej. Všichni ostatní je mohli díky Vilémově průhlednému tělu celkem dobře pozorovat.

„Je to imbecil!“ objevil se najednou u stánku profesor Rosnička.

„Kdo?“

„Korýtko! Kdo jiný? A Žblabuňka to od něj začíná pomalu taky chytat!“

„Před chvílí tady byl a vypadal dost unaveně...“

„Dobře mu tak, chytrákoví! Počmárali celý les! A Korýtko se polil barvou a ztuhl!“

Kolem naší skupinky prošly dvě sestry řádu Rozverných Broskvíčků v kabátech z bílé kožešiny. Všichni muži jako naráz ztichli a sledovali je obdivnými pohledy. Ještě nějakou chvíli po tom, co obě jeptišky přešly, panovalo na nároží ticho.

Pak začal Cyril barytonem broukat známou broskvovou koledu. Za okamžik se k němu přidal Myrtíl s Rosničkou a nakonec i Jeroným s Vilémem. Z nebe se opět začaly snášet sněhové vločky.

Píseň se nesla nad Stromovou řekou a zalétala do okolních uliček. Málokdo si všimnul, že na pozadí melodie trojhlasně piští tři spokojené myši.

NAFIALOVĚLÝ MOUREK

(příběh pátý)

Ve čtvrti Nažloutlých topolů mohl náhodný návštěvník snadno zabloudit, protože se skládala výhradně z křivolakých a tajemných uliček. Dlážděné cesty, sevřené rozmanitými domy s bohatou výzdobou se točily, stoupaly i klesaly a kdo se tu nevyznal, nebo s sebou neměl plán města, nevěděl brzy, kde je a kudy ven.

V jedné z uliček, přesněji v ulici Zahrabané kedlubny, na dvoře domu číslo třicet osm se ve staré kůlně na zahradní nářadí už několik let scházela skupina mladých mužů, členů sdružení Mořičvílské mládeže Chasník, která si hrdě říkala Hoši od Kobří řeky.

Vedoucí Mirda Tuřín, chlapec pevného charakteru a obdivuhodných zásad, jeho nejlepší přítel Jarda Šupajdík, mladší, ale neméně obdivuhodný hoch, blondatý tichošlápek Pinda Spojler a nerozlučná dvojice o něco mladších chlapců – Rákosníček ve svém neodmyslitelném zeleném cylindru a Stonožka, klubovní šprýmař.

Podobných sdružení bylo po celém městě mnoho, ale právě Hoši od Kobří řeky si svými dobrodružstvími vysloužili

uznání mezi svými vrstevníky, pro které byli vzorem a příkladem. Dnes se konala první schůzka po tříměsíčních školních prázdninách, a proto byla i klubovna slavnostně vyzdobena.

Vedoucí Hochů od Kobří řeky, Mirda Tuřín, se na ostatní zářivě usmál a zaklapl svůj notýsek.

„Prázdniny nám hoši skončily a my se opět můžeme vrátit k naší klubovní činnosti.“

„Ano, již se nemohu dočkat, jak to zase nandáme Brastrstvu s klacky,“ překypoval nadšením neposedný Stonožka a mlátil radostně pěstí do desky stolu.

„Ale Stonožko!“ začertil se na něj na oko Jarda Šupajdík. „Nescházíme se přeci proto, abychom vyvolávali spory! Naším cílem by mělo být, aby se všichni hoši a dívky z naší čtvrti věnovali ušlechtlejším cílům, než je pokuřování doutníků a vysedávání na nábřeží!“

„Ale vždyť já vím,“ červenal se Stonožka.

„Správně,“ souhlasil Mirda Tuřín. „To bylo opravdu moc pěkně řečeno,“ pochválil Jardu Šupajdika přátelským poplácáním po rameni.

„Já se nejvíc těším na naši sbírku známek,“ přiznal Rákosníček. „Přes prázdniny jsme ji pěkně zanedbávali.“

„Neboj se Rákosníčku,“ uklidnil ho Pinda Spojler, „mám pro tebe dobrou zprávu. U nás v domě bydlel kdysi nějaký pan Pazourek a ten dlouhá léta sbíral známky. Jednou ale záhadně zmizel a už ho nikdy nikdo neviděl. Paní Pazourková ale včera svolila, že nám půjčí klíč od pudy, kam často chodíval, a když tam nějaké známky nalezneme, můžeme si je nechat.“

„No, to je přeci báječné!“ vykřikl Rákosníček. Ostatní hoši se jen shovívavě usmívali, protože i když i jim se leskly oči

očekáváním, znali dobře Rákosníčkovu vášeň pro vše, co se týkalo zámekek.

„To je opravdu dobrá zpráva,“ řekl Mirda. „Co kdybychom se tam vypravili hned teď?“

Jeho návrh se setkal s bouřlivým souhlasem, a tak se všichni Hoši od Kobří řeky opásali svými švihadly a vyšli do teplého odpoledne. V podzimním slunci se mužně leskli jejich opálené svalnaté nohy, podtržené krátkými chlapeckými kalhotami.

* * *

Na půdě domu č.p. 24 v Rulíkové ulici vládlo ponuré šero a až skoro patologický pořádek. Obvykle bývá na půdách spousta starých věcí, o které člověk zakopává, spousta proutěných košů¹⁹⁾, stohy starých novin a alespoň dvě nebo tři vosí hnízda. Tahle půda byla čestnou výjimkou a to samo o sobě už bylo podezřelé. Byl tu sice jakýsi náznak prachu, ale jinak absolutně nic, kromě židle, stolu a malé truhlice pod ním. I když bylo šero, hoši si rychle všimnuli, že za stolem někdo sedí.

„To je zvláštní, Mirdo,“ řekl polohlasem Pinda Spojler, „zámek na dveřích vypadal, jako by ho nikdo dlouho nepoužíval a támhle někdo je!“

19) Čistě náhodou, hned ve vedlejším domě, tedy v Rulíkové ulici č.p. 26, jeden takový starý koš byl. Měl dokonce patentní, zaklapávací zámek a to byla také jedna z příčin, proč se uvnitř krčila lidská kostra s notýskem v pařátě. V dopise na rozloučenou, který stihl nešťastnou náhodou do koše zavřený Horymír Křouska napsat, byl dlouhý seznam lidí, kteří ho do této situace dohnali. Byl by delší, ale Horymírovi došla tužka. O tom ale nikdo z Hochů od Kobří řeky zatím nevěděl, tento objev na ně teprve čekal.

„Ano, je to zvláštní,“ připustil Mirda, „půjdeme opatrně blíž a podíváme se. Připravte si každý svoji Krabici Poslední Záchrany²⁰⁾, máte v nich mít každý svíčku a zápalky.“

Pět jasných plamenů jako jeden oheň prořizlo temnotu. Pohled, který se hochům naskytl, nepatřil k těm, které si necháte namalovat a pověsíte na zeď. Za stolem opravdu někdo spal. Tedy, alespoň zpočátku, pak už jen tlel a hnul a v současné době seděla na židli už jen vybělená kostra, po které lezlo množství mravenců.

„U všech vinařů,“ zvolal nekontrolovatelně Stonožka.²¹⁾

„Opatrně, hoši,“ nabádal své kamarády Jarda Šupajdík, „ať s ničím nepohneme, třeba jsme se dostali na stopu nějakého hrůzného zločinu. Mohou tu být důležité stopy!“

„Nebo nějaký skrytý zločinec,“ přispěl svojí trochou do mlýna Rákosníček.

Jeho kamarádi se zastavili a významně se po sobě podívali. Všichni věděli, že Rákosníček neoplvává právě vysokou inteligencí, což přičítali jeho mládí, a vždy šlo jen o to, kdo mu nějakou všeobecně známou a zřejmou věc vysvětlí.

„Rákosníčku, jak dlouho si myslíš, že tady ten člověk už je?“ zeptal se ho nakonec Mirda Tuřin.

„No, asi hodně dlouho, ne?“ zkusil to zmatený Rákosníček.

„Správně. A umíš si představit, jak by asi musel vypadat ten skrytý zločinec? Minimálně jako tady pan Pazourek!“

20) Termín Krabička Poslední Záchrany byl již obsazen díky podnikavosti Salonu madam Čurbesové a vše, co tahle KPZ obsahovala, bylo vyrobeno spíše na bázi tvrzené gumopryže.

21) Plantážní byste v Mořičvílu a jeho okolí moc nenašli, zato vináren tu byla spousta; známý Stonožkův výkřik se tedy časem samovolně posunul významově trochu stranou.

Hoši se ztišili, jejich vedoucí totiž vyslovil nahlas myšlenku, se kterou si všichni už dlouho pohrávali.

„Počkej, Mirdo, ty myslíš...“, řekl Pinda.

„Ano,“ pokýval Mirda hlavou, „jsem si skoro jistý, že tohle jsou pozůstatky nebohého pana Pazourka.“

„Jak jste na to přišli?“ zajímalo Rákosníčka.

„Já nechápu, proč jsme ho museli brát!“

„Zahnal tenkrát ty blbečky s šátkama na obličejích a Mirda byl naměkko...“

„Takže už jsme si to ujasnili?“ vyžádal si pozornost Mirdu. Ostatní hoši rychle mezi sebou přestali šeptat.

„Dobrá, takže všimnul jsem si, že na stole leží nějaký dopis. Mohl bys ho, Jardo, prosím, přečíst?“ požádal Šupajdíka.

Ten se svého úkolu okamžitě zhostil:

Já, Maxík Pazourek,

zanechávám zde tento dopis při plném vědomí jako důkaz toho, co se mi přihodilo v den mých čtyřicátých narozenin.

Jako každé ráno jsem se vydal sem, na půdu našeho domu, abych se chvilku kochal svojí sbírkou známek. Stala se však tragická nehoda – upadl mi nedopalek doutníku a zapálil obálku s pýchou mojí sbírky, se smyslem mého života, se známkou známou pod jménem Nafialovělý Mourek.

V rozhořčení, kdy jsem nevěděl, co dělám, jsem zapálil zbytek sbírky a chtěl spáchat sebevraždu, ale když známky zaplály jasným plamenem, zjistil jsem, že mám pravou obálku s Nafialovělým mourkem v druhé kapse a předtím shořela obálka se seznamem dnešního nákupu.

Propadl jsem beznaději, protože zbytek mé sbírky mizel

nenávratně v plamenech, ale i tak jsem chtěl žít, neboť Mourek byl zachráněn. Chtěl jsem tu zprávu zvěstovat svojí matce, ale u dveří jsem zjistil, že zámek, který jsem se již tolikrát snažil opravit, právě dnes vypověděl svoji službu.

Jsem ztracen, vím to. Matka je hluchá, neuslyší můj křik a není jiné cesty ven, než přes tyhle dveře. Střechu vyrobil můj strýc tak, aby odolala i nárazu meteoru, je nezničitelná a jiný východ tu není, okna jsme nikdy nepotřebovali.

Moji nejcennější známku jsem schoval do truhličky se zbytkem neshořelých známek a spolknul klíč. Nemám to srdce ji zničit, ale když se z ní nemohu těšit já, nebude se z ní těšit nikdo.

Sbohem, Váš Maxík Pazourek

Na půdě nastalo hrobové ticho, přerušené až Mirdou Tuřínem: „Bylo tam opravdu napsané, že ten klíč snědl?“

„Bylo,“ potvrdil Jindra.

„A tady za tím stolem je kostra, ano?“

„To souhlasí.“

„Takže sebereme z podlahy klíč, odemkneme truhlu, vezmeme známky a padáme, ne?“

„A co úcta k mrtvým, Mirdo?“ namítnul překvapeně Rákosníček.

„Aha. Pravda. V tom případě navrhuji minutu ticha. Potom ale co nejrychleji k nějakému znalci.“

„Ke znalci, Mirdo?“ řekl překvapeně Jarda Šupajdík.

„No, jistě, víte, jakou má Nafialovělý Mourek cenu? Vždyť zrovna vám nemusím jeho historii popisovat, první vydaná známka, existují už jen tři exempláře a tak dále, znáte to sami.“

No, ale Mirdo, víš...,“ začal nejistě Pinda a když se ujistil, že má podporu ostatních, už o něco jistěji pokračoval: „vždy jsme si zakládali na tom, že jsme čestný chlapecký klub a i všem ostatním jsme byli vždy vzorem²²⁾, a ty tady teď navrhuješ, abychom známku, která nám vlastně ani nepatří, prodali a peníze si nechali.“

„Ale co to říkáš?“ ohradil se Mirda. „Nemluvil jsem přeci o tom, že si peníze necháme! Dáme je na dobročinné účely a když náhodou něco málo zbyde, postavíme si za to klubovnu u Vyšmejknuté ohrady a z té už nás nikdo nikdy nebude vyhánět.“

Opět nastalo ticho. Jsou totiž témata, která si zaslouží určitou rozvahu a jestli by v takových případech něco opravdu nebylo na místě, pak afektované, neuvážené řešení nebo názor.

Například takové dobročinné účely. Co všechno je tím výrazem vlastně myšleno? Nebo obrat „to, co zbyde“, o jakou sumu se pak jedná? A v neposlední řadě, je lepší souprava nábytku od pana Daliňáka, nebo od firmy Tesilka a spol.?

Nakonec Mirda v trvajícím tichu odemkl truhličku, vynadl z ní obálku a v ní skutečně našel nejvzácnější známku na světě, *Nafialovělého Mourka*.

* * *

V tu chvíli se ozval mohutný výbuch a ta stěna půdy, která sousedila s vedlejším domem se rozlétla na všechny strany. Na půdu v oblacích prachu vtrhnutí tři maskovaní muži

22) To je samozřejmě velký omyl, protože minimálně Bratrstvo s klacky o Hochách od Kobří řeky všude rozhlašovalo, že je to jenom parta zdrogovaných úchyláků. Ale to byl samozřejmě jen subjektivní názor.

s velkými pytli přes rameno a hnali se k Hochům od Kobří řeky.

„Promiňte, dá se tudy dostat dolů na ulici?“ zeptal se jeden z nich.

„Po schodech a pak vlevo...,“ ukázal mu cestu zmatený Pinda Spojler.

„Děkuji mnohokrát,“ uklonil se maskovaný muž a spolu se svými kolegy se rozběhl po schodech do nižších pater.

Chvilku nato se z trosek vynořil James Blond.

„To ne! To je zase on!“ vykřikl zděšeně Mirda Tuřín a instinktivně se přikrčil. Když ho Blond míjel, jen se na něj mírně usmál a zmizel na schodišti.

„To už přeci není náhoda, ten chlap po nás jde!“ rozčiloval se Stonožka. „Karamba,“ dodal drsně.

Mezi cihlami z rozbořené zdi se ozval další šramot.

„Cože? Ještě někdo?“ řekl nevěřicně Pinda Spojler.

Z trosek se vyhrabal velký mravenečník a rychle se k hochům rozběhl. U stolu s kostrou se ale zastavil a začal hltavě sosat mravence.

Z chodby se vrátil James Blond, popadl mravenečníka do náručí, řekl „promiňte“ a hnal se opět pryč.

„Nebyl to...?“ začal konsternovaný Rákosníček.

„Ano,“ pokýval smutně hlavou Mirda Tuřín, „mravenečník v Kleci, symbol Fontů. Teď už bohužel bez klece.“ Mirda Tuřín se rozplakal.

„Ale no tak, Mirdo, to bude v pořádku...,“ snažil se ho utěšit dezorientovaný Stonožka.

„Nebude!“ zakřičel nepřičetně Mirda. „To zatracený zvíře mi vysoslo tu debilní známku!“

PÍSKOŽROUTI

(příběh šestý)

James Blond naplnil mravenečnicku Albertovi jeho vědro až po okraj kukuřičnými lupínky a zalil ho mlékem. Albert se mu vděčně otřel o nohu a pustil se svým sosákem do jídla, což v praxi znamenalo, že zapnul svůj vnitřní vysoce výkonný vysavač.

„Kolik toho sežere?“ zeptal se Jeroným, který seděl v kuchyni na vyřezávané židli a popíjel kávu.

„Vědro na den mu obvykle stačí, ale většinou si toho docela dost sežene ve městě sám,“ odpověděl James, stáhl si přes hlavu noční košili, odhodil ji do proutěného koše a protáhl si ruce, až mu lehce zapraskaly klouby.

„Jak si může mravenečník sám shánět jídlo? To je ve městě tolik mravenišť?“ podivil se Jeroným.

James si opláchl v kádi obličej a poslepu zašmátral po ručnicku. Jeroným mu ho podal.

„Úplně jednoduše, postaví se k zadnímu vchodu u krámků se zeleninou a čeká, až majitel vyjde ven. Majitel Alberta uvidí a přinese mu plný koš jídla. Nevěřil bys, jak rychle se mezi zelináři rozkřiklo, jaké jsou následky pokousání od mravenečníka²³⁾.“

Jeroným se chápatě zasmál a upil ze své kávy. Byl už u Jamese v jeho podkrovním bytě několikrát, ale nikdy se nepřestal obdivovat výhledu, jaký z něj jeho majitel měl na město. Hned po probuzení odtud bylo možné – přímo z postele – pozorovat východ slunce nad Stromovou řekou a Jekylovým parkem²⁴⁾.

„Co Zuzana? Pořád nemá čas?“ zeptal se Blond při hledání kalhot ve skříni.

„Ále,“ mávnul rukou Jeroným, „už je to trochu lepší. Minulý týden jsme byli na koncertě Pindrušoidů, včera jsme spolu večeřeli, ale celkově stále nic moc. Neustále je v kanceláři a něco vyřizuje.“

„To víš, společnost se rozvíjí a mám dojem, že hlavně díky Zuzaně,“ zahuhlal přes natahovanou košili James.

„To je sice pravda, ale já se nerozvíjím. Skoro bych řekl, že čím víc se společnost rozvíjí, tím víc náš vztah stagnuje,“ zabručel Jeroným.

„Zuzana vejde do učebnic,“ poklepal Jeronýma James chlácholivě po rameni. „Už teď ji někteří profesori obchodničení zahrnují do svých přednášek. Vtiskla systému zcela novou tvář.“

„Tobě se to mluví, chytráku, ty se s Mončou vidíš alespoň občas v práci, ale já abych se nejdřív objednal, a to ještě docela často slyším jenom ‚Paní ředitelka nemá momentálně

23) Albert byl po mnoho let zavřený v kleci jako talisman Fontského hnutí, dokud ho James a Jeroným při své zběsilé pouti po Mořičvílských nálevnách náhodou nevyšvobodili. Albert měl nakumulováno dost vzteku na několik let dopředu (viz povídka *Obyčejný večer*).

24) V Jekylově parku mohl každý občan Mořičvílu zcela svobodně a bez zábran říci svůj názor na cokoli (vyjma témat, která by nějak urážela Sestru Broskovou). Za názor se ovšem považovalo i namlácení řečníkovi.

čas, mohu něco vyřídit?' zaimitoval Jeroným hlas recepční Myrtilových podzemních drah.

„Nezoufejte, časem se to uklidní a pak už si budete jenom užívat. Ty jsi taky pořád jenom v Muzeu nad kádinkama,“ chlácholil ho James.

Oblékačský proces Jamese Blonda byl jasným důkazem, který potvrdil teorii jin-jangu. Všechno bílé má svůj černý protipól a obráceně. Jestliže byl James Blond téměř ztělesněnou dokonalostí ve všech představitelných oborech lidské činnosti od cvrnkání kuliček až po návrhy rozhleden, v oblasti oblékání byl pravým a nefalšovaným diletantem.

Jistě, výsledek byl vždy elegantní, barevně sladěný a podle poslední módy, ale samotný proces, při kterém se James pokoušel dostat do částí oděvu, by přivedl nejednoho krejčího do ústavu pro psychicky choré.

Obvyčnou košili si James nikdy neoblékl na méně jak pět pokusů, a to ještě jenom tehdy, když měl opravdu dobrý den. Košili položil na postel, pozorně ji prohlédl, postavil se tak, aby nemohl vzniknout nejmenší omyl a opatrně dal levou ruku do levého rukávu. Když si košili oblékl, zjistil, že je naruby. Svlékl se. Obrátil košili. Oblékl se. Košile byla vzhůru nohama. Svlékl košili. Obrátil košili. Oblékl se. Košile byla nejen vzhůru nohama, ale i naruby.

Při dalším pokusu byl jeden rukáv obrácený dovnitř, takže víceméně chyběl. Při dalším chyběly oba a košile byla vzhůru nohama. Při desátém pokusu, když byla košile správně orientována a bezpečně seděla na svém místě, se ukázalo, že je zapnutá ob dva knoflíky. Po přezapnutí o tři na druhé straně.

James Blond měl naštěstí natolik silné sebeovládání, že se nerozcítil a každý další pokus podnikal se stále stejným úsměvem ve tváři. Ale nasmál se tomu už spoustu let.²⁵⁾

„Teď budou Podzemní dráhy stavět zastávku na ostrově umění. Pro lidi to bude velké zpříjemnění cest za kulturou, pro mě to ovšem ale znamená jenom to, že Zuzanu zase uvidím jednou za čtrnáct dní, a to ještě na deset minut před nějakou poradou,“ povzdechl si Jeroným, zatímco James kolem něj prolétl v trojitém saltu v marné snaze zapnout si kalhoty.

„Už jsem o tom slyšel, docela dobrá myšlenka. Jen mě zajímá, jak si poradí s tunely pod Stromovou řekou,“ huhlal Blond a škrábal se zpátky do svého bytu z okenní římsy, kde přistál.

Jeroným jeho eskapády nekomentoval, mezi přáteli je třeba jistě tolerance, co se týká osobních slabostí. James na oplátku nechtěl vědět, co dělají všechny ty gumové kachničky v Jeronýmově laboratoři.

„Budou ze skla,“ řekl Jeroným.

„Opravdu?“ podivil se James. „Podívejme... no, teoreticky to možné je, ale to by znamenalo použít hodně silné a hodně odolné sklo, ale přesto, tlak –“

„Vymyslel to hrabě Eulánius Stoker. Na zakázku, představ si to. Na staveništi bude viset cedule *Zde staví ES a. s.*“

„To je zkratka?“

„Ano. *Eulánius Stoker a Samuel*. Když se Eulániuův synovec vzpamatoval z nakažení Zuzanou²⁶⁾, začali podnikat společně.“

25) Nutno podotknout, že ve městě Alevadí žil nenapravitelný zločinec a recidivista, který byl neúspěšný ve všem, na co sáhnul – vyjma oblékání. Kdybyste mu dali do ruky sebesložitéjší model, instinktivně vycítil, jak se správně obléká, a byl schopný to velmi rychle bezchybně provést. Bedřich nebyl nijak výrazně zlomyslný, alespoň ne v tomhle směru. Jeho žena ano.

26) Synovec hraběte Eulánie Stokera, hrabě Samuel podlehl ve slabé chvíli svým dávným upířským pudům a pokusil se Zuzanu kousnout do krku. Narazil bohužel na silnější genotyp, než byl ten jeho a na nějaký čas se z něj stala hraběnka Stokerová.

James se po krátkém soustředění odhodlal riskovat a sáhl do skříně pro vestu.

„Konstrukce bude kamenná, Zuzana už objednala čedičové kvádry od trpaslíků a skleněné budou jen některé cihly. Prý to bude jen proto, aby to bylo originální,“ vysvětloval Jeroným.

„Často děkuju Bedřichovi, že jsem se nenarodil jako ženská, korzet by mě asi zabil,“ povzdechl si James z lustru, kde visel za jednu nohu.

„Nic si z toho nedělej, já zase ani za Bedřicha nikdy nepovleču postel. Spočítal jsem si to, nakreslil jsem si to, ale vždycky skončím zamotaný do povlečení a peřina je venku,“ snažil se svého přítele povzbudit Jeroným.

„Mataharis zase nikdy, ale opravdu nikdy neotevře dveře tím správným směrem. Všimni se, že nikdy nevstupuje jako první.“

„Che, když už jsme u toho, Myrtíl zase shazuje sklenice ze stolu, alespoň pětkrát denně. V hospodě, v laboratoři, kdekoliv. Používá jenom dřevěné korbele, ty se dají těžko rozbít,“ triumfoval Jeroným.

„Ale to nic není proti Monice a jejím odchodům –,“ začal James, ale Jeroným ho nenechal domluvit.

„Myslíš jako, že po větě ‚Už můžeme jít‘ následuje mnohaminutová doba, kdy je třeba udělat asi milion věcí, jenom ne odejít? Zatímco ty čekáš oblečený na schodech? Tak to nedělá jenom Monika. To dělá i Zuzana, paní Kuštilová a všechny ostatní ženský, mají to jako rodovou přirozenost.“

James Blond pokýval hlavou a pokusil se zavázat si levou botu.

„Osvědčený evergreen je věšení prádla. Představ si, že pozveš Zuzanu na rande. Čtrnáct dní předem. Ona celých

těch čtrnáct dní ví, že ve středu v sedm hodin ji vyzvedneš a že půjdete na rande. Ještě jí to párkrát připomeneš, kdyby náhodou zapomněla. Pak je najednou středa, sedm hodin –“

Tentokrát to byl James, kdo svého přítele přerušil: „– a ona je v natáčkách. Tak počkáš deset minut. V domě je horko, ty na sobě máš kabát, ale tak nějak počítáš s tím, že když jste se dohodli na sedmou hodinu, v sedm, ale skutečně v sedm hodin bude připravená k odchodu. Ne v půl sedmé, ne ve čtvrt na osm, ne minutu po sedmé. Prostě v sedm. Jednoduší věc. Čas T, místo M. Místo M souhlasí, to je u ní doma, ale čas T nesouhlasí nikdy,“ řekl cynicky.

„Přesně,“ souhlasil Jeroným, který se rozhodl téma jen tak nepustit a rozvíjel myšlenku do šířky i do hloubky: „Pak si sundáš kabát, protože pochopíš, že to nebude jen deset minut. Pak se jde vysprchovat. Potom si *musí* dát kávu. Potom se jenom *skočí* podívat dolů do prádelny, jestli už jí uschlo prádlo. Uschlo. Pokaždý je to pitomý prádlo suchý. Takže toho *využije* a pověsí další várku. Při tom věšení se ovšem *náhodou* trochu namočí. Je třeba si vzít na sebe něco jiného. Ve skutečnosti se jedná jenom o mikroskopickou kapičku, kterou, i přesto že ti jí ukazuje, nevidíš, spatříš ji až z blízkosti pěti centimetrů.“

James Blond úspěšně obul i druhou botu, stálo ho to jen převrácený stůl s Jeronýmovou kávou, ale Jeronýmovi to nijak zvlášť nevadilo, byl zcela zabrán do svého monologu.

„Tak se převleče. Jak se převléká, položí si některé věci na postel, Tu je třeba *ustlat*. Potřebuje s tím pomoci. Takže se zuješ a jdeš slát. Pak ti konečně řekne tu strašnou větu: ‚Můžeme jít‘ a ty se obuješ a oblečeš a stoupneš si přede dveře. Nevyjde dalších dvacet minut. Během té doby

stihne v kuchyni sklidit nádobí, které během povlákání postele stačilo oschnout, stočit koberec, který si zítra někdo vyzvedne, aby ho vyčistil, napsat tři e-maily a udělat si jiný účes.“

James dokončil oblékání, narovnal stůl a zkoumavě se zadíval na Jeronýma, který se ocitl zcela mimo reálný svět. V jeho očích se podivně blýskalo a hlas dostával na zastřenosti. Podobný pohled už James mnohokrát viděl v očích zločinců, většinou těsně před dopadením, když balancovali na kraji střechy a říkali věty jako „Stejně mě nikdy nedostanete, ha ha ha ha“, a to navzdory tomu, že za nimi je jen hluboká ulice a před nimi deset policistů, prší a fouká silný vítr. Takhle se leskly oči člověku, který se dostal až na hranici svých sil. James byl přesvědčený, že Jeroným se k té hranici právě blíží.

„A když pak konečně vyjdete a ty zjistíš, že je čtvrt na deset, vzpomene si dvacet metrů od domu, že si zapomněla klíče,“ téměř už křičel Jeroným. James se připravil zasáhnout, kdyby se Jeroným pokusil vyskočit oknem.

„Život nemá smysl!“ zašeptal Jeroným a zhroutil se na stůl.

* * *

Na jiném místě, zhruba ve stejnou dobu, kdy James utěšoval Jeronýma, že nebude tak zle, se ulicemi na Slunečnicovém pahorku klátily divné postavy, známé pod souhrnným označením Bratrstvo s klacky. Vůdčí osobnost celého spolku, člověk neurčitěho věku, který byl ostatními nazýván Vysoký Jalovec, drsně vyhlížející člen skupiny známý jako Jikrnáč a nejmladší z trojice, podivně zkroucená postava v ze-

lené kapuci neurčitěho stáří, oslovovaná zbývajícími dvěma členy sdružení Ďáblouš.

Bratrstvo s klacky mělo celý život smůlu. Přitom toho nechtělo zas tolik, jen se tu a tam pobavit, tu a tam něco ukradnout a tu a tam někoho trochu potýrat, znáte to, takové ty normální věci, které podnikají mladí nadějní chlapci toho věku. Většinou se to skoro i podařilo. Důležité je to slovo skoro. Na světě totiž oproti vši pravděpodobnosti existovali i lidé jako Hoši od Kobří řeky, kteří chodí po ulicích a páchají *dobro*. Pak o tom obvykle psali na nástěnku nebo do svého časopisu. Už samotná slova dobro nebo Hoši od Kobří řeky způsobovala Bratrstvu husí kůži po celém těle.

Trojlístek spolu držel pohromadě v časech dobrých i zlých, a to především proto, že s nimi nikdo jiný nechtěl mít nic společného. Ne, že by se dokázali v případě ohrožení nějak podpořit, spíš by se dalo mluvit o profesionálních, zcela individuálních útěcích do všech stran, ale za několik hodin až dnů se zase setkali a dělali, že se nic nestalo.

Jikrnáčova záliba v chování perských koček byla jedním z důvodů, proč se jim vyhýbali i lidé, kteří je neznali, nikdo se přeci nepůjde podívat blíž na člověka, který na sobě má kožich z mnoha různých druhů kůže, včetně zrzavé a slovinové kosti, na hlavě číro a v ruce klacek.

Vysoký Jalovec byl proslulý posměváček, který si tuze rád tropil legraci ze slabších, a nebránil mu v tom ani zcela evidentní fakt, že se pokaždé hned vzápětí objevil někdo silnější a Jalovcovi způsobil nepříjemné chvílky.

Ďáblouš byla krysa, které někdo odoperoval páteř a udělal jí plastiku lidského obličeje; jakákoliv další informace by byla jen rozmělněním.

Toulali se spolu ulicemi Mořičvílu den co den a nikdy nevynechali jedinou příležitost k tomu, aby se zúčastnili nějaké špatnosti. Není proto divu, že když se ulicí Modrých hroznů, známé velkým počtem cukráren a obchůdků s cukrovinkami rozlehl rachot rozbitého skla, bylo Bratrstvo s klacky poblíž. Zcela intuitivně.

Slunečnice se otáčí za sluncem, velbloud najde na poušti vodu a Bratrstvo mělo téměř nadpřirozenou schopnost vyskytovat se v blízkosti špatných činů. Velitel Mataharis měl svoji soukromou teorii, že je tomu naopak, že špatné činy se plíží v patách Bratrstvu a v nestřežených okamžicích vy-lézají na světlo.

Ještě než dopadly na zem poslední kousky výlohy z Robertova pošušnění, vyběhlo z krámků pět maskovaných mladých mužů, každý z nich popadl jednu koloběžku a rozjeli se dolů ke křižovatce s Jasanovou zkratkou. Za nimi vyběhl rozčilený Robert a hrozil jim vařečkou od čokolády.

„Hele, vole²⁷⁾, všimnul sis těch maníků, vole?“ nadhodil Jikrnáč ležérně.

„Jasně vole, sem kapíroval,“ potvrdil Vysoký Jalovec. „A co má bejt, vole?“

„To měli, vole, fakt vymakaný, vole. Ujížděli rychle jako krávy, vole.“

Nastala krátká pauza, ve které si Vysoký Jalovec připravoval svoji odpověď.

27) Můžete použít jakýkoliv vesmír nebo realitu, ale vždycky se najde někdo, nebo něco, kdo se bude takhle vyjadřovat. Jedná se pravděpodobně o nějaké meziprostorové spiknutí. V jednom velmi zapadlém koutu vesmíru je malá planetka, která má tvar stolní lampy a na ní žijí inteligentní duhové mlhoviny. Minimálně jedna z nich mluví nějak takhle podobně: %*%#*\$) vole *%*%*((*&*23486&(*^ 6vole (^*(^*9\$@&^.

„No jo, ty vole!“ řekl pak.

„Páč na koloběžce tě nikdo nedohoní, ne vole?“

„Leda by měl koně,“ podotkl Ďáblouš, který i přes absenci jakéhokoliv charakteru disponoval nejbystřejším myšlením z celé trojice. Jen se neuměl tak prosazovat, to bylo celé. Vole.

„To je taky fakt, ty vole,“ připustil Vysoký Jalovec a dlouze se zamyslel.

„Hele, kdyby sme sehnali taky koloběžky, mohli bysme pak něco vyčorovat a Mataharis by byl devátej, co, volové?“

Tato nosná myšlenka zaměstnala všechny tři na dalších deset minut, během kterých Vysoký Jalovec přemýšlel, kde ve městě je možné narazit na osamělé dětské hřiště, na kterém si budou hrát nejméně tři caparti s koloběžkami, nebude tam ani jedna maminka a co je nejdůležitější, ani jeden hoch od Kobří řeky.

Jikrnáč v duchu probíral vhodný objekt k vyloupení. Rozebíral nejdůležitější parametry vykradeného místa a došel ke zjištění, že by to mělo být na kopci a v únikové ulici by neměly být moc velké kočičí hlavy.

Ďáblouš nepřemýšlel vůbec. Ze zkušenosti věděl, že at vymyslí cokoli, ti dva ho stejně nebudou poslouchat, anebo ho ještě ztloučou.

„By se dal zmáknout ten kšeft starýho Janeby,“ navrhnul Jikrnáč, když jako první přerušil ticho.

„Fakt dobrý, fakt, že jo,“ pochválil ho Vysoký Jalovec.

„Páč je to tam pěkně z kopce a mohli bysme se ztratit v těch malejch uličkách, co jdou do Bezový čtvrti, vole.“

„Já zas vim vo takovým místě, kde nejní moc dospěláků, ale choděj tam caparti s kolobrndama,“ pochlubil se Vysoký Jalovec.

Okolo trojice projel červený kočár tažený párem volů, kteří měli přes boky natřený žlutý pruh. Všichni tři se po něm ohlédli.

„Tý vole!“ hvízdnul uznale Jikrnáč. „To byl ten novejši model vod těch frajerů z Maranella!“

„Sem viděl, ty vole,“ přikyvoval Vysoký Jalovec, „sem vokouk ty kola, ne vole? Jak byly vypleteny, co? To dá káře hned jinejši vzhled!“

Bohouš se konverzace neúčastnil. Neviděl nic zvláštního na kočáru, který stojí desetinasobek obvyklé ceny. To, že ho jeho majitel koupil v horském městečku Maranello, ukazovalo jen na jednu věc – že je majitel pitomec, který se potřebuje před ostatními ukázat, aby se cítil dobře.

„Tí řeknu, to až nebude v záběhu²⁸⁾, to bude žihadlo, ty vole!“ rozplýval se Jikrnáč.

A pak, vlastnit kočár od Fer & Riho přinášelo většinou jen trable. Pokud jste tedy nebyl zrovna člověk, který si podobných kočárů mohl dovolit několik a k tomu ještě lidi, kteří za vás trable obvykle řeší při jejich sebemenším náznaku. Fer & Riho kočáry se kradly. Ostatní kočáry se kradly také, ale ty červené daleko častěji.

28) Firma Fer & Ri, rodinný podnik dvou bratrů, kteří se shodně vyučili truhláři, aby vzápětí propadli kouzlu rychlejších a ještě rychlejších dopravních prostředků, byla všeobecně uznávána jako výrobce nejlepších a hlavně nejrychlejších osobních kočárů. Pořídít si výrobek firmy Fer & Ri nebylo vůbec snadné, protože vyráběli pouze několik kusů do roka.

Úspěch firmy zaručovaly dvě věci – za prvé kvalitní dílenské zpracování každého kočáru, detailní vyladění jeho podvozku, pérování i aerodynamiky a sportovní vzhled. Za druhé to byli tažní koně, které podnik ke kočáru dodával. Horský chov stáje Fer & Ri patřil k nejlepším. Černí hřebci byli dobře krmení a dokázali vyvinout opravdu velkou rychlost. Pro prvních pár týdnů ale firma dodávala zákazníkovi již zmíněné voly, aby se kočár „usadil“ a vydržel pozdější nápor dvou hřebců bez poškození.

Na žebříčku krádeží kočárů v Mořčívlu zaujímala značka Fer & Ri čestné třetí místo. Na prvním už mnoho let setrvaly kočáry pana Roye a druhé místo patřilo výrobkům pana Martina Austina. Jeden Austin, ovšem v příslušné úpravě od doktora Quivida byl i v inventáři Speciální městské stráže. Bohouš věděl o krádežích kočárů svoje, koneckonců, už jich s Jikrnáčem a Vysokým Jalovcem ukradli docela dost na to, aby se mohli nazývat odborníky.

„Bysme mohli třeba večír zajít na kus řeči, ne? Co? He, he,“ ucedil Vysoký Jalovec.

Volně přeloženo to znamenalo, že s největší pravděpodobností bude majitel červeného kočáru trávit další den bez svého miláčka. Stejná pravděpodobnost ukazovala na to, že tu další noc po té další noci, bude Bratrstvo s klacky trávit noc ve vězení na Ostrově umění, protože se ještě nikdy nestalo, aby nebyli do druhého dne dopadeni.

„Nejprv ty koloběžky, deme na to pískoviště pumpnout pár nezletilejši občanů. Vole.“ zavelel Jikrnáč a celý trojlístek se vydal loudavou chůzí mezi domy.

* * *

„Takže vy říkáte, že jste tady Jeronýmovi slíbil, že mu ukážete váš obvyklý pracovní den. Rozumím tomu dobře?“ zeptal se Blonda Mataharis a sepnul na stole ruce.

„Tak nějak pane,“ přisvědčil Blond. „Myslím, že to bude další krok k upevnění našich svazků s Městským muzeem.“

„Ach, tak. To je dobře. Mně přišlo, že chcete vyrazit na nějaký flám.“

„To bych si nikdy nedovolil, pane,“ nesouhlasil Blond.

Do místnosti vstoupil Stuart a servíroval obložené chleby se salátem, tuňákem a vejci. Mataharis mlčky pobídl Jamese i Jeronýma, aby si nabídli. Ti se posadili ke stolku u okna a nedali se dvakrát pobízet.

„Až přinesete čaj, budu rád, když se k nám připojíte Stuarte,“ pokynul Stuartovi Mataharis.

„Jste velmi laskav, pane.“

„Dobrá, kde jsme to skončili... aha, pracovní den. No, Jeronýme, když myslíte, že je to dobrý nápad, proč ne. Ale musím vás upozornit, že je velmi pravděpodobné, že na vás budou střílet, že budete viset někde za okap, nebo že budete večer slečně Zuzaně jen velmi těžko vysvětlovat, proč jдете tak pozdě a proč máte v kapse kabátu dámské kalhotky,“ ukrajoval máslo Mataharis.

„Dovolíte, pane? Rád bych si také namazal chléb,“ ozval se Blond.

„Ale jistě, Jamesi,“ podal mu Mataharis talířek s máslem.

Teď ukrajoval máslo Blond.

„Mám dnes v plánu samé klidné věci, pane. Dopoledne návštěva ve škole bratra Kryštofa...“

„Takže můžeme očekávat další dávku zamilovaných dopisů od dívek ve věku od čtrnácti let plus nějaká ta psaníčka od učitelek?“ podotknul škodolibě Mataharis.

„... potom oběd s ředitelem věznice na Ostrově umění...“ ignoroval ho Blond.

„Nějaký plánovaný útěk recidivisty?“

„... odpoledne návštěva ZOO s dětmi...“

„Zase ty nebožáky obehrajete o všechny jejich kuličky?“

„... a večer inspekční procházka městem.“

„Možná by měl někdo varovat kněze Milchamu,“ neodpustil si Mataharis.

„Pane?“ udělal naprosto věrohodně nechápatý obličej Blond.

„Od toho osudného rána, kdy jste se s ním vy dva tak nešťastně střetli na schodech jeho chrámu, se mu až podezřele často stávají drobné nehody a nepřijemnosti,“ pozvedl Mataharis obočí a pátral, zda neuvidí v Jamesově či Jeronýmově tváři alespoň náznak nějakého úsměvu, ale nedočkal se.

„Například minulý měsíc mu někdo nastražil v chrámu přesně dva tisíce čtyři sta padesát sedm skleněných kuliček, které ovšem nebyly vidět a Milchama po nich uklouzl tak nešikovně, že si zlomil nohu.“

„Dva tisíce čtyři sta padesát šest,“ opravil ho Blond.

„Vy to víte takhle přesně?“ zaregistroval Mataharis hledaný náznak prozrazení.

„Četl jsem zprávu, pane.“

„Aha. Nicméně hned ten den nějaký neznámý pachatel v nestřežené chvíli namíchal doktoru Wherestonovi do sádry pryskyřici z divoké mandloně, takže Milchama má sáдру dodnes, i když ruka se mu zcela jistě již zahojila.“

„Promiňte, veliteli,“ ozval se Jeroným, „ale to on vám tohle všechno chodí žalovat?“

„Posílá to e-mailem. Tak jednou až dvakrát za týden. Některé jsou opravdu originální. Nicméně, abychom neodbočovali, potom tady byla ta nehoda se schody do chrámu...“

„Nehoda, pane?“ upřímně se podivil Blond.

„Chrámové schody nechal kdysi Milchama postavit tak, aby byl každý jinak vysoký a jinak nakloněný. Mělo to jediný účel, přivést člověka do psychické nerovnováhy, ještě než projde vstupními vraty. Bohužel se ukázalo, že někdo neznámý strávil celou noc tím, že schody rozebíral a pak je skládal tak, aby byly naprosto symetrické a rovné.“

„Stále nechápu pane, v čem spočívala ta nehoda?“ zeptal se opatrně Jeroným.

„V tom, že když chce teď Milchama vstoupit do chrámu, potřebuje na to několik pokusů a nahoře se mu chce zvracet. Zvyk je v tomto případě přímo železná svěrací kazajka.“

* * *

Bůh Bedřich je teoreticky vzato všudypřítomný. Proto mohl slyšet i tento rozhovor, i když fyzicky byl v chrámu Spravedlivých dogmatiků, kde Milchamovi právě zazdíval boční dveře a skvěle se u toho bavil. Tentokrát v tom byl James Blond opravdu nevinně.

* * *

Pískoviště skryté na dvorku mezi domy „U stotřiceti Slunců“²⁹⁾, „Gerhatovou značkovou nálevnou“ a vedením Mořičvílských podzemních drah bylo opravdu velmi zvláštní.

Kombinace blízkosti alkoholu, velkého množství úředníků a domu s děsivou historií způsobovala, že místo vyhledávaly děti a vyhýbali se mu dospělí. Těžko můžete svým potomkům vysvětlovat cokoli o správném způsobu života,

29) Před mnoha lety bydlel v domě pan Slunce, který byl, jak to říci nejlépe, sexuálně velmi aktivní, ale zároveň i členem řádu Spravedlivých. Jako správní věřící nepoužívali s manželkou zásadně žádnou antikoncepci (jejímž vrcholem byla jemná střívka a kvalitní motouz), a tak se počet jejich dětí neustále rozmnožoval. Časem měli jejich děti vlastní děti a tak dále, takže už pátou generaci se dům zřítit kvůli přetížení podlah. Po rekonstrukci byl pojmenován na památku zesnulé rodiny. Církev dokáže někdy způsobovat tragédie i naprosto originálním způsobem. Kromě těch notoricky známých, samozřejmě.

když vám do toho přes plot mluví opilci, a to prosím v jedenáct hodin dopoledne.

Přítomnost zaměstnanců podzemních drah v zahradě také není zrovna žádoucí, protože zatímco finančně dobře zajištění a tudíž velmi dobře a draze oblečení úředníci se nad instantní kávou baví o nejnovějším vývoji na trhu, čímž tráví kupodivu *přestávku*, vaše děti jsou s velkou grácií úspěšné ve vrhání písku, dřevěných hraček a čehokoliv špinavého na značkový cíl. Většinou potom přijdou, zazubí se upatlanou pusou a řeknou „mami“ nebo „tati“.

Nicméně dvorek i tak působí neobvykle uklidňujícím dojmem, především díky šesti obrovským jasanům, které stíní tři čtvrtě jeho plochy, svojí vůní prosvěžují vzduch a ještě se po nich dá tak *báječně* lézt. Z tohoto důvodu se minipark s pískovištěm stal vyhledávaným mezi dětmi a obloukem vyhýbaným mezi dospělými.

Vysoký Jalovec tohle věděl. Kdysi si tu také hrával, i když svým vlastním způsobem. K jeho oblíbeným zábavám patřily především hry *Ztluč ho a zahrab do písku*, velmi oblíbená byla *Zuj mu boty a hoď mu je na strom*, ale jednoznačně nejraději měl *Rozšlap mu hrad z písku, bábovičky, kyblíček i lopatičku a pak si zahraj Ztluč ho a zahrab do písku v kombinaci se Zuj mu boty a hoď mu je na strom*. Pravda je, že několikrát byl nucen hrát i hru *Utíkej, jak nejrychleji můžeš, protože ti jde o život*, především s některým z rodičů, kteří prokázali tolik odvahy a přišli se na dvorek na své dítě podívat. Vysoký Jalovec by se stal, kdyby včas nezestárnul, pravděpodobně důvodem, proč by na plácek přestaly chodit i děti.

„Tak hele, já vezmu tu stříbrnou vlevo, Jikrnáč čmajzne tu zelenou, co je opřená o strom, a Ďáblouš ztlučé támhletoho

prcka, co jezdí na tý modrofialový. Jasný, volové?“ říkal pološeptem Vysoký Jalovec, když se nenápadně courali k plácku.

„Vážně tu nejsou žádní dospělí?“ ujišťoval se Jikrnáč.

„Neměj péči, vole, to mám najetý, ne?“ uklidnil ho sebevědomě Vysoký Jalovec.

Vzduchem se ozval pronikavý hvizd a hned na to přiletěl odněkud kámen a udeřil Vysokého Jalovce přímo do prostřed čela.

„Hele vole, co to –,“ stačil Jalovec říct, než dostal dalším kamenem.

Než se Bratrstvo vzmohlo na jakoukoliv akci, bylo obklíčeno přibližně dvaceti prcky, z nichž nejstaršímu mohlo být nejvíc deset let.

„Hele, chlapečku, chceš dostat přes –,“ začal si vyhrnovat rukávy své kostkované košile Vysoký Jalovec, ale byl umlčen třemi dalšími kameny.

„Hej, vy dva...,“ houkl nejstarší chlapec na Jikrnáče a Ďáblouše. „...máte pět vteřin na to, abyste zmizeli, proti vám nic nemáme. Zatím.“

Jikrnáč bleskurychle – alespoň v poměru k jeho IQ, EQ a ostatním měřitelným ukazatelům – zvážil situaci a dospěl k závěru, že jeden prcek je sice nic, ale dvacetkrát nic už je přesila. Velká přesila. Velká, ozbrojená přesila. Ďáblouš nic nezvažoval, v mozku měl pevně zakódovanou První větu: *Sebemenší náznak nebezpečí = útek*. Hned za první větou byla zapsaná Druhá věta: *Kamarád zanechaný napospas davu = vítané zdržení davu*. Než se Vysoký Jalovec nadál, stál uprostřed přesily zcela sám; po jeho dvou kamarádech na zemi ještě chvilku zůstaly jen stíny, ale i ty se velmi rychle vzpamatovaly a byly pryč.

„Tak hele, Jalovec,“ promluvil opět mluvčí děti, „my se ještě neznáme, já jsem Tonín Vodička. Brácha mi o tobě vyprávěl. Připravil jsi ho o sedm párů bot a donutil ho sníst alespoň pět kilo písku. Boty máš jenom jedny, tak co bys řekl kurzu jedna bota rovná se dvacet deka?“

„Časy se mění a kolektivní vědomí v kombinaci s dobrou pamětí je svinstvo,“ pomyslel si ještě Jalovec, než dostal zásah dalším, tentokrát o dost větším kamenem do zátylku.

* * *

Existuje mnoho způsobů, jak přijít k velkým penězům. V zásadě by se daly rozdělit na ty účinné a na ty neúčinné. Některé myšlenky na rychlé zbohatnutí byly odsouzeny k zániku už při svém zrodu, například pokus Jindry Prchlíka vydělat jmění na chovu pavouků, kteří měli zajistit odchyt much v domácnosti. Výrazně k tomu přispěl samozřejmý fakt, že hned naproti stál krámek specializovaný na mucholapky.

Pak jsou strategie na první pohled reálné, ale v praxi neuskutečnitelné. Většinou hned po rozjezdu nového podniku přijde někdo s jednoduchou myšlenkou, jak dělat tu samou věc za poloviční cenu. Pak existují způsoby, které jsou správné, proveditelné a nadějně, ale které zkrachují kvůli nepřízní okolností, například kvůli lokálnímu zemětřesení dva dny po otevření krámku s křišťálovými lustry.

Dalším ze způsobů, jak zbohatnout, je mít prostě štěstí. Například na bohatého strýčka, který vám odkáže jmění, ačkoliv vás nikdy neviděl, a to jen na základě toho, že jste jeho jediný žijící příbuzný. Nebo na dobrý nápad ve správnou dobu. Nebo na kombinaci obojího, štěstí i nápadu.

Zuzana takové štěstí měla. Stala se ředitelkou jedné z nejuspěšnějších společností na světě jen díky tomu, že její přítel, jeho šéf a jeden přestárlý upír projevíli takovou dávku tuposti, že musela jít s nimi a ukázat jim to, na co by zdravě uvažující člověk přišel sám a okamžitě. To vedlo k tomu, že se dostala do podzemí. Pak se propadli k velkému vynálezu. Patřil Myrtilovu dědečkovi. Potom se ozvala v pravou dobu a řekla ty pravé věty. Chtěla jen Myrtilovi ušetřit peníze. Najednou seděla v draze zařízené kanceláři, poslouchalo ji velké množství lidí a ti všichni čekali, co řekne a udělá. Tak se do toho tedy dala. V tu chvíli se do hry zapojil třetí faktor. Po Štěstí a Myšlence se dostavil Talent.

Za necelý rok ve funkci ředitelky společnosti vybudovala firmu. Prosperující firmu. Podíly³⁰⁾ stoupaly vzhůru každým dnem. Zuzana ovšem nečekala, až dosáhnou vrcholu. Bylo třeba být o krok napřed. Najala si lidi na to, aby podíly skupovali a převáděli je zpátky na společnost, která je vydala. Skutečně se našli takoví lidé, kteří byli ochotni je prodat. Za jeden rok fungování měly Myrtilovy podzemní dráhy dostatek financí na to, aby za svůj vlastní podíl v hodnotě iks zlatých nabídly iks krát deset zlatých. Do budoucna to bylo neobyčejně výhodné.

Pak tu byla celá řada věcí, které Zuzana nedělala *běžným* způsobem. Tak například dala každému zaměstnanci jeden podíl v hodnotě deset zlatých. Při prvním vyplácení zisků byla oproti tomuto jednomu podílu vyplacena částka pětadvacet zlatých. To už bylo motivující. Lidé, kteří pro

30) Viz kniha Mořičvíl (Edice Pevnost, sv. 2) – zjednodušeně řečeno, podíly jsou hodně podobné našim akciím.

Zuzanu pracovali, byli ochotni dobrovolně zůstatvat přesčas, a dokonce přicházeli s vlastními nápady.

Jedním z nich byla obrana proti padělání jizdenek. Už druhý den po odstartování činnosti tiskla falešné lístky většina pokoutních tiskáren ve městě. Třetí den společnost zavedla nepadělatelnou ochranu. Průvodčí na trase B (Borůvkový vrch – Palác) přišel s nápadem použít nenápadného brouka, Lumenovku Vysokohorskou. Lumenovka vydává svým zadečkem světlo podobné tomu, jaké používá její mnohem rozšířenější světluška, ale světlo Lumenovky je ultrafialové. Naopak sameček Lumenovky vylučuje tekutinu, která je viditelná pouze pod infračerveným světlem a na denním světle je nezjistitelná.

Na lístky se udělal vodoznak a průvodčí vyfasovali lampičky s Lumenovkami. Zuzana odměnila průvodčího další akcií. Ke svému platu deset zlatých měsíčně si tedy mohl jednou za rok přičíst ještě přinejmenším padesát zlatých prémie. Zpráva se okamžitě rozkřikla a Podzemní dráhy se staly přes noc podnikem s největším počtem zlepšovacích návrhů.

Zuzana zavedla stejno kroje, dovolenou o týden delší, dokonce se ani nesnažila podřývat odbory (z toho důvodu, že je nikdo nezaložil), podnikové rekreační středisko, vzdělávací kurzy a spoustu dalších věcí, takže velmi brzo kolem sebe měla jen samé nadšené a loajální spolupracovníky.

„Promiňte, slečno ředitelko,“ ozval se ode dveří nesmělý hlásek, který Zuzanu vytrhl z úvah. Na prahu stála její osobní asistentka Miluše Odrazilová a dívala se do podlahy.

„Copak je, Miluško?“

„Je tady ten pán, co pro nás vymýšlí komínové filtry,“ pípala Miluška.

Miluška byla *skutečně* nesmělá mladá dáma. Vystudovala Lyceum slečny Prvořadě, kde ji mimo mnoha užitečných znalostí naučili ještě další věc – mladá dáma musí být nenápadná, soběstačná a vždy připravená vyhovět svému muži. Muže v případě Milušky představovala Zuzana a celá společnost, kde Miluška pracovala. Vdát se Miluška nechtěla, byla to jediná vzpoura v jejím životě.

Rodiče jí naplánovali ihned po dokončení školy svatbu se synem jakéhosi nižšího šlechtice a Miluška by poslechla, kdyby dotyčného neviděla ještě před svatbou. Mladý šlechtic byl sedmkrát starší než ona, slintal, mluvil sprostě a během té krátké chvíle, kdy zůstali v salonku sami se ji pokusil pětkrát osahávat a dvakrát jí dělal opravdu nemravné návrhy.

Miluška utekla z domova ještě ten večer, protože rodiče byli neoblomní. Zuzana ji našla za tři dny, jak spí na jedné ze stanic podzemní dráhy, chvěje se zimou i ze spaní a právě se ji pokouší okrást jeden z těch malých grázlíků, co se potulují po nocích a dělají problémy.

Dala jí pokojík nad svou kanceláří a místo svojí asistentky, protože se ukázalo, že Miluška umí abu-babsky, ovládá benzindorfštinu, píše na chytrošovi, jako když bičem mrská a matematika jí celkem přirozeně jde sama od sebe.

„Miluško, nemusíš zůstat mezi dveřmi,“ ukázala Zuzana na jedno z křesel pro hosty. „Dokonce ani nemusíš klepat, když sem přijdeš. Jsi moje asistentka, můžeš používat všechno, co je v téhle kanceláři.“

Miluška docupitala ke křeslu a posadila se. Pak sklopila hlavu a čekala, co bude dál. Tohle byl problém. Tunel, to bylo jen nepohodlí. Tuny kamene a skla, hodně tmelu. Miluška představovala obrovský problém svým přístupem

k vlastnímu životu. Kdysi jí někdo naprogramoval, že má *poslouchat* a *vykonávat*. O ní samotné nebyla v její výchově řeč. Naučili ji cizí jazyky. Ne proto, aby si mohla přečíst víc knih, ale proto, kdyby to někdo náhodou potřeboval. Naučili ji používat chytroše, protože její potenciální muž na něco takového nemá čas. Uměla skvěle šít a starat se o domácnost, protože kdo jiný by to dělal. Zuzana začínala díky Milušce ke slečně Prvořadě získávat velmi speciální vztah.

„Dala by sis čaj, Miluško?“ zeptala se opatrně Zuzana, která začínala chápat, že se něco stalo.

Miluška zakroutila rychle hlavou.

„Dobře, a co třeba kávu. Nebo kakao?“ zkusila to Zuzana.

Ještě rychlejší zavrtění hlavou. „Ještěže Miluška nikdy nepláče,“ pomyslela si Zuzana.

„Dobře, co se přihodilo?“ zkusila se zeptat rovnou.

„Já jsem tomu pánovi řekla, že nemáte čas, protože zrovna na něčem pracujete...,“ špitla Miluška.

„A?“ nechápala Zuzana.

„A on mi strašně vynadal. Křičel na mě, že nemá čas sem chodit pětkrát za den. Taky říkal, že se postará, aby mě vyhodili z práce a ještě spoustu dalších věcí...“

Zuzana začínala být v obraze. Ten obraz měl červený rám a spoustu rudých odstínů. Na Milušku se nesmělo křičet. Její duše byla natolik zdevastovaná, že potřebovala klid a jemné zacházení. Vzala to jako svůj osobní úkol. Postupně naučila Milušku, aby alespoň *někdy* zvedla hlavu, když s někým mluví, aby neříkala stále to svoje „Ano, madam“ a aby si alespoň jednou denně udělala radost něčím, co bude jenom pro ni.

Většinou ji tedy musela vzít za ruku a odtáhnout o jeden blok dál, do míst kde byla malá prodejna Abu-Babských pralinek a podobných věcí a koupit jí pytlík dobrot a dohlédnout na to, aby alespoň nějaké bonbóny Miluška snědla.

Na Milušce jí záleželo a věnovala jí skoro stejnou pozornost jako firmě. A pak si z ničeho nic někdo napochoduje k Milušce do kanceláře, kdo si zrovna potřebuje na někom vylít zlost a všechno zkazí.

„Byl to pan Šamánek? Takový kudrnatý s buřinkou?“ zeptala se Zuzana.

„Ano,“ špitla Miluška. „Propustíte mě, madam?“

A bylo to tu zase. Všechny ty měsíce, kdy už Miluška to slovo skoro zapoměla, byly pryč. Obraz v Zuzanině hlavě už teď neměl rudé odstíny, byl rudý úplně celý a sálal.

„Co tě to napadá, Miluško,“ pohladila ji po vlasech. „Kde bych vzala takovou šikovnou asistentku, jako jsi ty? Pojd, uděláme si spolu kávu a pak se půjdeme projít, ano? Venku je hezky a nikdo nám přeci nezkaží náladu, nemám pravdu?“

Miluška přikývla a stále shrbená se zvedla z křesla.

„Katuš Šamánek. Schopný vynálezce a nenapravitelný pitomec,“ honilo se Zuzaně hlavou. On nikdy nezkusil, jaké to je, když mu někdo bere všechny jeho vlastní myšlenky a vkládá mu do hlavy cizí. Nikdy nespal v jedné místnosti s dvaceti podobně postiženými dětmi. Nikdy se nemusel učit, jak správně obsloužit u stolu, místo toho, aby si venku mohl kopat s míčem. Jen tak si přijde a vystraší Milušku. Zuzana dospěla k rozhodnutí. Přišlo ve chvíli, kdy Milušce zalévala kávu. Usmívala se na ni, povídala si s ní, ale její mozek pracoval na něčem zcela jiném.

Mít peníze, znamenalo především mít možnosti. Zuzana měla velkou spoustu peněz a ještě větší spoustu možností. Mimo jiné disponovala dvojicí svalnatých mladíků, kteří nebyli nijak zvlášť inteligentní, ale ani nijak zvlášť hloupí.

Oba prošli náročným konkurzem, kde museli dokázat nejen svoje fyzické předpoklady, ale i duševní schopnosti. Oba dva, Robert i Adam, měli příjemné vystupování. Oblékali se na Zuzany žádost do společensky přijatelných černých obleků a jejich slovník obsahoval výrazy jako „prosím“, „dovolíte“ a „děkuji“. Rukou dokázali prorazit zeď. Oba uměli řešit problémy. Měli přesně tu dávku kreativity a tvůrčího myšlení, která byla třeba, stačilo je instruovat o tom, co se po nich chce, a ono důležité „jak“ už bylo v jejich režii.

Zuzana poslala Milušku, aby se šla do svého pokoje převléknout do něčeho jiného, než je pracovní kostýmek, a mezitím napsala velmi podrobně instruuující e-mail.

* * *

„Zsrnj psk!“

„Co říkal?“

„Nevím, znělo to jako Zsrnj psk.“

„Krtni!“

„Hele, teď to znělo, jako by říkal slovo krtek.“

Jikrnáč si Vysokého Jalovce důkladně prohlédl, dokonce se sehnul a podíval se mu zespodu do nosu. Jediné co uviděl, byl písek.

„Určitě, neřekl krtek,“ nesouhlasil s Ďábloušem.

„Ty ho zřídili, co?“

„Že y htynu ak uou tít by e enaodly,“ prohlásil Vysoký Jalovec.

„Hmm, mě se zdá, že začíná trochu žloutnout,“ všimnul si Jikrnáč.

Když se Bratrstvo s klacky opět sešlo, byl Vysoký Jalovec v nepříčetném stavu. Potácel se ulicí bos, obličej měl samou bouli a písek se mu sypal z uší, z nosu i z pusy a ze všech zbytků oděvu, kterými ještě disponoval.

„Dětská kriminalita, vole,“ řekl Ďáblouš.

„Se divím, že s tím městská stráž něco neudělá,“ připojil se Jikrnáč.

Vysoký Jalovec se sesunul na zem a začal se válet v soustředěných kruzích.

„By sme možná měli někoho zavolat, ne, vole?“ navrhnul Jikrnáč.

* * *

Katuš Šamánek trávil odpoledne na své zahradě. Většinou se usadil do pohodlného houpacího křesla, otevřel si láhev vína, zapálil doutník a relaxoval. Mohl si to dovolit, jeho měsíční příjem nebyl nijak zanedbatelný, byl téměř jediným mužem v Mořičvílu, který se zabýval výrobou komínových filtrů ve velkém, takže konkurence byla minimální. Navíc občas spolupracoval s různými kriminálními živly, kterým platil za to, aby konkurence minimální zůstala.

Dnes měl připravenou láhev *Lodgského tmavězeleného Ryzlinku, ročník –654* a *Gerhardův polosušný doutník*. Když se chystal otevřít vývrtkou láhev, kdosi ho ze zadu uchopil za krk a bez sebemenších problémů ho zvedl do výšky. Potom se svět obrátil vzhůru nohama a zčernal.

* * *

Utekl krátký, ale ne zanedbatelný čas.

* * *

Zuzana zaklepała na dveře Miluščiny kanceláře, i když teoreticky ji měla brát jako předsíní té své, a když se ozvalo nesmělé „dále“, vstoupila dovnitř. Na stole stála váza s ohromným pugetem růží a vedle stejně veliká krabice ovázaná modrou stuhou s mašlí, která podle obrázku na svém víku obsahovala *Exkluzivní výběr Abu-Babských pralinek firmy Hasan a Hasan, založeno –1487, všechna práva vyhrazena*.

„Od koho jsou ty květiny, Miluško?“ zeptala se Zuzana s úsměvem. Miluška se topila v rozpacích a velmi intenzivně se červenala.

„Od pana Šamánka,“ řekla svým obvyklým tichým hlasem, který signalizoval, že si stačí jen něco přát a Miluška to půjde udělat.

„Copak? To je docela příjemná změna. Když tu byl dnes dopoledne, mám pocit, že na tebe byl nepříjemný...“

„Říkal, že se moc omlouvá a že se nechal unést,“ řekla Miluška

„Opravdu?“ podivila se Zuzana. „No vidíš, a přitom vypadal tak zle; nikdy nevíš, co se v člověku skrývá,“ pokývala hlavou.

„Slečno Zuzano, můžu si to nechat?“ zeptala se opatrně Miluška. Její hlas byl připravený okamžitě utéct.

„Samozřejmě Miluško, je to tvůj dárek a nikdo jiný ti ho nesmí vzít.“

„–kuj,“ ozvalo se z míst, kde měla Miluška ústa.

„To přeci nemusíš, Miluško,“ usmála se Zuzana. „Copak ještě říkal pan Šamánek?“

„Říkal, že se moc omlouvá i vám a už nikdy nepřijde neohlášený. Taky se ptal, jestli jste s těmi filtry spokojená a že když budete chtít, nemusíte za ně platit tolik peněz, prý bude stačit tak polovina.“

„No vida, pan Šamánek je jistě hodný člověk,“ řekla Zuzana. „To je taky jeho jediné štěstí,“ pomyslela si. Instrukce pro Roberta a Adama počítaly i s variantou, že by náhodou nebyl.

* * *

Jsou různé druhy škol. V mořičvílském vzdělávacím systému bychom je mohli rozdělit zhruba na ty pro bohaté, na ty pro průměrné a na ty pro chudé. Že se mimo to vyskytuje dělení na školy základní, pokročilé a odborné, na školy soukromé a městské, na školy dobré a školy špatné a konečně na školy drahé a na školy levné, to nehraje moc velkou roli. Důležité bylo vždy to, k jaké společenské třídě člověk patří. Školy pro chudé financovalo město, na základě myšlenky, že když převáží počet nevzdělaných primitivů nad těmi vzdělanými primitivy, můžou se jít ti naposled jmenovaní klouzat.

Lidé, kteří v Mořičvílu tvořili systém, si to moc dobře uvědomovali, i když by pravděpodobně nikdo z nich nepřipustil, že „vzdělaný primitiv“ je to nejvhodnější označení. Raději dávali přednost výrazu „městská reprezentace“. Když už měl člověk tu smůlu, že se narodil v chudé rodině, měl nezrušitelné právo na základní vzdělání. V městské škole ho naučili číst a psát, ukázali mu historii a kulturu, většinou se při tom užilo i dost legrace, a to bylo asi tak všechno. Pak už šlo o peníze.

Většinou pak dotyčný nastoupil do nějakého špatně placeného zaměstnání, a pokud se chtěl dále vzdělávat, byl odkázaný pouze na knihovnu a na nezlomnou píli, díky níž mohl – teoreticky – našetřit dostatek peněz a ve vzdělávání pokračovat. V Mořičvílu nebyl jediný negramotný člověk, ale s opravdovým vzděláním to nemělo nic společného.

Školy pro střední třídu byly povětšinou soukromé s městskou účastí, protože „městská reprezentace“ přeci jen měla ráda alespoň vzdálenou formu dohledu nad vším, co s městem souviselo. Pravdou ovšem bylo, že měla ráda kontrolu i nad věcmi, které s městem nesouvisely vůbec.

Byla tu celá řada lyceí, internátních škol pro mladé dámy a mladé gentlemany, odborné školy, kde se člověk mohl naučit všem možným oborům, a několik škol církevních.

Do této kategorie patřilo například Lyceum slečny Prvořadé, kde se poměrně úspěšně vyráběly z obyčejných dívek, jejichž rodiče vlastnili nějaký tem krámeček nebo malou dílničku, normalizované domácí služby s vysokou úrovní vyjadřování.

Školy pro bohaté byly výlučně soukromé. Nikdo se šlechtickým titulem, adresou na Borůvkovém vrchu a účtem se sedmi nulami by *nikdy* nenechal studovat své dítě v čemkoliv, co patřilo městu. Ostatně dotyční rodiče věděli dobře, o čem mluví, protože to oni sami byli město³¹). Jejich děti studovaly v neoznačených honosných budovách, které stály na drahých adresách. Na vyšší školného nezáleželo.

Soukromá škola v Meduňkové ulici například účtovala jako roční školné deset zlatých na studenta, což byla částka

System vlády nebyl v Mořičvílu nijak složitý – stačilo být zvolen při městských volbách, které se konaly jednou za deset let, a bylo hotovo. Panovník pak měl absolutistickou moc, pokud to nebylo proti zákonům, a městská rada, složená většinou z vůdců jednotlivých stran, mluvila do všeho ostatního.

více než směšná, vždyť nové boty stály více peněz. Důležité bylo, koho škola přijala za studenta. Přihlásit se mohl kdokoliv, protože finančně bylo studium na tomto ústavu dostupné každému, ale představitelé školy pečlivě vážili výběr svých příštích žáků.

Většinou pohovor s rodiči zájemců probíhal v duchu: *Opravdu jste ten známý bankéř? To je náhoda, vidíte? A my bychom zrovna jako z udělání potřebovali támhle přistavět jedno křídlo a jenom bychom uvítali, kdyby nám na to někdo dal peníze. Nevíte o někom?*

Škola, kde měl James Blond svoji přednášku, patřila do střední třídy. Vyučovalo se v ní všechno, co mohl člověk potřebovat k tomu, aby jednou přišel na způsob, jak zaměstnat lidi, kteří by pracovali za něj. Oficiálně se tento vzdělávací institut jmenoval Škola bratra Kryštofa, podle jeho zakladatele, ale všeobecně se mu říkalo U zlitýho mnicha, podle pověsti jejího zakladatele. Speciální městská stráž mezi studenty občas posílala jednoho ze svých agentů, v rámci prevence proti zločinu. Velitel Mataharis sice neviděl rád, když tím jedním agentem byl James Blond, protože Blondovy dispozice většinou vedly k milostnému třeštění mezi studentkami, ale v duchu spravedlnosti k ostatním agentům to bylo třeba.

Třída hučela jako rozzlobený včelí úl, takže byla slyšet až ke vchodovým dveřím, o dvě patra níž.

„Znovu vás žádám, pane Blonde, važte každé slovo, mládež ve vás vidí svůj vzor a pak se vás snaží napodobit,“ lkal pan Tenk, třídní učitel 9.C, která byla k jeho zděšení vybrána jako místo konání přednášky.

„Opravdu?“ podivil se téměř dokonale překvapeně Blond.

„Jistě, jak jste s sebou měl posledně toho mravenečníka,

zaznamenali jsme nebývalý nárůst zájmu o vyučovací předmět *Domestikovaná zvěř pro pokročilé*.“

„Ale to je přeci dobře, ne?“ namítl James. „Studenti by měli mít zájem o výuku.

„To jistě, to jistě,“ přitakal pan Tenk, „ale o všechny předměty, ne jenom o jeden. Jaké máte dnes vlastně téma, mohli se zeptat?“ vyzvídal.

„Drogová závislost,“ odušil Blond.

„Tak to by snad mohlo být jenom k dobru věci,“ pokýval hlavou pan Tenk, ale pak se zarazil:

„Počkejte, to jim chcete říct, jak se to dělá a kde to seženou?“

„Jistě,“ souhlasil Blond. „Taky jim řeknu, kolik to stojí a kde to sehnat *nejlevněji*. Jenže pak jim ukážu to, co mám v tom batohu na zádech. Opravdu pěkné exempláře. Srdce člověka, který zemřel na předávkování kvákajnem, žaludek fanouška přes Modrý sen, játra vyznavače Sladkého opojení... Mám pokračovat?“

„Ne, to zcela pro ilustraci stačilo. A co to nese váš přítel v té tašce?“ ukázal pan Tenk na Jeronýma, který šel celou tu dobu mlčky, jen občas pobídl mravenečníka Alberta, kterého vedl na vodítku k poslušnosti³²⁾.

„Velké překvapení na závěr, kdybych vám to řekl, zkazil bych vám radost,“ řekl tajuplně James Blond. Mezitím všichni tři došli před třídu 9.C. Řev už byl téměř nesnesitelný.

„Kolik jich tam je?“ zajímalo Jeronýma.

„Všichni,“ povzdechl si pan Tenk, „s učitelským sborem. Přijel i městský inspektor, jeho šéf, šéf jeho šéfa i se sekre-

32) Například: „Alberte, okamžitě nech tu bustu na pokoji. Slyšíš? To mě nezajímá, že ti připomíná babičku!“

tářkou, městský rada pro školství a mám pocit, že ten člověk s kloboukem hluboko do čela je panovníkův tajemník.“

„To je James tak populární?“ zeptal se nevěřicně Jeroným.

„Uvidíte sám,“ pokýval smutně hlavou pan Tenk a otevřel dveře do třídy.

Hluk na okamžik ztichnul. Pak školou zaburácel mohutný nadšený řev a pískot. Albert se lekl a rozběhl se pod katedru, Jeronýma strhnul s sebou. James se v tu chvíli zcela změnil – ve tváři se mu objevil úsměv profesionální rockové hvězdy, povolil si na košili horní dva knoflíky, takže se obnažila část jeho zarostlé vypracované hrudi a pozdravil publikum roztažením rukou nad hlavou. Studentky šílely, studenti neskrývali ve svých výrazech sympatie, pedagogický sbor se snažil tvářit velmi úředně, ale nějak se mu to nedařilo.

„Vylez, Alberte! Nebo alespoň pusť ten řemínek!“ vyhrožoval pod stolem Jeroným mravenečnickovi, a i když svoje slova křičel, neslyšel sám sebe.

James Blond rukama naznačil, aby se publikum uklidnilo, což sice trvalo skoro celých deset minut, během kterých podepsal nespočet památníčků, učebnic a různých školních pomůcek. V lavicích i mimo lavice, na okenních parapetech, na skříních a všech ostatních jiných místech bylo namačkáno asi sto padesát lidí.

„Děkuji za vřelý přívět,“ řekl James, „teď se ale prosím utište, ať slyší i ti vzadu.“

Třída za pár okamžiků skutečně ztichla.

„Tak, děkuji,“ pochválil je James. Pak se posadil na stůl, otevřel batoh a vyndal z něj láhev od okurek.

„Co myslíte, že je ta hnijící černá věc uvnitř?“ zeptal se.

* * *

„To bylo fantastické, Jamesi!“ neskrýval obdiv Jeroným, když opustili školu.

„Nepřeháněj...“

„Opravdu! Zvláště ta část, kdy jsi se převlékl za molekulu Sladkého opojení a mlátil ředitele pravítkem,“ nešetřil chválou Jeroným.

„Názorné příklady většinou nejvíc zabírají,“ pokrčil rameny James.

„Ta scénka s drogovým dealerem taky nebyla špatná, jenom jsi toho člověka nemusel zrovna polívat inkoustem...“

„To byl Sir Čuřil, městský zmocněnec pro mládež, na posledním zasedání rady hlasoval proti legalizaci drog.“

„Myslel jsem, že na městské zasedání nikdo kromě členů rady nesmí?“ řekl s podezřením Jeroným.

„Nesmí.“

„Oh.“

„Ale všimni se jedné věci, stačilo ty svinstva položit na stůl, podrobně a názorně vysvětlit, co ti to udělá, když si na to zvykneš, a je to. Oni se tomu smáli. Kdyby se s tím setkali někde v zapadlém dvorku a celé to bylo obestřené závojem něčeho zakázaného a stíhaného, už by v tom možná lítali. Teď je to pro ně úplně normální věc, něco jako petrolej – ten si taky nikdo, kdo má rozum, nenaleje do pusu.“

„Myslím, že k tomu hodně přispělo to, jak Albert vylezl na stůl a polovinu těch vzorků sežral,“ připomněl Jeroným.

Oba se zastavili. Venku začínalo hrát podzimní slunce, na ulici před školou panoval čilý dopravní ruch. Konkrétně jeden povoz, sedm lidí, dva psi a asi tři miliony mravenců, kteří přecházeli silnici.

„Hmm, snad se z toho brzo dostane. Možná se taky už koenečně poučí. Jako příklad to ovšem bylo nenahraditelné.“

„Třeba bychom ho mohli nějak přesvědčit, aby se přestal vznášet a zase normálně chodil?“ zkusil to Jeroným.

Albert po celou dobu rozhovoru poletoval nad oběma muži v ladných piruetách, zcela navzdory fyzice a zdravému rozumu. Jeho obvyklá zrzavohnědá barva byla vystřídána maskáčovým vzorem, složeným z růžové, sytě zelené a žluté.

„Já bych ho možná nechal...“

„Když on mi možná za chvíli utrhne ruku, jak ho mám na tom vodítku!“

„Kdoví, kde by přistál,“ nesouhlasil James.

Opět se dali do pohybu.

„A co ta psaníčka?“ zajímalo Jeronýma.

„Psaníčka?“ udělal zcela nechápavý obličej James.

„Ano, psaníčka, všimnul jsem se, že ti jich ty holky nastřkaly do kapes nejmíň padesát.“

„Jo tohle, ty dávám rovnou doktoru Quividovi, on to sbírá,“ mávnul rukou James.

„To si je ani nepřečteš?“ podivil se Jeroným.

„Ne, udělá to za mě doktor Quivido. Kdyby tam bylo něco důležitého, určitě by mi o tom řekl.“

„Ale pro ty holky to je důležité!“ protestoval Jeroným. „Třeba je to pro ně ta nejdůležitější věc na světě! A ty je bez uzardění předáš úplně cizímu člověku!“

„Doktor Quivido není žádný cizí člověk, znám ho už léta. Pozná daleko lépe než já, kdy je to vážné,“ bránil se James.

„Kykyrykýýýýý,“ ozvalo se nad nimi. Albert byl zrovna v poloze Plující dešťový mrak a šťastně se koukal pod sebe dolů.

„Možná bychom měli navštívit lékaře?“ navrhnul po chvilkovém tichu Jeroným.

„Možná ano,“ souhlasil Blond.

* * *

Čekárna doktora Brblouna nebyla nikdy plná pacientů. Doktor Brbloun totiž patřil k tomu druhu lidí, kteří berou vážné věci jako ohromnou legraci, a na druhou stranu se dokázal relativní maličkovitostí zcela vážně zaobírat několik dnů. Nebyl špatný lékař, dokonce by se dalo říct, že patřil k té lepší polovině, ale málokdo se dokázal alespoň na dobu návštěvy naladit na stejnou vlnovou délku jako doktor.

Z toho důvodu byli jeho pacienti lidé nestandardních povah a popisů. Potkávali se u něj na jedné straně policisté, na druhé zločinci, leckdy byly obě strany zraněné dokonce ze vzájemné potyčky. Ve dvou případech se k doktorovi vzájemně dovedli a pomáhali se ošetřovat. Potkávali se tu kněží různých řádů se zarytými ateisty, kteří se snažili o zákaz církví jako takových. Potkávali se zde lidé se zraněním vlastního těla s lidmi, kteří měli v košíku na klíně slepici s klíštětem. A potkal se zde James, Jeroným a Albert s Bratrstvem s klacky.

Když James vstoupil do čekárny, spatřil Vysokého Jalovce, jak je opřený o nástěnku³³⁾ a nejeví známky života. Všude okolo byla spousta rozsypaného písku. Jeho kumpáni seděli sklesle na lavičce a tvářili se velmi pohřebně.

33) Zcela v doktorově duchu byla nástěnka zdobena nápisy jako *Buďte hodně neopatrní, především při práci s ostrými nástroji, k smrti rád šiju nebo Infekce, můj nejlepší zákazník. Doktor na nástěnku umístil také několik velmi názorných obrázků otevřených zlomenin a zlámaných vazů a pod ně dopsal: Pacienti, kteří nezaplatili.*

„Ale, pánové Jikrnáč, Ďáblouš a Vysoký Jalovec, buďte zdrávi!“ řekl Blond na pozdrav.

„Eble asej,“ řekl navzdory své nehybnosti Vysoký Jalovec.

„Brej den,“ kníknuli Jikrnáč s Ďábloušem.

„Nějaká nehoda?“ zajímal se účastně James, když se posadili na protější lavici.

„Jo, zakopnul na pískovišti,“ odušil sarkasticky Jikrnáč.

„Za domem ,U stotřiceti Slunců‘?“ chtěl vědět James.

„Jo, přesně tam,“ zvedl se zájmem oči Jikrnáč.

„Ejmi o aranta,“ zaskuhral Vysoký Jalovec.

„Tam je to velmi nebezpečné,“ pokýval James Blond hlavou, „když jsem byl malý kluk, nechtěla mě tam maminka pouštět, prý tam občas chodí velcí kluci a mohli by mě zbít.“

„Vážně?“ naklonil se k Jamesovi Jeroným. Albert se uvelebil u stropu a slastně funěl. Barevně teď byl někde mezi pískovou a tmavě modrou.

„Jo, jo,“ přitakal James, „ale to už je strašně dávno, to ještě tady chlapi ani nebyli na světě.“ Jikrnáč s Ďábloušem se na Blonda nenávistně podívali, Vysoký Jalovec usypal další písek.

„A chytili tě někdy?“

„Kdo jako?“

„No, ti velcí kluci, jak o nich mluvila tvoje maminka,“ byl netrpělivý Jeroným.

„Ale jistě, které dítě tě poslechne, když mu něco zakážeš? Chodili jsme tam s ostatníma klukama každé den.“

„A udělali ti něco?“

„Ano, hodili mi boty na strom, ztloukli mě a zahrabali do písku. Šéfoval jim tenkrát takový vysoký kluk, něco jako je tadyhle Jalovec,“ ukázal Blond do rohu, kde už mezitím vzniklo středně velké pískoviště.

„A?“

„Co a?“

„No, cos udělal ty?“

„Jo takhle. Nic, já jsem byl malej kluk a oni parta výrostků. Chodili jsme na to hřiště dál. Občas se vrátili a udělali mi to znova,“ zdálo se, že James se ve vzpomínkách vrací stále živěji do dětství, díval se nepřítomně na bílou stěnu před sebou, jako by na ní všechno viděl v barvách.

„A to sis nechal líbit? Ty?“ nechápal Jeroným.

„Ano, ale jen do té doby, dokud jsem nevyrostl. Pak jsem je jednoho dne zpráskal na jednu hromadu, sebral jim nejen boty, ale všechno oblečení, naházal jsem je do Nepraktického kanálu a ještě je nahlásil u Městské stráže za znečišťování veřejného vodstva.“

Vysoký Jalovec se s nadlidským úsilím pokusil otočit tak, aby na Blonda viděl, což se mu po několika minutách podařilo. Stále se mu odevšad sypal písek, už v něm byl po kotníky.

„Ejne e ednou ejmu y uzrnte!“ zasípal. James Blond si ho nijak nevšímal a nevrženě pokračoval dál.

„Ale to máš jako se vším. Někteří lidé se prostě nepoučí. Vyrastou, mají děti, ale jsou to stále stejní pitomci. Ty jejich děti to u nich pak vidí a řeknou si: ‚No ne, to je ale vážně skvělej nápad, chytil někoho menšího a zahrabat ho do pískoviště, co? Když to umí táta tak legračně vyprávět, proč bych si to nezkusil taky?‘ A vyrazí do ulic. Jako třeba tady Vysoký Jalovec,“ ukázal znova do rohu James.

„Ty myslíš, že on jako... na pískovišti?“

„S největší pravděpodobností. Nebo kdekoliv jinde. Ale dnešní prckové evidentně přišli na daleko efektivnější způsob, jak se bránit.“

„Vážně?“

„Ano, sice je na to třeba víc lidí, ale zase nemusí čekat tak dlouho,“ přisvědčil James.

* * *

Tunel je velmi složitá věc. I ten obyčejný, natož pak když je napůl ze skla. Ten obyčejný se musí opatrně vyvrtat a vykopat, obvykle do skály nebo do něčeho tvrdého. Když si někdo vymyslí tunel, který vede dva metry nade dnem, je to daleko složitější, protože věc, do které se tunel vrtá, je voda. Voda, která není ochotná zůstat chvíli na jednom místě, natož být tvrdá.

Popravdě by se o pojmu tvrdá voda dalo asi polemizovat a určitě by se našel někdo, kdo by tvrdil, že má doma *setsakramentsky* tvrdou vodu, ale žádná voda není natolik tvrdá, aby se do ní dalo něco vrtat nebo kopat. Tunel z levého břehu na Ostrov umění bylo proto nutné stavět jinak, jen ne tradičně. Už to nebyl tunel, už to byla roura. Sice zajímavá roura, mohutná roura a pořádně pevná roura, ale pořád roura.

Stavbu chodilo denně pozorovat množství lidí, protože se jednalo o zcela ojedinělý projekt. Pracovala na něm velká spousta dělníků a ti spotřebovali velkou spoustu materiálu, pomůcek a potravin. To všechno dodávali lidé, kteří byli natolik chytří a spočítali si, že na něčem tak velikém opravdu vydělají, i když své zboží prodají za poloviční cenu.

Na levém břehu už se dva dny třepotala veliká bílá plachta, na které bylo ozdobnými písmeny vyvedeno: *Potravinami zásobuje firma Kefír*. Několik hodin poté, co ji tam kdosi vyvěsil se pod ní objevila další: *Kámen dodávají trpaslíci Tverdolín a Hustolín, a. s. (a synové)*. Po ní *Sklo připravil*

Leopold Vimřík, Strmá ulička 156, Lodge; e-mail: vimrik@lodge.st.

Pak se začaly cedule objevovat jako houby po dešti, protože každý, kdo měl s tunelem něco společného, pokládal za nezbytné to sdělit okolnímu světu. Ráno si toho, k velké škodě všech zainteresovaných inzerentů, všimla Zuzana. Okamžitě proběhlo několik velmi nepříjemných rozhovorů a do oběda byly všechny plachty pryč.

Výstavba tunelu byla také spojena s množstvím dopravních omezení – například Překřížený most byl pro veřejnost po dobu stavby zcela uzavřen. Věc, která by za normálních okolností nebyla nikdy možná, prošla městskou radou tak hladce, jako prochází horký nůž máslem. Mořičvíl neměl radního, který by nevlastnil alespoň jeden podíl Podzemních drah. Některý stavební materiál sice připlouval po řece, ale většina ho byla dopravována z Vrcholů po železnici a k samotné stavbě se obrovské čedičové bloky přesunovaly na speciálním širokém voze taženém mnoha páry koní.

Přes den budil tunel pozornost, ale na noc práce ustávaly a na staveništi se rozhostil klid. V nadcházející noci měl být ale klid porušen. Existují lidé, kteří mají neskutečný talent objevovat se na nepravém místě v nepravý čas. Například Hoši od Kobří řeky, kteří se rozhodli právě této noci splnit Kobříka odvahy a projít prázdným tunelem na Ostrov umění.

* * *

Opoledne se šla Zuzana podívat na stavbu tunelu. Před bohatě zdobeným vchodovým portálem budovy si všimla nejistého mladíka, který přešlapoval napůl ukrytý za

jedním z podpěrných sloupů. Paměť jí během chvilky přihrála informaci, že ho tady nevidí poprvé. Vybavila si, že tu byl už ráno a pravděpodobně i včera a minulý týden. Měl na sobě černý kabát, pravděpodobně jeden z výrobků dílny Guči a bratrance, který byl elegantně doplněn párem drahých bot.

Když se k němu Zuzana vydala, aby se zeptala, co potřebuje, otočil se a rychlým krokem zmizel za rohem. „Zvláštní,“ napadlo Zuzanu, „možná by nebylo špatné ho nechat prověřit.“

Potom si vzpomněla, že nechala na svém stole ležet klíče od bytu a vydala se po schodech zpátky. Omluvně se usmála na vrátného Bezouška a hned na prvním schodu se málem srazila se spěchající Miluškou.

„Promiň, Miluško, nechala jsem na stole klíče,“ prohodila k ní a hned umlčela Miluščin návrh, že jí klíče přinese.

„Kdepak, jen utíkej domů, je krásný den, máš spoustu volného času. Víš, co? Ráno se zastav někde v cukrárně a kup na firemní účet nějakou čokoládu, ano? Dáme si ji po obědě,“ pohladila ji po vlasech.

„Ano, madam,“ odpověděla vyplašeně Miluška a zmizela ve vchodových dveřích.

* * *

Ranní přepadení cukrárny pana Buchtičky se nevyvíjelo zcela podle plánu. Bratrstvo s klacky si sice ještě v noci opatřilo koloběžky a dokázalo se mezi sebou nebatvit o písčném fiasku z předchozího dne – v případě Vysokého Jalovce to bylo způsobeno především faktem, že se z něj stále ještě tu tam sypal písek při pokusech ar-

tikulovat – ale nečekaně se objevily komplikace úplně jiného druhu.

Nejprve se ukázalo, že cukrárna otevírá až v osm hodin, takže bylo třeba dvacet minut čekat před zataženou roletou. To Bratrstvo trochu rozladilo, protože s koloběžkami budili nežádoucí pozornost kolemjdoucích, lidé si většinou všimnou takových detailů, jako když dvoumetrový chlap s nohama číslo dvanáct používá koloběžku číslo tři.

Jikrnáč se navíc na koloběžce neustále pokoušel jezdit, aby byl připravený na samotný útěk a s údivem zjišťoval, že se vozítko neovládá tak snadno, jak si myslel. Dáblouš s Vysokým Jalovcem se k němu tak nějak samovolně přidali, takže za malou chvíli celý trojlístek drncal po dlažebních kostkách Netřeskové ulice sem a tam a uniklo mu, že přede dveřmi cukrárny se začal tvořit zástup zákazníků.

Když si Jikrnáč jako první všiml dvou žen s proutěnými košíky, jedné mladé slečny a staršího muže v buřince, zastavil své společníky a všichni tři se vydali ke vchodovým dveřím.

„Tak to tedy ne, chlapi!“ zastavila je rázně ta ze dvou starších dam, která stála nejbližší dveřím, a rozpažila ruce, aby bylo jasné, že *přes ni* tedy nikdo neprojde. „Zařadte se pěkně do fronty a počkejte, až na vás přijde řada!“

Jikrnáč trochu znejistěl, protože v jeho vnitřní databázi lidí, se kterými je těžké se dohodnout, byla starší paní s košíkem na jednom z čelních míst, hned za Mataharisem a Hochy od Kobří řeky.

„My tady byli dávno před váma, paní,“ zkusil to pak opatrně.

„To bych o tom musela něco vědět, mladíku!“ dala si paní Trikarová ruce v bok.

Jikrnáč pochopil, že nemůže nikdy vyhrát. Když došlo na ruce v bok, nebylo už cesty zpět. Bylo to skoro tak špatné, jako pozdvihnuté obočí, i když ne tak špatné jako štouchání prstem do hrudníku. Paní Trikarová vypadal přesně jako ten typ, který vás dříve či později do hrudníku štouchat bude.

„Vážně, paní, čekáme tady už skoro půl hodiny,“ přispěchal na pomoc Ďáblouš.

„To si jenom myslíte, chlapče,“ podívala se na něj blahosklonně paní Trikarová, „protože když se někdo pokouší zničit dětskou koloběžku neustálým drncáním po kostkách, tomu já neříkám čekat ve frontě!“

„Ale my tu vážně byli dřív,“ řekl už téměř prosebně Jikrnáč.

„To ano, ale ne tady u dveří. Takže žádné další řeči a na konec fronty!“ nedala se zviklat paní Trikarová.

„Správně, Jaruško,“ přidala se k ní druhá žena s košíkem, její přítelkyně paní Poustková, když viděla, že od tří výrostků nehrozí žádné aktuální nebezpečí a že jsou zatlačeni nekompromisním přístupem paní Trikarové do defenzivy.

„Vy se do toho neplete, ano?“ obořil se na ni Jikrnáč, který se v lidech přeci jen za svoji dlouhou výtržnickou dráhu už vyznal a paní Poustkovou si zařadil správně do kategorie „souhlasící většiny bez vlastního názoru“. Dobře tyhle lidi znal, do rozhovoru či sporu vstupovali zásadně až ve chvíli, kdy bylo jasné, že je někdo položený na lopatky a lze po něm beztravně dupat.

„Tedy, mladíku!“ štouchnula paní Trikarová Jikrnáče prstem do hrudníku. „Takhle se přeci nebudete chovat k dámě, a navíc ještě ke starší osobě! Hned se omluvte, nebo na vás zavolám svého manžela Rudolfa!“

Jikrnáč rezignoval. Paní Trikarová pro něj byla neporazitelný nepřítel, ale Rudolf by pravděpodobně znamenal katastrofu. Když někdo vydrží žít po boku paní Trikarové v manželství více jak jeden den, bude pravděpodobně schopný čehokoliv, protože bude zcela jistě postrádat poslední zbytky svobodné vůle a přičetnosti.

„Se teda omlouvám,“ pípнул, sklopil hlavu a odtáhnul za sebou koloběžku na konec fronty.

Ďáblouš ho mlčky následoval. Nebyl příliš hádavý typ, měl raději klidný útok ze zálohy, takže když míjel paní Trikarovou, neodpustil si rychlý pohyb rukou směrem k jejímu košíku, takže paní Trikarová bylo osvobozená – aniž by to tušila – od břímě peněženky.

Vysoký Jalovec neřekl také nic, ale to bylo způsobeno tím, že kdyby se o to pokusil, ucítil by v ústech zase tu nenáviděnou chuť písku a o to ani v nejmenším nestál. Populil alespoň strašidelně oči, ale paní Trikarová byla proti podobným věcem zcela imunní. Paní Poustková alespoň bojácně o krok ustoupila.

Ostatní dva lidé ve frontě se sporu nijak neúčastnili, mladá slečna ve slušivém kloboučku a letních šatech se tvářila neutrálně a okolí pro ni pravděpodobně neexistovalo a muž v buřince se tvářil celou dobu nasupeně a nervózně těkal očima po okolí.

Ještě před otevřením se za Bratrstvo s klacky zařadili dva Abu-Babané, alespoň soudě podle jejich oblečení a mohutných knírů, a pak už nastal dlouho očekávaný okamžik a cukrář Buchtička vytáhnul dveřní roletu a s mírnou úklonou pozval zákazníky do obchodu.

Jikrnáč se strategicky postavil zády k výloze, aby zakryl případným zvědavcům výhled dovnitř, Ďáblouš předstíral

zájem o vitrínu s Benzindorfskými pralinkami a přesunul se ke vchodu do skladu a Vysoký Jalovec zůstal ve frontě a čekal, až na něj dojde řada. Nepodnikal spolu se svými kumpány přepadení poprvé, a tak už věděl, že čím méně je při samotné akci lidí uvnitř obchodu, tím lépe se pak utíká. Navíc se tak snižuje pravděpodobnost, že narazíte na nějakého hrdinu, který bude krátek bránit.

Při tom pomyšlení se Vysokému Jalovci udělala na ruku i nohou husí kůže. Vysoký Jalovec nesnášel hrdiny. Nesnášel je tak moc, že kdyby je nesnášel ještě o malinký kousek víc, už by to nebyli hrdinové, ale Mataharis. Toho Jalovec nesnášel ze všech nejvíc, v tomto případě už se nedalo uvažovat ani o obyčejné nenávisti, tady už se jednalo o něco téměř fyzického.

„Vezmu si až ty dvě vzadu, ty vypadají dobře,“ zaostřil Vysoký Jalovec svoji pozornost opět na realitu, takže uslyšel paní Trikarovou.

„Jistě, madam,“ začal s křečovitým úsměvem cukrář Buchtička přerovnávat všechny lodničky ve vitríně, aby se dostal až k té zadní.

Nebyl v tom rozdíl. Pralinky zezadu nebo zepředu byly téměř identické. Vyrobil je včera všechny ve stejnou dobu, použil na ně stejné suroviny a věnoval jim stejnou péči. Nebyl v tom rozdíl. Ale na světě by nesměla existovat paní Trikarová, který si vždycky vybrala to zboží, které bylo nejhubř dostupné.

Buchtička se s tím nejdříve pokoušel bojovat. Připravil například všechny pralinky tak, aby byly v řadě. Paní Trikarová ten den chtěla věnečky a ty byly – jak jinak – až vzadu ve vitríně, protože někam je dát musel, když všude vepředu byly pralinky. Jiný den vyložil na pult všechno zbo-

ží a ujistil se, že na všechno dokáže dosáhnout z místa. Ten den paní Trikarová nepřišla, i když před tím nevynechala ani jeden den.

Buchtička se časem vzdal a smířil se s tím, že paní Trikarová má pravděpodobně nějaké jasnozřivé nadání a vždy neomylně odhadne to, co způsobí Buchtičkovi největší komplikace.

„Ta šlehačka na rakvičkách je čerstvá?“ chtěla vědět paní Trikarová.

„Samozřejmě, madam, dal jsem ji tam ani ne deset minut před otevřením,“ usmíval se stále kamenně Buchtička. Největší problém vždycky byl potom úsměv odstranit z obličeje. Někdy se mu to nepodařilo až do oběda, tak křečovitý byl.

„A co poleva na věnečcích, aha!“ nedala se odradit paní Trikarová.

„Ta je z večera,“ přiznal zkroušeně Buchtička a doufal, že to paní Trikarovou uspokojí. Paní Trikarová potřebovala pro pocit vlastní spokojenosti Buchtičku alespoň při něčem přistihnout.

„Vidíte? Na mě si nepřijdete! Vezmu si jen ty pralinky a jeden sáček *Nebeské směsi*, posledně v ní bylo víc červených cukrátek, víte o tom?“

„Ne, madam, ale už se to nikdy nebude opakovat,“ klaněl se Buchtička.

„To doufám!“

Paní Trikarová sáhla do košíku pro peněženku, ale nahmatala jen prázdné dno.

„Nemám peněženku,“ prohlásila pak překvapeně.

„To nevadí, madam, jste náš stálý zákazník, přijměte váš nákup jako pozornost podniku,“ pravil Buchtička, kterého

nejvíc zajímalo jen to, jak se paní Trikarové zbavit co nejdříve.

S hrůzou si totiž na poslední chvíli všiml, že jedna pralinka nemá tvar pravidelného kruhu a představa, že by si toho všimla i paní Trikarová, ho vrhala do netušených hloubek čirého zoufalství. Vždyť by mohla udělat **POHLED!**

„Jste velmi laskavý, pane Buchtičko, ale nemohu to přijmout! Nikdy jsem nebyla nikomu nic dlužna a tento Bedřichulibý zvyk nebudu měnit!“

Buchtičkova naděje se rozplynula jako pára nad hrncem.

„Otázkou ovšem zůstává, proč nemám peněženku!“ zvýšila významně hlas paní Trikarová a rozhlédla se po krámku. „Já totiž vím zcela určitě, že jsem ji tam ještě před chvílí měla!“

Buchtička složil hlavu do dlaní.

Ďáblouš ukázal výmluvně prázdné ruce. Peněženku už před několika minutami předal nenápadně Vysokému Jalovci a ten ji ukryl v kapse.

„To nic neznamená, mladíku!“ řekla mu rázně paní Trikarová. „Mezi námi je zloděj a já přijdu na to, kdo to je!“

„Nepřeháníte to, paní?“ zeptal se jí opatrně Jikrnáč.

„Vy mlčte! Vy jste se moc pěkně ukázal už venku! Skoro bych se vsadila, že mojí peněženku máte vy! Co můžete být za člověka, když se pokoušíte předběhnout dvě staré bezbranné dámy? To už byste mohl lidem klidně vytahovat z kapes peněženky!“

„Ale já přece...“ bránil se Jikrnáč, který o Ďábloušově malé záškodnické akci nic nevěděl, ale paní Trikarová ho nenechala domluvit.

„Tak honem, ukažte mi kapsy a žádné vytáčky, nebo zavolám Rudolfa!“

„Rudolf musí být chudák,“ pomyslel si Jikrnáč, a protože situace dospěla do bodu, kdy nešlo nic jiného udělat, vytáhnul zpoza zad ukrytý klacek, zamával s ním nad hlavou a zakřičel „Přepadení!“. Vysoký Jalovec a Ďáblouš udělali totéž, i když Vysokému Jalovci při tom vypadla na podlahu peněženka paní Trikarové. Přesně podle pravděpodobnosti úspěchu Bratrstva s klacky, takové věci se jim stávaly pořád.

„Ahá!“ zvolala vítězoslavně paní Trikarová a podívala se opovržlivě na Jikrnáče, který jen pokrčil rameny a hlavou kývnul směrem k Vysokému Jalovci. Slečna v klouboučku si zakryla zděšeně ústa rukama v krajkových rukavičkách, pán v buřince se ještě víc zachmuřil a paní Poustková se schovala za paní Trikarovou. Oba Abu-Babané se zmateně rozhlíželi.

„Opakuju, tohle je přepadení,“ přešel Jikrnáč doprostřed krámku. „Takže vás musíme poprosit, abyste nám odevzdali všechny vaše cennosti, co máte u sebe, a nic se vám nestane.“

Ďáblouš se na Jikrnáče vyděšeně podíval, takže Jikrnáč na malou chvíli znejistěl, jestli to nepřehnal. Nerad děsil lidi příliš, protože se to pak vždy u soudu obrátilo proti němu. Pak zjistil, že se na něj vyděšeně dívá i pan Buchtička, paní Trikarová s paní Poustkovou a Vysoký Jalovec. V zátylku ucítil něco hodně ostrého a podvědomí mu dodalo informaci, že to bude i něco hodně napnutého. Třeba střela natažená v kuši.

Opatrně se obrátil a skutečně se díval na kovovou špičku, za kterou následovala natažená zbraň, zakončená pánem v buřince. Po jeho stranách stáli oba Abu-Babané a měli v rukou tasené zahnuté Abu-Babské šavle.

„Tohle je přepadení, aby bylo jasno!“ řekl muž v buřince.

Jeho jméno bylo Ali Aliment a na dráhu profesionálního zločince se dal už před mnoha lety, ještě jako mladík. Pocházel z Abu-Baby, stejně jako jeho dva komplicové a svoje působení v Mořičvílu rád nazýval obratem „Výjezdni zasedání“.

Celá miniaturní banda se pohybovala od města k městu, vykradla vždy několik menších obchodů a posunula se dál, taková byla zkušenost – žádné banky nebo velké obchody, ty si mohou dovolit dobře vycvičenou a vyzbrojenou ochranku a mívají sklony vás stíhat ještě daleko za brány města. Malé obchody nic takového nemají a když majitele dobře svážete, máte dost času na pohodlný útek.

„Cože?“ řekl zmatený Jikrnáč.

„Přepadení, mám to hláskovat?“ zahřměl Ali Aliment.

„To teda ne!“ rozkročil se Jikrnáč a založil si ruce na prsou.

„Prosím?“ nevěřil svým uším Ali.

„Říkám, že to teda ne! My tady byli první. A máme koloběžky. A vůbec!“ nedal se Jikrnáč.

„Ale já mám nabitou zbraň!“ řekl pro jistotu Ali, který nevěřil svým uším.

„To znamená jenom jedno, vole,“ odušil Jikrnáč. „Bud nejsi zdejší, nebo jsi blázen, Mataharis nesnáší zbraně!“ vysvětlil mu Jikrnáč.

Ďáblouš se zatím pokoušel nenápadně přesunout za Abu-Babanova záda. Zadrnčela tětíva a vzduchem proletěla střela, která přišpendlila Ďáblouše za rukáv k pultu.

Ali se na svého komplice zlostně otočil: „Ahmede, ty skopová hlavo, zbláznil jsi se? Co jsme říkali o střelení?“

„Že ne, šéfe,“ řekl zkroušeně Ahmed.

„He, he!“ šklebil se druhý Abu-Baban.

„Ty se mu nesměj, Ibrahim! Ty máš ještě vroubek od poslední!“ okřikl ho Ali a Ibrahim okamžitě zmlknul a nasadil výraz šteněte baseta.

„Hele, mě to mohlo trefit!“ vzpamatoval se Ďáblouš.

„Nemáš se mi plížit za záda, chytráku,“ řekl mu Ali. „Ahmed je dobrý střelec.“

„Sem mířil na hlavu...“, utrousil uraženě Ahmed.

„A taky kretén!“ odušil Ali.

Jikrnáč využil Aliho chvilkové nepozornosti a pokusil se mu odklonit samostříl. To se mu ale nepovedlo tak, jak zamýšlel, protože Ali Aliment nepřežil v podsvětí takhle dlouho jen tak pro nic za nic. Zareagoval téměř okamžitě a začali se s Jikrnáčem o samostříl přetahovat.

„Většina smrtelných úrazů vznikne právě takhle, abyste věděli,“ řekl do souboje obou mužů pan Buchtička.

Chvíli to vypadalo, že zvítězí Jikrnáč, chvíli zase že Ali Aliment, ale nakonec došlo k remíze, kdy kuše skutečně vystřelila a střela se zabodla do stropu.

„Výborně,“ ulevil si Ali. „Víš, kolik stojí jedna střela?“ zeptal se a omráčil Jikrnáče pažbou. Ten se skácel na zem pod pult pana Buchtičky.

„Takže aby bylo jasno, jestli nechce někdo z vás dopadnout podobně, peníze sem a rychle!“ zakřičel Ali směrem k ostatním a rychle nabíjel kuši. Paní Trikarová s výrazem největšího opovržení došla k Vysokému Jalovcovi, sebrala ze země svoji peněženku a hodila ji Alimu k nohám.

„Výborně, tady madam už to pochopila, teď vy ostatní!“

Paní Poustková bez nejmenšího zaváhání následovala příkladu své ráznější přítelkyně. O pohrdlivý výraz se pokusila také, ale vyšel z toho jenom přišerný a protivný škleb. Ně kterým lidem se to stává.

„Pro vás to neplatí?“ podíval se Ali na Vysokého Jalovce a Ďáblouše.

„Bysme asi přepadali kšeft, ne vole, kdybysme měli škváru!“ řekl Vysoký Jalovec, i když ho to stálo množství sil a přibližně tři gramy písku.

„Dobrá,“ připustil Ali, „takže je to na vás, mistře!“ a namířil na Buchtičku samostříl.

„Já nemůžu,“ řekl strachy bílý Buchtička.

„Jak to?“

„Mám dřevěný ruce i nohy, nemůžu se pohnout,“ vysvětloval nešťastný Buchtička.

„To je nějaký vtip?“ zeptal se nevěřičně Ali.

„Ne, pane, věřte mi!“ Buchtička se opravdu nehýbal. „Už se mi to stalo před dvěma lety, když mě přepadli – nepohnul jsme se ještě dva dny! Hlavně nestřílejte, mám ženu a tři děti!“

„No a? Já mám jenom babičku!“ odsekl Ali a podíval se tázavě na své dva společníky. Ti se však tvářili stejně nechápavě jako dosud.

„To stalo není pravda!“ ulevil si Ali a pokusil se najít alespoň jeden jediný důvod, proč vzal do party právě tyhle dva ňoumy.

„Co se děje, šéfe?“ zeptal se Ibrahim.

„Přepadáme kšeft, to se děje. Prodavač vytuhnul, já držím v šachu rukojmí, tak co kdyby se jeden z vás sebral a šel do kasy pro peníze?“ Konec věty Ali už téměř zakřičel.

Mnohem později, už ve vězení, ho napadlo, že měl být konkrétnější. Mnohem konkrétnější a říct jenom *jednomu* z nich, aby došel pro peníze. Nemusela by se pak stát ta věc, že oba najednou vyrazili k pokladně, před pultem se srazili a začali se prát. Jedna z kuší, komu patřila se Alimu už

nikdy nepodařilo zjistit, dopadla na zem tak nešikovně, že z ní vyšla střela. Ta ovšem oba zápasící muže nezajímala, protože souboj nabýval na intenzitě a pomalu se přesouval k Buchtičkovi za pult. Pak sjely přes dveře a přes výlohu s ohromujícím prásknutím ocelové pláty.

Oba muži se přestali prát a podívali se ke dveřím, které teď vyplňoval už jen šedý, nedobytně vypadající kov.

„Co to sakra je?“ namířil Ali samostříl na Buchtičku.

„Bezpečnostní systém, prosím, nechal jsem si ho namontovat po tom posledním přepadení. Jak se vaši kolegové prali, jeden z nich zavadil o skrytou páčku,“ řekl třesavým hlasem Buchtička.

Ode zdi se ozvalo slabé zachroptění. Všichni se tím směrem podívali a spatřili na zemi slečnu v kloboučku. Z ramene jí trčela střela z kuše.

„Přijdu pozdě do kanceláře,“ řekla Miluška a omdlela.

* * *

Velitel speciální městské stráže, sir Ramon Mataharis přišel toho dne do budovy úřadu nezvykle brzy. Letmo se pozdravil s vrátným, označil si ve strojku na stěně svoji docházkovou kartu a hbitě vyběhl po schodech do prvního patra.

Tam se zastavil a obezřetně se rozhlédl do všech stran. Chodby zely v tuto časnou ranní hodinu prázdnotou a nic nenasvědčovalo tomu, že je v budově kromě Mataharise a služby dole u vchodu ještě někdo. Jediné, co bylo na schodišti nebo v chodbách možné spatřit, bylo ranní šero a první paprsky slunce.

Mataharis si zamnul ruce a začal opatrně stoupat do páteho patra, kde měl kancelář. Mohl samozřejmě použít vý-

„Možná, že někdo tajnou místnost má. Ale já to rozhodně nejsem.“

Stuart mlčel.

„DOBŘÁ!“ zakřičel rezignovaně Mataharis. „Tak cvičím, no a co?“ dodal bojovně.

„To je v pořádku, pane,“ podal mu Stuart ručník. Venku začalo svítat.

Tajnou místnost objevil Mataharis poměrně nedávno úplnou náhodou. Snažil se vypodložit křeslo, kterému upadla jedna noha a hledal knihu vhodné tloušťky. Když z knihovny vyndal sedmý svazek *Posilování pro úplné, ale opravdu úplné začátečnické*, knihovna se odsunula stranou a před Mataharisem se objevily krásně zdobené dveře se stříbrným klíčkem v zámku. Když je Mataharis otevřel, našel za nimi dokonale prosvětlenou místnost s vybavenou tělocvičnou a s koupelnou.

„Vyčistil jsem u všech strojů kovové části a naolejoval převody. Už to potřebovaly, pane,“ řekl Stuart.

„Díky, Stuarče,“ poplácal ho po rameni Mataharis, teď už oblečený do jednoduché látkové soupravy s krátkým rukávem a s červenou čelenkou na hlavě.

„Paní Mataharisová vaši snahu jistě ocení, pane,“ podotkl Stuart, když se Mataharis položil na lavičku a uchopil pevně tyč velké činky. Stuart se postavil nad něj, aby byl k dispozici, kdyby byla činka příliš těžká.

„To určitě, ani si toho nevšimne! Věřte mi, já ji znám už léta.“

„Možná budete překvapený, pane,“ prohodil konverzačnickým tónem Stuart.

„Nebo taky ne. Můžete mě zatím přečíst korespondenci, Stuarče?“

„Jistě, pane, připravil jsem si včerejší zprávy.“

„Jak jinak,“ pomyslel si Mataharis. Kdyby se přihnala nečekaná povodeň, ukázalo by se s největší pravděpodobností, že Stuart má na střeše připravený záchranný člun. Nikdy se nepřestával divit tomu, kde se to v jeho sekretáři bere, ale faktem bylo, že ten člověk měl zřejmě nadpřirozené schopnosti.

„Mohu vynechat obvyklé milostné dopisy pro pana Blondu, pane?“

„Jistě Stuarče. Znáte postup: pošlete je doktorovi Quivodovi. Co máme dál?“ funěl Mataharis. Pro začátek si naložil jen dvě kovová kola na každou stranu, ale jak se zdálo, i to bylo moc.

„Přišlo jich několik i pro profesora Myšpulku, pane.“

„Vážně? No, předpokládejme, že by je rád viděl, takže mu je nějak diskrétně zašlete a pokuste se vyhnout tomu, aby se to dozvěděla slečna Zuzana, ano?“

Činka byla stále těžší a těžší.

„Jistě pane, nedělejte si starosti. Pan Petržel z městské rady podal stížnost na pana Blondu ohledně včerejší přednášky. Pokud jsem to dobře pochopil, vadily mu především praktické ukázky některých lehčích drog a cituji: *týráním bezbranného zvířete*. Tady měl na mysli pan Petržel pravděpodobně Alberta.“

Mataharis sám sobě přiznal, že dvě závaží je skutečně moc, a tak se zvedl a na každé straně činky jedno odmontoval.

„Tak pan Petržel povídáte? A co se Albertovi vlastně stalo, zase ochutnával vzorky?“

„Ano, pane, ochutnával. V současné době... ehm. Tak trochu létá.“

„Létá? Albert? To je nějaký vtip?“ podivil se Mataharis.
 „Nikoliv, pane, původně měnil i barvy, jak jsem vyrozuměl, ale to se podařilo odstranit. Sklony k levitaci bohužel ne.“

„Aha. A vadí to někomu?“ chtěl vědět Mataharis.

„Pokud vím, tak ne, pane. Albert vypadá spokojeně, v noci přespal uvázaný za korouhvičku Městského muzea. Pan Blond si také nestěžoval.“

„Výborně, takže se zdá, že pan Petřel je jediný, komu to vadí, že?“ Odlehčená činka se zvedala mnohem pohodlněji.

„Vypadá to tak, pane.“

„Dobře, takže mu napište pokud možno hodně oficiálním tónem, že jsme celou záležitost prozkoumali a nenašli jsme žádná pochybení jak ze strany objednavatele přednášky, tak ze strany pana Blonda. Odvolat proti tomuto vyrozumění se může – kdy dole v podatelně nikdo není?“

„Ve středu, pane.“

„Odvolat se může ve středu, a to pouze písemnou formou se třemi kolky. Razítko, podpis a srdečné pozdravy jako obvykle.“

„Zařídím, pane.“

„Skvěle.“ Jak se zdálo, i jedno závaží na každé straně bylo možná trochu moc.

„Slečna Zuzana nám posílá termíny uzavírek ulic, ve kterých bude společnost stavět stanice. Mám to potvrdit, pane?“

„Kolik má naše instituce podílů v Myrtilových podzemních drahách, Stuarte?“

„Pět procent, pane.“

„Takže to vypadá, že je i v našem zájmu, aby se Myrtilka rozvíjela, vidíte.“

„Jistě pane,“ pokýval hlavou Stuart a cosi si poznamenal. Mataharis na chvíli přestal cvičit a prudce oddechoval.

„Možná jiný stroj, pane?“ navrhl Stuart.

„Zdá se to jako dobrý nápad,“ souhlasil Mataharis a zvedl se z lavičky. Stuart uchopil do jedné ruky odloženou činku a vrátil ji na místo na stojanu. Snažil se při tom, aby ho Mataharis neviděl, neměl rád demotivování nadřízených. Mataharis zatím usedl na koženou sedačku a zaklesl ruce v pozici motýl.

„Naložte mi tam zatím jen trochu, Stuarte, ta lavička byla vcelku vysilující,“ požádal svého sekretáře a soustředil se.

„Jistě pane, deset kilogramů bude stačit?“

„Zkusím to. Co tam máte dál, Stuarte?“

„Kněz Milchama je, zdá se, v nemocnici. Podle toho, co se tady píše, si spletl dveře se zdí, pane.“

„Spletl? Já se divím, že to Blonda ještě baví, a hlavně nechápu, kde na to bere čas.“

„Pozoruhodné, pane. Slečna Spáčilová vás žádá o rozhovor do *Mořičvilských listů*.“

„Vážně?“

„Ano, pane, poslala i nějaké otázky, abyste se mohl připravit.“

„Dobrá, nechte mi to na stole, pak se na to podívám.“

Ozvalo se kovové cvaknutí.

„Stuarte?“

„Ano, pane?“

„Možná se mýlím, ale tady ode mě to vypadá, že se ten stroj nějak zasekl.“

„Jak jste to na to přišel, pane?“

„Tak nějak se zdá, že nemůžu dát ruce k sobě.“
„To je nepříjemné, pane, hned se na to podívám,“ řekl Stuart a zmizel za strojem.
„Jak to vypadá, Stuarte?“
„Měl jste pravdu, pane, je to zaseklé.“
„Dobrá, a dá se to nějak, abych se vyjádřil přesně, odseknot?“
„Zdá se, že to nebude jednoduché, pane, asi by bylo vhodné doběhnout pro doktora Quivida, pane.“
„Aha. Mohl byste si pospíšit, Stuarte? Víte, nejsem si jistý, ale dlouho už ta závaží neudržím a můžu vám říct, že to je opravdu pořádný tah!“

* * *

„Co budeme dělat?“ položil zcela zásadní otázku Ali Alimenu zcela obecně do prostoru.
Pan Buchtička konečně omdlel, paní Trikarová konečně ztratila řeč a jeho dva společníci se tvářili, že tady vůbec nejsou, a pokoušeli se dostat se přes olovenou stěnu. Samozřejmě, že zcela marně, bezpečnostní zařízení bylo zkonstruováno tak, aby se nikdo nedostal ani dovnitř, ani ven.
„To by mě taky zajímalo, vole,“ ozval se Vysoký Jalovec a sedl si zády ke stěně. „Až se tohle dozví Mataharis, tak nás všechny pošle na pět let do lomu,“ dodal zničeně.
Ďáblouš si duchapřítomně odtrhnul rukáv u košile a snažil se Miluše zastavit krvácení z ramene. Současně na ni neustále mluvil a doufal, že se probere.
„Aha, mohlo mě napadnout, že tady budu jediný, kdo je při smyslech. Jak je jí?“ podíval se Ali na Ďáblouše.

„A jak to mám sakra vědět?“ vyjel na něj Ďáblouš.
„Vždyť ji ošetřuješ!“
„Ale dělám to poprvé!“
„Tak to je nadělení,“ poklesla Alimu ramena. Tohle rozhodně nechtěl. Přepadat obchody a strašit lidi je jedna věc, ale střílet na někoho je něco úplně jiného, to se totiž může někdo taky ošklivě zranit. Ostatně přesně tohle se teď stalo.
Ali se rozhodl, že jestli se z téhle situace dostane, postará se o to, aby ty dva pitomce, co vzal do party, už nikdy neviděl, i kdyby je měl vlastnoručně uškrtit a zahrabat někde v horách.
„Musíme zavolat pomoc,“ rozhodl se na konec.
„A jak asi, ty chytráku?“ podíval se na něj zničeně Vysoký Jalovec. „Jsme tady odříznutý, tohle je systém Šušník, to se dá otevřít jenom číselným kódem, vole!“
„Co že to je?“
„Šušník, pitomče, bezpečnostní systém, co vymysleli ti vědátoři v muzeu. Je nezníčitelný a nedá se otevřít jinak, než kódem. Vsadím se, že ho zná jenom ten cukrář!“ přešel do hysterického tónu Vysoký Jalovec a měl pravdu.
Bezpečnostní systém Šušník pocházel skutečně z Městského muzea a jak jeho jméno napovídalo, jeho autorem byl legendární profesor Šušník, veliký průkopník na poli neřízených detonací.
„Jak tohle sakra všechno víš?“ zeptal se stejným hysterickým tónem Ali Aliment.
„Protože nás to už jednou zavřelo, předloni v pekárně na Hyacintovém nábřeží. Mataharis si nás pak jenom vyvednul!“
„Kdo to sakra je ten Mataharis?!“
„Jo ty neznáš Mataharise? Tak to se neboj, to se za chvíli

seznámíte. To je moc milej chlap, to se těš!“ chechtal se nepřičetně Vysoký Jalovec.

* * *

Na schodech v laboratoři doktora Quivida seděli velitel Mataharis a jeho osobní sekretář Stuart.

Mataharis měl hlavu ovázanou bílým obvazem, nohu v sádře a jeho oblečení bylo roztrhané na drobné cáry. Stuart oproti tomu měl znát na obličejích stopy po chirurgickém šití a měl ovázanou levou ruku. Jako třetí na schodech seděl unavený doktor Quivido, vedle kterého ležela otevřená lékárníčka, špachtle a nádobka se zatvrdlou sádrou. Okolo bylo poházeno značné množství obvazů a dlah.

„Mohlo to dopadnout i hůř,“ řekl Mataharis.

„Samozřejmě, Ramone, taky jsi mohl podpálit budovu,“ příkyvoval doktor Quivido.

„Rád bych podotkl, pane, že nechybělo mnoho,“ poznamenal Stuart.

„To snad nebudeme znovu rozebírat, Stuarte!“ pokusil se zvýšit hlas Mataharis, ale byl odměněn jen prudkou bolestí v krku.

„Mě by to docela zajímalo, Stuarte,“ podíval se na sekretáře doktor Quivido s výrazem, který dával tušit, že neodpovědět by znamenalo veliké trable.

„Pan Mataharis zavadil při útěku o petrolejovou lampu, ta upadla a hořící olej se rozlil po podlaze,“ vysvětlil neutrálním tónem Stuart.

„Nechápu, že si ti něco takového podařilo, Ramone!“ kroutil hlavou doktor Quivido. „Ve tvém věku! Tohle přeci nemáš zapotřebí!“

„Naštěstí oheň zadusily padající kotouče té velké činky,“ dodal Stuart.

„Aha, takže se ani neptám, jak teď podlaha vypadá, co?“ otočil se doktor Quivido na Mataharise.

„Strašně!“ zachrčel Mataharis. „Ale pořád je na tom ještě dobře v porovnání ze severní stěnou.“

„Co se stalo severní stěně?“ zděsil se doktor Quivido.

„To ta lanka, pane,“ řekl Stuart.

„Jaká lanka?“

„Od posilovacího stroje, pane. Jediná šance, jak pana Mataharise vysvobodit z jejich zajetí, bylo přerýznout lanka, na kterých visela závaží.“

„No a?“

„Byl to vážně veliký tah, takže když jsem přerýzl první z nich, ta další vymrštila závaží právě proti severní stěně.“

„Takže, co je se severní stěnou, Stuarte?!“

„Ona už to tak trochu není severní stěna, pane.“

„Jak, není?!“

„Jen z části, pane, některá závaží proletěla skrz do pracovny pana Mataharise.“

„Ano?“

„Odhaduji, že drobnou úpravou bychom teď mohli obě místnosti spojit do jedné, pane,“ navrhnul s nevinnou tváří Stuart.

„Taky mě to mohlo urvat ruce, víte doktore?“ ozval se ublíženě Mataharis.

„Alespoň by ses naučil, že nemáš sahat na věci, co ti nepatří!“

„Jak jsem to měl sakra vědět?“

„Měl jsi se zeptat!“

„Vážně? A to jsem jako měl oběhnout celou budovu

a zeptat se každého, jestli si náhodou nezařídil posilovnu za mojí kanceláří?“

„Možná by to bylo nejlepší! Když najdu zamčené dveře, tak to znamená, že někdo nechce, abych tam vůbec lezl!“

„Uvědomujete si, že mluvíte se svým nadřízeným, doktore?“

„Samozřejmě. Mluvím s naprosto nezodpovědným, neopatrným a nejspíš i šíleným nadřízeným, který mi právě zničil posilovnu!“ už téměř křičel doktor Quivido.

„Dobře, to já jenom pro pořádek. Mě to vážně mrzí, doktore! Byla to nehoda. A taky jsem netušil, že je to vaše. Našel jsem ty dveře náhodou a byl v nich klíček, takže mě napadlo, že to celé vybudoval některý z mých předchůdců. Normálně bych tam nechodil, ale žena poslední dobou každou chvíli remcá, že tloustnu, tak jsem si říkal, že trocha toho cvičení mi neuškodí. Pak na mě číhal Stuart, že mi pomůže, a jak to dopadlo, už víte sám.“ Mataharis se po svém proslovu dlouze odmlčel.

„Co se dá dělat, Ramone, tak to prostě zase opravíme, no,“ položil mu ruku na rameno doktor Quivido.

„Díky, doktore,“ podíval se na něj vděčně Mataharis. „Ale tu ruku dejte hned dolů, nebo budu křičet! Mám tam tři stehy, pamatujete?“

„Promiň.“

„Když dovolíte, pane, není to tak hrozné, jak by se to mohlo zdát,“ řekl Stuart.

„Vážně?“

„Ano, pane, řada strojů není příliš poničená a lustr už byl stejně značně starý...“

„VY JSTE ZNIČILI I LUSTR?!“

„Jen ty křišťálové kousky, pane.“

Doktor Quivido na malou chvíli vypadal, že exploduje.

„Ale některé půjdou vytáhnout ze stěn,“ snažil se ho uklidnit Stuart.

Mataharis na něj dělal kradmá gesta, která se skládala především z prstu přiloženého k semknutým rtům a citoslovce *pšššt!*

„Jak se vám to sakra povedlo?“

„To je velice jednoduché, pane. Když první závaží prorazila do kanceláře pana Mataharise, osvobozený pan Mataharis se pokusil uniknout ze cvičebního stroje skokem vpřed, ale zavadil pravou nohou o stojan se závažími. Ta se mu vysypala na nohu, takže začal křičet a poskakovat po zdravé noze. Ve snaze zachytit se kvůli rovnováze se na okamžik přidržel jedné z těch červených pák na zdi, čímž spustil váš tretražér chůze.“

Nepříjemné bylo, že na něm právě stál, takže rovnováhu naopak ztratil a pohyblivý pás ho donesl až ke zdi, kde byly naskládány činky do úhledné pyramidy. Ta se nárazem pana Mataharise zbortila a činky se začaly kutálet po celé místnosti.

Pokusil jsem se panu Mataharisovi poskytnout oporu, ale po jedné čince jsem uklouzl a dopadl na zbývající páky na stěně. Ty spustily zbytek cvičebních strojů. Pak vystřelilo další závaží, odrazilo se od pana Mataharise, který právě vstával, a strefilo již zmíněný lustr.

Pan Mataharis omdlel a padl na mě, čímž mě, s prominutím, zalehl. Když jsem se ho pokoušel odvalit, vystřelilo třetí závaží a prosvištělo nám těsně nad hlavami. To bylo to, které u pana Mataharise prorazilo okno a zmizelo dole ve vodách Stromové řeky.

Když jsem vstával, probral se pan Mataharis na chvilku k vědomí a začal kolem sebe máchat rukama. Shodil pe-trolejovou lampu, jak už jsem zmínil, a dal mi několik pohlavků. Pak se svalila police s kotouči od velké činky a ty uhasily oheň. Bohužel také zcela zničily podlahu. Odtáhl jsem pana Mataharise do bezpečí na chodbu, kde jsme pokkali vás. Začal jste křičet. Dál už to znáte, pane.“

„Aha.“

„Vidíte doktore, je to celkem jednoduché,“ řekl Mataharis.

Laboratoří doktora Quivida se rozlehla ječivá siréna a na stěně začalo blikat červené světlo.

„Co to je?“ lekl se Mataharis.

„Bezpečnostní systém Šušník, pane,“ řekl Stuart.

Doktor Quivido se zvedl a rychle přešel ke chytrošovi, na kterém zmáčkl v rychlém sledu několik kláves.

„Přepadení cukráře Buchtičky,“ řekl pak. „Vysílám tam policisty Kedlubnu a Patizóna, aby zajistili prostor.“

„Měli bychom taky vyrazit,“ začal se stavět na nohy Mataharis, což byl v jeho případě vcelku náročný počin. Stuart ho okamžitě podepřel.

„Ještě počkej, budeme mít obrázek,“ řekl doktor Quivido od chytroše.

„Obrázek?“ zeptali se Mataharis i Stuart najednou.

„Jistě, trochu jsem systém Šušník vylepšil... No, vlastně na tom pracujeme s hrabětem Eulániem, přidali jsme k tomu takovou věcičku...“

„Doktore, nemyslíte, že by bylo vhodné mě občas informovat?“

„Ale jistěže ano, ale ještě to není úplně odzkoušené, namontovali jsme jich zatím jenom několik a čekali jsme na příležitost to vyzkoušet.“

„Vyzkoušet? Vy jste čekali, až někoho přepadnou?“ zhrozil se Mataharis.

„Ano.“

Velitel Mataharis si připomněl, že on nemá standardní zaměstnance. Odmlouvají mu, jsou na něj drzí a podnikají věci na vlastní pěst. Na druhou stranu, i když jsou to vesměs podivíni, blázni a vůbec lidé odtržení od běžné reality, jsou to odborníci na svých místech, kteří se ve službách městské stráže mohou realizovat a ještě za to pobírat plat. I když právě v případě doktora Quivida měl Mataharis podezření, že by pracoval i zadarmo, jen kdyby měl dostatek materiálu na své přístroje a vynálezy.

„Jak to funguje?“ zeptal se tedy klidným hlasem

„Včely, jak jinak,“ začal mu doktor Quivido celý systém vysvětlovat. „Přidali jsme k systému toho nového chytroše od hraběte Eulánia, ale trochu jsme to zjednodušili, v podstatě tam v takové krabičce pod stropem číhá vždycky jedna včela, která má službu a pozoruje místnost. Když dojde ke spuštění alarmu, vlezte do e-mailového pouzdra a odešle se sem k nám do centrálního úlu, tady pak vletí do projekčního zařízení, kde se ostatní včely poskládají tak, jak je naše hlídací včela naviguje. Vlastně poskládají obraz z krámku. Včely mají úžasnou paměť a díky svým očím jsou schopné přesně reprodukovat, co viděly.“

„Takže teď čekáme, až k nám ta včela dorazí potrubím?“

„Kdepak, už je tady, to ona spustila alarm, teď se snaží seskupit ostatní včely, aby nám mohla ukázat obrázek.“

Jedna ze stěn v laboratoří doktora Quivida se začala odsouvat a za ní se pomalu odkrývala obrovská plástev, na které se rychle hemžily včely a střídavě ukazovaly hlavičky a střídavě zadečky.

Za necelých deset minut už v laboratoři doktora Quivida nikdo nebyl. Jen na zdi byl vidět obraz cukrárny pana Buchtičky, na kterém šlo celkem pěkně rozeznat zraněnou Milušku.

* * *

Když přišla ráno Zuzana do budovy Myrtilových podzemních drah, sáhla po paměti do přihrádky na zdi a vytáhla kartičku z tvrdého kartonu se svým jménem. Tohle byl jeden z těch vynálezů, díky kterým uděláte z normální společnosti společnost moderní.

Když přijdete do zaměstnání, zasunete kartičku se svým jménem do přístroje a díky nějakému složitému zařízení se v účtárně na chytroušovi objeví čas vašeho příchodu. Stejně tak s odchodem. Takže když došlo na konci měsíce na výplatu, spočítal to stroj za vás a vy jste jenom podepsali výplatní pásky. Navíc se to špatně falšovalo, i když pokusy tu samozřejmě byly.

Nebo ve firemní jídelně – místo peněz jste prodavačce podali tu samou kartičku, ta ji opět zasunula do nějakého přístroje a v účtárně vám to rovnou odečetli z výplaty. Všechno to fungovalo na včelách.

Autorem systému nebyl nikdo jiný, než hrabě Eulánus Stoker, upír a nadšený vynálezce, se kterým se Zuzana seznámila před dvěma roky při svém dobrodružství v Temném hvozdu.

Něco nebylo v pořádku a Zuzana nevěděla, co. Prohlédla si svoji kartičku ještě jednou, ale nic zvláštního neodhalila. Vrátila se před budovu, ale ta se zdála stejná jako včera. Zuzaně v hlavě ale přesto hlodal červíček a ten jí našeptával, že

něco je jinak. Něco důležitého, něco co by mělo být jasné na první pohled, ale co je natolik zřetelné, až to není vidět.

Zuzana zamyšleně nastoupila do výtahu a stiskla tlačítko s číslem sedm. Někde ve sklepení budovy se otevřelo stavidlo a voda začala plnit velkou nádobu. Kabina se dala do pohybu. Další vynález, tentokrát za ním ale nestál hrabě Stoker, který se soustředil spíše na drobnější techniku, ale sám majitel společnosti profesor Myrtil Kuštil, ředitel Mořičvílského městského muzea a šťastný dědic vynálezu svého pradědečka.

Když se ozvalo charakteristické cinknutí a dveře výtahové kabiny se rozestoupily, čekal na Zuzanu na chodbě pan Vytáčka, vedoucí oddělení vnitřní bezpečnosti a ukazoval jí nějaké dokumenty o nových ochranných prvcích na jízděnkách.

Zuzana mu věnovala jen polovinu pozornosti, druhá část pracovala na rébusu „co je dnes jinak“. Došla k zadnímu vchodu do své kanceláře, odemkla dveře a vstoupila. Pověsila halenku na věšák v rohu a usedla za svůj stůl. Podívala se na zásobník s došlými e-maily a rozhodla se požádat Milušku o kakao. V tom jí to došlo. V přihrádce byla Miluščina kartička. To znamenalo, že Miluška tu ještě není.

Miluška nikdy nepřišla pozdě. Nikdy neudělala nejmenší chybu. Nikdy jí nechyběla ani čárka mezi větami v souvětí. Miluška byla dokonalá a pracovala bez chyb. Nikdy nestonala.

Zuzana vyskočila z křesla, přeběhla místnost a otevřela dveře do Miluščiny kanceláře. Nikdo tam nebyl.

* * *

Cukrárna pana Buchtičky v ulici Sedmi chudobek byla obklíčena policejními kočáry. Naproti cukrárně dokončovali technici Speciální městské stráže stavbu provizorního přístřešku a vybavovali ho nábytkem a mobilním potrubním připojením.

U stavby netrpělivě postával velitel Mataharis, opřený o sekretáře Stuarta. Doktor Quivido řídil vykládání velkých kufrů z jednoho z povozů a vysvětloval právě jednomu ze strážníků, jak manipulovat s jeho osobním přenosným chytrošem, který měl na přední straně mahagonového kufříku vyřezanou nakousnutou hrušku.

Ulice byla zavřená pro normální provoz, na obou jejích koncích byla natažená žlutočerná páska, u které hlídali dva strážníci. Pro tyhle případy měla Speciální městská stráž připravený scénář a ten byl právě do nejmenších podrobností naplňován. Chyběla mu jen jedna maličkost – tajný agent James Blond. Ať se Mataharis snažil sebevíc, nikdo nevěděl, kde se James ve svém volnu nachází.

„Někomu snad říká, kam chodí, nemyslíte?“ říkal Mataharis právě Stuartovi.

„Bohužel, pane, domnívám se, že si soukromí střeží nade vše ostatní.“

„Kontaktoval jste madam Čurbesovou?“

„Jistě pane, nebyl tam.“

„Co Jeroným? Hodně se spolu poslední dobou přátelí.“

„Abych pravdu řekl, pane, nemůžeme najít ani pana Myšpulku.“

„Budou spolu, Stuarte, já Jamese znám, věřte mi. Zkoušeli jste se zeptat slečny Zuzany?“

„To je trochu ošidná záležitost, pane. Ta zraněná dívka uvnitř je osobní asistentka slečny Zuzany a je tu velká

pravděpodobnost, že jakmile to slečna Zuzana zjistí, nasadí všechny prostředky k tomu, aby ji dostala ven.“

„Ale to je přeci v pořádku, Stuarte, nemyslíte?“

„Ne tak docela, pane. Obávám se, že zmíněné prostředky by nemusely být právě legální.“

„Jak to myslíte, Stuarte?“

„Vzpomínáte pane, jak jsme měli před půl rokem ten incident s únosem manželů Pokroucených?“

„Nevzpomínám, Stuarte. Myslím, že jsem četl hlášení, objevili je v Abu-Babě, někdo je prodal do služby baronu Laszlovi, je to tak?“

„Ano pane, to je přesné. Byli to Miluščiny rodiče. Domnívám se, že šlo o jakousi osobní mstu ze strany slečny Zuzany, i když to nemůžeme dokázat.“

„Opravdu? Proč by to dělala?“

„To je složité, pane.“

„Ale vy mi to jistě vysvětlíte, Stuarte, vidíte?“

„Nejsem si jist, pane.“

„Prosím, Stuarte?“

„Je to opravdu složité, pane.“

„To už jste říkal, Stuarte, ale mě právě zajímá, kde je ten háček,“ nedal se odbýt Mataharis.

„Žádný háček, pane.“

„Aha. No, já shodou okolností slečnu Zuzanu znám, víte, Stuarte?“

„Ano, pane.“

„Takže jsem si nemohl nevšimnout, že kdykoliv přijde řeč na Milušku, slečna Zuzana změní téma.“

„To je možné, pane.“

„Jeden by skoro řekl, že tady existuje nějaké spiknutí, o kterém nic nevím, vidíte, Stuarte?“

„To netuším, pane.“ Kámen byl proti Stuartově tváři houbovitou hmotou.

„Dobrá,“ pokrčil rameny Mataharis.

Jak už bylo několikrát řečeno, Mataharis byl velitelem Speciální městské stráže tak dlouho mimo jiné i proto, že věděl, kdy je lepší se nevyptávat.

Na jednom z konců ulice Sedmi chudobek se ozval nezvyklý rámus a k Mataharisovi se Stuartem doběhl zadýchaný strážník Kedlubna.

„Je tady několik lidí, pane, a všichni s vámi chtějí mluvit. Najednou, pane,“ hlásil Kedlubna.

„Kdo přesně, strážmistře?“

„První dorazila madam Gertruda Konopíková z *Mořičvilkých listů* a začala se dožadovat vstupu na místo činu, prý na to má jako zástupce tisku právo. Hned vzápětí přijel na koni pan Horác z časopisu *Záblesk* a tvrdil to samé. Poslední se dostavil kněz Milchama, který by prý rád poskytl rukojmím morální podporu. Teď se mezi sebou perou, pane.“

„Perou? Oni se spolu perou?“ užasl naoko Mataharis.

„Ano, pane, paní Konopíková udeřila pana Milchamu deštěníkem a poslala ho do velmi specifických míst. Ten si to nechal líbit a napadl ji kadidlem, jenže jak s ním máchal, zasáhl i pana Horáce. Pane,“ zasalutoval strážník Kedlubna.

„Výborně. Všechny tři zatkněte a dejte je na dvacet čtyři hodin pod zámek,“ zammul si ruce Mataharis.

„Ano, pane, jaká jsou obvinění?“ chtěl vědět Kedlubna,

„Stuarte?“ ukázal Mataharis na sekretáře.

„Podle paragrafu šestnáct, článku tři, sedmého odstavce bude na jeden den uvězněn ten občan města, který bude jakýmkoliv způsobem mařit vyšetřování právě probíhajícího zločinu. Dále pak musíme přihlédnout k paragrafu sedm,

článku pět odstavce jedna, který hovoří o výtržnictví na veřejném prostranství, za což můžeme zmíněnou rvačku bezpochyby považovat. Toto je oceněno pobytem za mřížemi v celkové délce dvanácti hodin. Platí ovšem pravidlo, že tresty se nesčítají, ale platí vždy ten vyšší,“ řekl plynule a bez nejmenšího zaváhání Stuart.

„Děkuji, Stuarte,“ ocenil jeho encyklopedické znalosti Mataharis. „Stačí to takhle, strážníku Kedlubno?“

„Jistě pane. Provedu, pane.“

Když strážník Kedlubna odklusal provést trojitě zatčení, podíval se Mataharis na Stuarta.

„Já je navíc všechny tři strašlivě nesnáším!“ řekl.

* * *

Zuzana se zamyšleně dívala na zmitající se postavu, kterou drželi mezi sebou její dva osobní strážci. Byl to asi třicetiletý mladý muž v kulatých brýlích, lehce pomačkaném tmavěmodrém saku a plátěných kalhotách. Její ochranka pracovala rychle.

„Chlapci, vás teď opatrně položí na zem, ano? Snažte se nedělat rychlé pohyby, nebo vás zase zvednou nahoru. Rozumíme si?“ zeptala se ho.

„Ano, madam,“ řekl nervózně vyděšený mladý muž a Zuzana kývla lehce hlavou. Oba její ochránci postavili svého zajatce opatrně na zem a založili si ruce na prsou.

„Dobře,“ řekla Zuzana. „Pravděpodobně mě neznáte, vidíte?“

„Znám, madam, vy jste slečna Zuzana, patří vám Myrtilka,“ hlesl muž a klopil oči do země, přičemž si rukama nervózně pohrával s kravatou.

„To nebylo přesné,“ opravila ho laskavě Zuzana. „Společnost patří profesorovi Kuštilovi, já jsem výkonná ředitelka.“

„Jistě, madam.“

„Dobrá, a vaše jméno je?“

„Bezinka, madam, Lumír Bezinka.“

„Těší mě, Lumíre,“ podala mu Zuzana ruku. Její ochranka přenesla neznatelně váhu na jednu nohu, pro případ, že by bylo třeba Lumírovi Bezinkovi naznačit, aby nevyvíjel při podání ruky příliš silný stisk.

Lumír nabízenou rukou opatrně potřásl a dával při tom velký pozor, aby snad zmíněný silný stisk byl i jen náznakově nevyvinul. Někdy je zvýšená vnímavost základním předpokladem k přežití.

„Tak, Lumíre, teď když jsme se seznámili,“ usmála se na něj Zuzana, „mám na tebe pár otázek, souhlasíš?“

„Ano, madam,“ špitl Lumír, protože si správně domyslel, že nesouhlas by mohl vyvolat nevoli těch obrovitých mužů za ním.

„Dobře. Čím se živíš, Lumíre?“

„Prodávám květiny, madam. Zaměstnává mě pan Kmitlík na Přeroubované ulici. Jsem starším příručím a rád bych si jednou otevřel vlastní podnik.“

„To je chvályhodné, Lumíre,“ pokývala Zuzana hlavou.

„Děkuji, madam, ale když dovolíte, já stále nechápu, proč mě tihle dva pánové přepadli a odnesli až sem?“ řekl opatrně Lumír a přikrčil se.

„To je ale jednoduché, Lumíre, víš?“ podívala se mu Zuzana do očí. „Požádala jsem tady pány, zda by mohli zprostředkovat rozhovor mezi mnou a tím záhadným gentlemanem, co posledních pár týdnů čeká vždy po páté hodině před naší budovou. A víte proč, Lumíre? Protože mám takový

pocit, že to má nějakou spojitost s naší Miluškou, kterou od rána nemůžeme najít.“

Lumír Bezinka se na Zuzanu vyděšeně podíval a omdlel.

* * *

„Pane Buchtičko, tady už přestává všechna legrace!“ dívala se paní Trikarová ukřivděně na nešťastného cukráře.

„Mě to opravdu mrzí!“ zopakoval pan Buchtička už po několikáté.

„Třeba jste si ho někam napsal, co?“ snažil se být nápo-mocný Ďáblouš.

„Nenapsal! Báł jsem se, aby na to někdo nepřišel!“

„Co datum narození?“

„Kdepak, to jsem schválně vynechal, to by bylo moc jednoduché.“

„Máte děti?“ zajímalo paní Poustkovou, která se odvážíla zariskovat a říct nahlas svůj názor. Byla to pro ni zcela nová zkušenost.

„Mám,“ přikývl Buchtička a vzal si od Aliho Alimenta nový kapesník namočený do studené vody.

„No, vidíte, a mohlo by to být datum jejich narození?“ objevila se Alimu v očích jiskřička naděje.

„Nemohlo, vždyť už jsem vám to říkal! Syn žije v Benzindorfu a dcera se nedávno provdala do Pokroucené Lhoty. Mě to vážně moc mrzí!“

„To je ale těžká práce, víte?“ řekla mu paní Trikarová, která byla konečně na koni. „Vzkřísili jsme vás? Vzkřísili. Chtějí se tady páni lupiči vzdát? Chtějí!“

„Nechtějí, ale musí,“ řekl potichu Ali Aliment.

„Tak to jsem neslyšela, dobře?“ obořila se na něj paní Trikarová. „Na něčem jsme se dohodli, mladíku!“

„Ano, paní“ kývnul Ali Aliment opatrně, protože už i on pochopil, že žádné vězení nemůže být tak strašné, jako další pobyt s paní Trikarovou v jedné místnosti.

„No proto! Vidíte pane Buchtičko? Teď už to je jenom na vás! Chudák mladá slečna určitě trpí bolestmi a vy si nezapomenete na jedno hloupé číslo!“

„Mě to mrzí,“ zopakoval rezignovaně pan Buchtička.

* * *

Před cukrárnou pana Buchtičky vládl čilý policejní ruch. Od chvíle, kdy přijel na místo činu Mataharis, Stuart a doktor Quivido, dorazili všemožní lidé, ať už měli s událostí co do činění, či ne.

Byl tu pojízdný stánek s rychlým občerstvením, který vyslal pohotově pan Kefír, několik novinářů z malých časopisů, jako například *Kůň a pes* (Co když je vevnitř nějaký pes, že? Ále jděte, to je přeci jasné, že vám řeknou, že ne, ale MY víme svoje. A potom, jak chtějí ti lupiči asi utéct? Správně, na koni, ale to už vám městská stráž nepřizná), *Dortíky dnes* nebo *Zločin a trest pro začátečníky*.

Nechyběli samozřejmě ani zástupci politických stran, kteří se opatrně snažili zjistit, jestli by nemohli z přepadení vytěžit něco pro svoji předvolební kampaň a ochotně zmíněným časopisům poskytovali rozhovory.

Jako jeden z prvních se před cukrárnu dostavil právník, pan Orel a žádal okamžité propuštění svého klienta, kněze Milchamy, ale byl uvězněn na dvacet čtyři hodin za maření vyšetřování, protože když přednášel svoje požadavky,

stál jednou nohou na mobilním potrubí doktora Quivida. A v neposlední řadě se zde srotil velký dav zvědavých občanů města, samozřejmě.

„Ještě přijde někdo, Stuarte, a dám povel k palbě,“ řekl zničeně Mataharis. „Co tam vůbec dělá strážmistr Skořápek? Poslal jsem ho hlídat na konec ulice, aby se sem nikdo nedostal!“

„Rozdává autogramy, pane.“

„Já ho roztrhnu jako hada!“

„Jistě, pane.“

„Co uvnitř, máme něco nového?“

„Nemáme, pane, všechny pokusy o komunikaci selhávají.“

„Jak selhávají? Oni se s námi nebaví?“

„To nevím, pane, ty přepážky jsou hlukuvzdorné.“

„Aha, to se zase někdo vyznamenal. Co Blond, už jsme ho našli?“

„Bohužel, pane, jako by se po něm slehla země. O panu Jeronýmovi v muzeu také nevědí. Když dovolíte, pane, domnívám se, že oba gentlemani jsou někde na rybách.“

„Na rybách?“

„Ano, pane, pan Blond mě nedávno pověřil, abych mu obstaral potřebné vybavení.“

„Tak to nám ještě scházelo!“

„Bohužel, pane.“

„Není sezóna, Stuarte! Tenhle týden se ryby chytat nesmí!“

* * *

Uvnitř cukrárny zatím probíhal čilý ruch. Dáblouš se snažil udržet Milušku při vědomí, takže jí měnil mokré kapesníky, omýval obličej a neustále na ni mluvil.

Nebyl si jistý proč, ale tváří v tvář Milušce nedokázal mluvit sprostě, ani používat slovo „vole“, takže záhy zjistil, že nemá o čem mluvit. Zalovil tedy v paměti a začal vyprávět o svém dětství a nevydařených akcích Bratrstva s klaciky. Miluška občas přikývla a výjimečně se i na nějakou podrobnost zeptala.

Jikrnáč, který přišel konečně k sobě se nejprve pokusil napadnout Aliho Alimenta, ale byl svorně zbylými přítomnými zadržen. Když mu byla vysvětlena situace, dal se s nimi společně do hledání kartičky, kterou Buchtička obdržel při instalaci bezpečnostního systému a na kterou si poznamenal bezpečnostní kód, jímž by bylo možné přepážky otevřít.

Paní Trikarová vyčítala panu Buchtičkovi, že je nezodpovědný.

Aniž by si toho kdo všiml, odkudsi začala do cukrárny proudit jemná, téměř neviditelná mlha.

„Nezdá se vám, že je tady najednou trochu vlhko?“ narovnal se zpoza jednoho z regálů s čokoládou Vysoký Jalovec.

„Horko, to ano,“ souhlasil Ali. „Konkrétně mně osobně je čím dál tím větší. Ale vlhko, to se mi nezdá.“

„Ne, vážně, jakoby mlha, co? Ne?“ zbystřil smysly Jikrnáč.

Mlha skutečně začala houstnout a nabývat konkrétních obrysů. Přesnější by bylo, že mlha se začala koncentrovat do siluety velkého muže. Pak se začala vybarvovat a za malou chvíli stál před pultem pana Buchtičky hrabě Eulián Stoker v celé své majestátnosti, která obsahovala brilantinou uhlažené vlasy s dlouhým copem, černý dlouhý plášť s rudou podšívkou, elegantní vestu se zlatými knoflíky a samozřejmě vyceněné velké tesáky.

„Dobry den,“ pozdravil hrabě. „Můžete mi prosím zabalit dvacet dekagramů těch výjimečných pralinek s třešňovou náplní?“ usmál se, takže ještě víc odhalil špičáky.

A protože dnešní den byl bohatý na omdlávání, nezůstala ani paní Trikarová pozadu a skácela se do náruče Vysokého Jalovce, který u ní byl nejbliže. Ten ji nejprve automaticky zachytil, ale když si o zlomek sekundy později uvědomil, koho drží v náručí, ve tváři se mu objevil výraz, jehož slovní ekvivalent by pravděpodobně zněl „fuj!“ a paní Trikarovou pustil na zem.

„Řekl jsem něco špatně?“ podivil se hrabě a otočil se postupně na všechny přítomné.

„Upír?“ vzpomatoval se nejrychleji Ali Aliment a sáhl po své kuši. Střela se zabodla hraběti přesně do míst, kde bývá srdce.

„To bylo velice nezdvořilé mladíku!“ podíval se na něj laskavě hrabě a střelu si bez nejmenších problémů vytáhnul a zahodil na druhý konec místnosti. Střela se tam elegantně zabodla přesně do středu perníkového srdce s nápisem *Z lásky*.

„Ale...“ vypadla kuše Alimu z rukou.

„Žádné ale, už jste dnes napáchal dost škody. Venku je teď velká spousta lidí a jsou mezi nimi tací, kteří s vámi nemají právě přátelské úmysly.“

„Byla to nehoda,“ vzmohl se na odpověď zděšený Ali.

„Já vím,“ usmál se na něj hrabě, „ale neví to ti venku. Takže pokud teď budete tak laskavý a necháte mě pracovat, pokusím se to celé nějak vyřešit, ano?“

Ali Aliment ustoupil do bezpečné vzdálenosti. I když si okamžitě uvědomil, že když někdo bere střelu ve svém srdci jako trapné nedorozumění, není žádná bezpečnost příliš bezpečná.

„Dobrá, pane Buchtičko, už můžete vylézt. Krev jsem přestal pít před sedmi sty lety, nedělala mi dobře na pleť,“ řekl hrabě a podíval se k pultu.

Pan Buchtička se rychle chopil nabízeného pera a podepsal dokument na určeném místě. Ostatní se k podpisu ovšem tak samozřejmě neměli.

„Nějaký problém, gentlemani?“ podivil se hrabě.

„Ani ne,“ pokrčil rameny Ali, „jenom, že venku nás čeká vězení, víte?“

„To jistě ano,“ souhlasil hrabě. „Přepadávat počestné obchodníky je v tomhle století trestný čin a je třeba nést jeho následky.“

„Chápu,“ pokrčil rameny Ali. „Koneckonců budiž pro mě poučením dvě věci – nikdy už se nevracet do Mořičvílu, protože to není normální město, a za druhé se nedávat do spolku s pitomci.“

„To je rozumný přístup,“ pochválil ho hrabě. „Takže?“

Ali Aliment podepsal. Po něm postupně přistoupili k pultu i Ibrahim a Ahmed a udělali tři kolečka. Hrabě jen pokrčil rameny a rozhodl se uznat je jako podpisy. Jikrnáč i Vysoký Jalovec podepsali bez protestů, jen Ďábloušovi bylo třeba listiny podat, protože se staral o Milušku.

„Tak, já vám z celého svého prostřeleného srdce děkuji,“ usmál se hrabě a při zmínce o srdci se významně podíval na Aliho Alimenta. „A nyní když dovolíte, sdělil bych panu Buchtičkovi vytoužený kód v soukromí.“

Pan Buchtička opatrně přistoupil k hraběti a s ještě větší opatrností mu nastavil ucho. Hrabě mu cosi pošeptal.

„Děláte si legraci?“ vybuchl Buchtička.

„Obávám se, že nikoliv, pane Buchtičko,“ zavrtil hlavou hrabě.

„Takovou pitomost bych tam nikdy nenastavil!“ protestoval Buchtička.

„To souhlasí, vy jste tam skutečně nic nenastavil,“ potvrdil hrabě.

„Ale jak je to potom možné?“ nechápal Buchtička. „A teď mě napadá, jak je možné, že ten kód znáte? Aha?“

„Vymyslel jsem ho,“ řekl skromně hrabě.

„Cože? Systém Šušník?“

„Jistě.“

„Ale to je přece práce profesora Šušníka?“ nechápal Buchtička.

„Ano, to je pravda. Profesor Šušník skutečně systém zkonstruoval, ale stalo se tak na základě mých návrhů. Nedávno jsme ho navíc s mým přítelem, doktorem Quividem, celý zmodernizovali, takže se myslím mohu právem pokládat přinejmenším za spoluautora,“ vysvětlil mu hrabě.

„Vážně? Ale já vás nikdy neviděl!“

„Mám rád roli tichého společníka,“ připustil hrabě. „Nicméně zpět k vašemu dotazu, pane Buchtičko – vy jste skutečně nic nenastavoval, systém je takový, jaký jsme vám dodali, tedy se základním nastavením.“

Buchtička se plácl do čela. Jikrnáč, Vysoký Jalovec, Ďáblouš i Ali Aliment se na něj zamračeně podívali.

„Podívejte se, já to chtěl nastavit,“ přiznal Buchtička v záblesku náhlého poznání, „ale pak na to nebyl čas a na konec jsem na to zřejmě úplně zapomněl.“

„Jaké je to základní nastavení?“ podíval se na Buchtičku výhružně Ali Aliment.

„Jedna, dva, tři, čtyři,“ řekl potichu Buchtička.

Hrabě Stoker zadržel Aliho na poslední chvíli, jinak by byl Buchtička omráčen velkou čokoládovou panenkou.

„Jistě si najdete v budoucnu chvíli, abyste si to vyříkali,

gentleman,“ pravil hrabě smířlivě. „A teď, pokud dovolíte, mohl bych dostat ty třešňové pralinky?“

* * *

Každé přepadení někdy začíná a někdy končí, a přepadení cukrárny pana Buchtičky nebylo výjimkou. Když se bezpečnostní přepážky v cukrárně s rachotem zvedly nahoru, vyšel z cukrárny s rukama nahoře bývalý lupič Ali Aliment a před sebou dost nešetrně strkal své dva bývalé komplice.

Speciální městská stráž se jich okamžitě chopila a s pouty je odvedla do cel předběžného zadržení. Strážníci se potom nahrnuli dovnitř a na nosítkách vynesli postřelenou Milušku a nehybnou paní Trikarovou. Pan Buchtička byl na místě podroben důkladnému výslechu ze strany velitele Mataharise, ale ukázalo se, že má v hlavě natolik veliký zmatek, že jeho výpověď nedávala valnějšího smyslu.

Bratrstvo s klacky bylo nejprve preventivně zadrženo, ale paní Poustková dosvědčila, že s přepadením neměl ani jeden z jeho členů nic společného, takže byli zase propuštěni na svobodu.

Při pozdějším vyšetřování se Mataharis pokusil celou událost zrekonstruovat, ale tvrzení jednotlivých aktérů se od sebe lišila takovým způsobem, že to nebylo prakticky možné. Cukrář Buchtička navíc nevznesl žádné obvinění a Miluška odmítla jakkoliv vypovídat, takže by celý případ odložen na dobu neurčitou a Ali Aliment a jeho dva společníci propuštěni na svobodu.

To ale nebylo všechno. Ještě je třeba zmínit několik věcí, které s přepadením cukrárny bezprostředně souvisely.

* * *

Na rušné Benzindorfské třídě Gertrudastrasse byl za nějaký čas otevřen malý krámk s mořičvílskými cukrovinkami. Nebyl nijak nápadný, ani nijak zastrčený, zkrátka tak akorát.

Jednoho dne cinknul nade dveřmi zvonek a dovnitř vstoupil draze oblečený muž v cylindru. Neřekl ani slovo, ale prodavač mu hbitě připravil balíček s třešňovými pralinkami a úslužně mu je podal.

Cizinec se rozhlédl kolem sebe a spokojeně pokýval hlavou. Potom beze slova odešel. Ali Aliment si zhluboka oddechl.

* * *

„Už?“

„Jistě, pane.“

Velitel Mataharis se opatrně posadil na koženou sedačku, nadechl se a zaklínil ruce do kovových madel.

„Jak se cítíš, Ramone?“ zajímalo doktora Quivida.

„Čekám, kdy to povolí,“ ucedil Mataharis a zabral. Klacky přenesly jeho sílu pomocí ocelových lanek do svislého směru a za Mataharisovými zády se začala zvedat a spouštět závaží.

„Tak co?“ trval na svém doktor Quivido.

„Vypadá to dobře,“ připustil Mataharis, který se začínal potit.

„Tak dobrá, máme dohodu, ty sem můžeš chodit cvičit a na oplátku nebudeš chtít ani zlaták za opravu tvé kanceláře,“ řekl doktor Quivido.

„To zní rozumně,“ připustil Mataharis.

„Včetně tapet a nového lustru sem do tělocvičny,“ doplnil doktor Quivido.

„Víte, kolik stál?“ přestal na chvíli cvičit Mataharis.

„Já jsem ho nezničil, pamatuješ?“

„Kdyby byl ten stroj v pořádku...,“ nedal se Mataharis.

„Kdyby jsi sem nechodil...,“ kontroval doktor Quivido.

Stuart si významně odkašlal a nabídl Mataharisovi ze stříbrného podnosu jablečný mošt.

Mataharis se zhluboka napil.

„Tak dobrá, platí, já to nechám opravit za své, v pořádku?“ řekl pak.

„V pořádku,“ usmál se doktor Quivido, mrknul na Stuarta a odešel do laboratoře.

Mataharis pak cvičil dlouho mlčky. Ticho přerušil až po půl hodině, když ležel na lavičce a zvedal za Stuartovy asistence činku na sebe.

„Poslyšte, Stuarde, pamatujete, jak jsem se vás ptal, proč nechcete o celé té záležitosti s přepadením cukrárny informovat slečnu Zuzanu?“

„Ano, pane, vybavuji si to zcela přesně,“ přisvědčil Stuart.

„Nechtěl jste mi vysvětlit proč.“

„To je možné, pane.“

„Trochu jsem o tom přemýšlel, trochu se prošel po archivu a trochu se poptával mezi lidmi. A víte, co jsem zjistil, Stuarde?“

„Nemám nejmenší tušení, pane.“

„Slečna Zuzana Milušku našla kdesi v podzemní zastávce Myrtilky, věděl jste to?“

„Něco se ke mě doneslo, pane.“

„Dobře. Dala jí práci a tak nějak se o ni vůbec stará, jako o mladší sestru.“

„To je chvályhodné, pane.“

„To jistě. Mě ale zajímalo, kde se Miluška na té zastávce v podzemí vzala. A nebudete mi to věřit, Stuarde, byla na útěku z domova.“

„Ano, pane?“

„Ano, Stuarde. Můžete mi tu činku na chvíli podržet? Jen si otřu pot z očí.“

„Samozřejmě, pane.“

„Děkuji, Stuarde. Miluška utíkala z domova, protože si měla vzít muže o dost staršího, který, pokud jsem dostal správné informace, měl o slušném chování k mladým dámám jen velmi rámcovou představu.“

„To je nepříjemné, pane.“

„Vidte, Stuarde? Takže naše Miluška den před svatbou svázala prostěradla a sešplhala z pátého patra na ulici. Neuvěřitelné, že?“

„To jistě, pane.“

„Mně se to ale nezdálo, takže jsem se zeptal lidí, co bydlí v protějším domě. A víte, co jsem se dozvěděl?“

„Ne, pane.“

„Měla pomocníka. Někdo jí pomohl. Jeden starší muž si vzpomněl, že viděl neobyčejně mrštného muže, jak zesponu z ulice vystřelil lanko do Miluščina okna, vyšplhal nahoru a zpátky se spustil s někým na zádech.“

„Zajímavé, pane.“

„To ano, Stuarde. Miluška tedy měla někoho, kdo jí pomohl utéct. Snažil jsem se zjistit, kdo to mohl být, ale na nikoho jsem nepřišel. Miluška byla celé svoje dětství a značnou část mládí zavřená v Lyceu slečny Prvořadé, kde se z ní snažili udělat domácí automat, takže nemohla mít žádné přátele ani známé. Jediná možnost by byla, že se jednalo o nějakého spolužáka.“

„To je vyloučené, pane.“

„Proč myslíte, Stuarte?“

„Lyceum slečny Prvořadě přijímá jen mladé dámy, pane.“

„To je zajímavé, Stuarte,“ posadil se Mataharis na lavičku a natáhl ruku pro jablečný mošt.

„To ano, pane.“

„Nicméně jsem navštívil Lyceum a prošel si záznamy o Miluščiných spolužačkách.“

„Co jste zjistil, pane?“

„Vcelku nic zajímavého, Stuarte, samé nebohé duše, jejichž rodiče se je snažili vmanipulovat do svých představ. Ale pak mě napadlo projít si i záznamy o studentkách několik let dozadu.“

„Prozíravé, pane.“

„Děkuji, Stuarte. V jednom z vyšších ročníků jsem narazil na studentku, která vykazovala nadprůměrné fyzické výkony. Stejná studentka vynikala i v ostatních předmětech. Napadlo mě, že se s Miluškou musely potkávat třeba při obědě nebo na školních výletech.“

„To zní pravděpodobně, pane.“

„To ano, ale mám ještě něco zajímavějšího, Stuarte.“

„Mohu vědět, co to je, pane?“

„Určitě, Stuarte. Studentkou Lycea slečny Prvořadě byla nějaký čas i slečna Zuzana. Po čtyřech letech ale její rodiče zemřeli při požáru a slečna Zuzana brány školy opustila. Myslím, že to brala jako vysvobození. Adoptovala ji tenkrát stařenka Vyprášilová.“

„Pohnutý příběh, pane.“

„Ano, nicméně pro slečnu Zuzanu to dopadlo celé dobře, dnes stojí v čele bohaté společnosti a bojuje i o společenské uznání ve světě donedávna přístupném jen mužům. Do-

mýšlím si, že s Miluškou dokáže cítit jako nikdo jiný a že by udělala všechno proto, aby ji ochránila.“

Stuart podal Mataharisovi mlčky ručník.

„Díky, Stuarte. Shodou okolností také vím, že slečna Zuzana zaměstnává dva neobyčejně schopné mladé muže jako svoji ochranku. Možná jste tehdy před cukrárnou měl na mysli, že by je slečna Zuzana neváhala nasadit, co myslíte?“

„Kdo ví, pane.“

„Myslel jsem si, že řeknete něco takového, Stuarte. To ale není všechno, co jsem zjistil. Úplnou náhodou jsem se nedávno díval do vaší složky a všiml jsem si, že v kolonce ‚vzdělání‘ jste uvedl jen výraz ‚soukromá škola‘.“

„Nechtěl jsem se o tom příliš rozepisovat, pane.“

„To je v pořádku, Stuarte, já se na to zase nechci příliš vyptávat, respektuji vaše soukromí.“

„Děkuji, pane.“

„Nemáte zač, Stuarte. Mimochodem, když jsme měli předloni soutěž ve šplhu po laně, kdo to tehdy vyhrál?“

„Pan Blond, pane.“

„Jak jinak, že? Vy jste byl druhý, vidíte?“

„Ano, pane.“

„Možná,“ připustil Mataharis. „Je pěkné, když si spolužáci pomáhají, vidíte Stuarte? Bez ohledu na to, za jakých okolností se spolužáky stali.“

„Máte pravdu, pane.“

* * *

Lumír Bezinka byl právě v tuto chvíli nejšťastnější člověk na celém světě. Když se ukázalo, že Miluška byla držena jako rukojmí a on s jejím zmizením nemá nic společného,

omluvila se mu slečna Zuzana, a dokonce mu dala celoroční volnou jízdenku na Myrtilku.

To ale nebyl ten hlavní důvod ke štěstí Lumíra Bezinky. Vysvětlil slečně Zuzaně, že se s Miluškou už několik měsíců tajně schází a podnikají spolu romantické procházky po březích Stromové řeky a v městských parcích a že by si ji jednou vzal rád za ženu, protože je do ní zamilovaný a ona do něj.

Slečna Zuzana z toho měla velkou radost a ptala se pak na velikou spoustu věcí, a Lumír jí celý šťastný odpovídal, protože pochopil, že proti jejich schůzkám nic nemá.

Miluška se totiž při každém setkání moc trápila, že o nich slečna Zuzana neví. A to nejlepší nakonec – Miluška sice byla při přepadení zraněná, jak se pak dozvěděl, ale rychle se uzdravila, protože slečna Zuzana jí zaplatila soukromého lékaře, který se o Milušku postaral.

Teď kráčeli Lumír s Miluškou po Borůvkovém pahorku pod košatými stromy a drželi se za ruce a Lumír si neuměl představit, že by mohlo existovat něco lepšího. Miluška se k němu občas přitiskla a Lumír jí vyprávěl, jak už mu nechybí moc peněz, aby si mohl otevřít vlastní krámeček, a jak si to tam pěkně zařídí a podobné věci.

Z bezpečné vzdálenosti dvojici sledovala dvojice mužů oblečených do společenských obleků a snažila se, aby je ani Lumír, ani Miluška nezahledli. Jejich úkol byl zajistit pro zamilovanou dvojici bezpečí, protože ne všichni obyvatelé města disponovali Lumírovým všeobjímajícím nadšením a Miluščinou dobrotou. Byli v tom opravdu dobří.

* * *

Ďáblouš se několik dnů po přepadení cukrárny pana Buchtičky ráno probudil ve své posteli a díval se do neznámé tváře muže s bradkou.

„Ano?“ řekl a v okamžitém útěku mu zabránil jen fakt, že mu muž seděl na peřině.

„Dobré ráno, jste pan, ehm... Ďáblouš?“

„Ano?“

„Výborně. Mořičvílské podzemní dráhy by vám rády vyjádřily poděkování za vaše obdivuhodné chování během jistého nepříjemného incidentu koncem minulého měsíce. Přijměte, prosím, proto tento šek na velmi příjemnou částku ve zlatých tolarech a nabídku práce oblastního revizora přepravy.

Pokud byste v budoucnu od naší společnosti cokoliv potřeboval, obraťte se prosím na tuto adresu,“ podával Ďábloušovi muž kartičku z tvrdého papíru s ozdobným zlatým rámečkem.

Pak odešel, jako by u Ďáblouše v pokoji nikdy nebyl.

Ďáblouš se udeřil svícem do hlavy, aby se ujistil, že se mu to nezdálo a když přišel po chvíli k vědomí, podíval se vizitku. Byla na ní jen e-mailová adresa *zuzana@myrtilka.mo*. Pak se podíval na šek a opět se udeřil svícem.

Bylo to poprvé v jeho životě, kdy držel v ruce peníze, které neukradl. Byl to zcela nový, příjemný pocit.

* * *

Albert přestal létat po čtrnácti dnech. Barva jeho srsti se ustálila na světle zelené.

* * *

A ano – ještě jedna důležitá věc. Kapitán Krabatka až do své smrti nepřišel na to, co mu potopilo loď, když proplouval podél Hyacintového nábřeží v Mořičvílu, i když se dlouho nemohl zbavit pocitu, že to byl meteorit ve tvaru závaží do velké činky.

BONUSY A VYSTŘIŽENÉ KAPITOLY

Hrabě Eulián Stoker a jeho nový chytrouš

Kapitola, ve které hrabě Eulián Stoker vynalézá nový druh chytrouše, do kterého se nemusí mlátit kladívkem a který vám na zdi ukáže všechno, co potřebujete vědět, se nedala nikam zařadit – na samostatnou povídku je to málo, na poznámku pod čarou moc.

Navíc se popisované události staly zcela mimo hlavní děj – časově je lze zařadit do doby někdy krátce po událostech první knihy, kdy byl hrabě Eulián inspirován návštěvou Jeronýma Myrtila, Zuzany a svého synovce hraběte Samuela Stokera, který v té době neměl zcela jasno v tom, zda není spíš hraběnkou.

Všimněte si také dvou dryád, které jsou mimo jiné zvláštní tím, že jejich jména prakticky nelze vyslovit.

„Bohoušku³⁴⁾, říkám ti to naposledy,“ pronesl stále ještě klidným hlasem hrabě Eulián Stoker, „kočky nemají kolečka.“

„Graugh!“

„Ne, ani křídýlka, takže házet z okna ji taky nemůžeš.“

„Graugh!“

„Ani plovací blány.“

Chvilku bylo ticho.

„Říká se tomu norování, Bohoušku. Také jestli se pokusíš Micku zahrabat, dostaneš po čumáku a půjdeš spát do lesa.“

Bohoušek zklamaně zavrčel, postavil mourovatou kočku na stůl a odbelhal se do zahrady.

„A jestli budeš zase dělat uzly na větvích, bude to ještě horší!“ zavolal za ním hrabě.

Zpátky se mu vrátilo rozmrzelé zavrčení. Hrabě si protáhl prsty a soustředil se na rozbalování bedny, kterou mu doručil ráno Cyril.

Krabice obsahovala různě veliké dřevěné díly, které podle Euliánových nákresů zhotovil truhlář Sušir. Hrabě je všechny opatrně vyndal, rozložil po stole a začal je sestavovat pomocí malých mosazných šroubků.

„Samozřejmě tě vidím, S‘aAgh,“ řekl, aniž se otočil, když se za něj neslyšně vplížila dryáda.

Dryáda nic neříkala a posadila se vedle hraběte. Chvilku zvědavě pozorovala, jak sestavuje dřevěné desky k sobě, ale potom ji jeho činnost natolik zaujala, že mu začala podávat šroubky.

„Až to bude, zkusím dovnitř umístit něco na způsob chytroře, jenom s mnohem menšími součástkami.“

Dryáda souhlasně kývla hlavou a dál nahlížela hraběti přes rameno, aby jí nic neuniklo.

34) Pro ty, kdo nečetli Mořičvíl – Bohoušek byl lidodlak, i když původně se narodil jako jezevec. S hrabětem Euliánem měli zvláštní vztah, Bohoušek se ho stále ještě občas pokoušel napadat, protože se nedokázal smířit s tím, že hrabě je nesmrtný.

„Tady bude převaděč z klávesnice,“ vysvětloval hrabě. „Tady chci vmontovat několik pláství, když se to bude takhle otáčet, půjde tam zaznamenat spousta informací a nebude třeba všechno psát na papír.“

Dryáda ukázala na malou, asi dvaceticentimetrovou napodobeninu včelího úlu.

„Tohle? To je zatím můj největší objev. Tam bude včelí matka královna. Podařilo se mi tak zabít dvě mouchy jednou ranou,“ utahoval při výkladu hrabě šroubek na spodní části bedny. „Když se totiž v úlu vyskytne druhá královna, ta první se ji pokusí zabít, a tak na konci zbyde zase jen jedna. Když ale tu novou hned na začátku vezmu a dám ji sem, nikdo ji nebude ohrožovat a ona mi bude zavázaná.“

Dryáda něco řekla ve své podivné řeči.

„Sama? To ne, ještě sem přijdou malé úly pro normální včely, neboj se,“ uklidnil ji hrabě.

Ze zahrady se ozval Bohouškův řev.

„Já ho varoval,“ řekl hrabě.

Dryáda se chtěla vydat za Bohouškem, ale hrabě ji zadržel.

„Ať si poradí sám, nikdo mu neříkal, že si má ze Spitíkových keříků³⁵⁾ dělat doskočiště.“

Dryáda se na hraběte prosebně podívala.

35) Spitík překvapivý je rostlina kvetoucí pouze na podzim velkými žlutými květy, jejichž povrch připomíná jemný písek. Sama rostlina není nijak nebezpečná, ale pokud někdo dostatečně dlouho pokouší její trpělivost, může se znenadání proměnit v rostlinný ekvivalent bengálského tygra. Žluté květy okamžitě zčervenají a vyraší z nich ostré trny dlouhé asi deset centimetrů. Pokud už se někomu podaří Spitíka do této podoby dohnat, nezřídka toho ještě mnoho let lituje. V oblastech, kde Spitík roste zcela volně v přírodě, mají před ním všechny přítomné šelmy obrovský respekt a raději chodí jinudy.

„Tak dobře, ale pořádně mu vyčisti rány jódem, ať z toho něco má a příště nechá ty ubohé rostliny na pokoji,“ nechal se obměkčit hrabě a opět se sklonil k práci.

Když namontoval dovnitř do krabice všechny potřebné díly a uzavřel jí zadní částí, zadíval se na výsledné dílo. Na stole byl krásně zaoblený kvádr z leštěného mahagonového dřeva. Hrabě se na něj díval a dlouho přemýšlel...

* * *

„Tohle taky není ono, co?“ zeptal se pak dryády, která už byla zpátky a měnila Bohouškovi obvaz na levé tlapě.

Zavrtění hlavou.

„Hmm. Dobrá. A co zkusit nějaké zvíře?“

Pokrčení ramen.

„Třeba nějakého opeřence, například datla,“ zkusil to hrabě. Úsměv.

„Já ti něco řeknu, S‘aAgh, už jsem ti ukázal alespoň patnáct návrhů a tobě se nic nelíbilo. Nechtěla bys mi tedy poradit, co tam mám namalovat?“

S‘aAgh ukázala na hraběte.

„Sebe? No to je nápad, to lidi určitě nadchne. Chytrouš od upíra! Něco lepšího bys tam neměla?“

S‘aAgh zavrtěla nesouhlasně hlavou a ukázala si do pusy.

„Zuby? Mám tam namalovat svoje zuby? No –“

S‘aAgh zavrtěla hlavou ještě urputněji a předvedla gesto, ve kterém šlo rozeznat akt přijímání potravy.

Hrabě se podíval na svou ruku, ve které držel nakousnutou hrušku.

„Tohle? Co to má společného s chytroušem?“

S‘aAgh se zasmála a pokrčila rameny.

„Aha, tobě se to prostě jenom líbí, co? No, zkusit to můžu, nakonec, je to celkem jednoduchý tvar...“ přemýšlel nahlas hrabě, zatímco dryáda dokončila výměnu obvazu a propustila Bohouška do zahrady. Pak přešla k hraběti a pověsila se mu zezadu kolem krku.

„A víš, že ano?“ řekl hrabě. „Hned zítra pošlu po Cyrilovi tu krabici k řezbáři, aby tu hrušku vyřezal na její bok. Sice nevím, co to znamená, ale to nebude vědět nikdo, takže to zas tak moc nebude vadit.“

S‘aAgh mu dala pusu do vlasů a zmizela stejně neslyšně, jako se objevila.

* * *

Když hrabě Eulián o dvě hodiny později zamontoval do mahagonové krabice poslední součást, pohodlně se opřel do křesla a zálibně se na svoje dílo podíval. Na stole kromě zmíněné bedny stála ještě čistá plástev, vyřezaná z ořechevého dřeva, zasazená do rámečku ze stejného mahagonového dřeva a zakrytá tabulkou skla, a klávesnice, také z mahagonu s vyřezávanými tlačítky.

Celá soustava budila dojem precizně navržené kompozice, kterou její autor sladil do tmavě bordó barvy a dal jí elegantní oblé tvary. Hrabě byl na sebe patřičně hrdý.

Samotný princip stroje byl založený na spolupráci včel a mechanických částí. Mechanická byla klávesnice, kde svazek hadiček napuštěných vodou přenášel jemný tlak prstů na jednotlivá tlačítka dovnitř bedny, mechanická byla pružina, která otáčela soustavou kulatých malých pláství s velkou hustotou hexů a mechanická byla také vrtulka, která chladila miniaturní úly uvnitř.

Všechno ostatní byla záležitost včel. V hlavním úlu sídlila královna matka, která všechno řídila a vydávala příkazy. V dalších malých úlech sídlily řadové včely dělnice, které zajišťovaly výpočty a poslušnost příkazů, které někdo zadal na klávesnici a královna matka je mezi ně rozdělila.

To celé bylo na překližkové desce, odvětrávané přes léto malou vrtulkou, která fungovala na principu Myrtilovy pružiny, takže ji bylo třeba jednou za čas ručně natáhnout. Hrabě Stoker tuto část zařízení nazýval pracovně Mateřská deska.

Soustava několika nad sebou umístěných kulatých plástvích s možností otáčení sloužila včelám k ukládání medu a následnému čtení informací.

Že včely dokáží do svých pláství zakódovat spoustu užitečných věcí, se hrabě dozvěděl jenom náhodou, když dojednával ve svojí mlžné podobě s královnou matkou spolupráci. Od té doby se snažil přesvědčit všechny medvědy v okolí, aby nechaly zásobárny medu divokých včel na pokoji, protože jejich mlsné jazyky způsobují nenapravitelné kulturní škody, ale většinou jeho snahy na tomto poli vycházely naprázdno.

Samostatnou kapitolou bylo zobrazovací zařízení. Hrabě pro svoje účely používal obří pláštěv plnou včel, kdy včely buď vystrčily šedou hlavičku nebo černý zadeček, ale pro účely osobních chytroušů se toto řešení absolutně nehodilo, protože ne každý by měl na tak velké a nákladné zařízení dostatek místa a peněz. Vyvinul proto přes zimu zcela nový, revoluční způsob zobrazování dat v tak malém měřítku. Blechy.

Hrabě Eulián byl hotov. Teď ještě zbývalo oslovit nějakého spolehlivého a schopného obchodníka v Mořčívílu, který by se celé věci ujal a vzal si na starost prodej a výrobu. Hrabě měl v plánu vyrábět jen několik desítek kusů ročně

při zachování co možná nejvyšší kvality a svým zbožím zásobovat výhradně školy a ostatní všeobecně prospěšné instituce pouze za výrobní cenu a něco málo přístrojů draze prodat městským boháčům za vyšroubované částky, a tak celý projekt financovat.

„A‘grep, i tebe vidím, nezapomeň že mám smysly několi-krát ostřejší, než je běžné,“ řekl hrabě, když se otočil na druhou dryádu, která právě vcházela do místnosti oknem. „Před chvilkou tady byla S‘aAgh.“

Dryáda projela hraběti rukou vlasy a obešla chytrouše.

„Líbí se ti?“

Přikývnutí.

„Mně taky. Jenom ještě nevím, jak mu mám říkat. Chci něco, aby bylo jasné, že to není chytrouš.“

Pokrčení rameny.

Dveře se rozletěly a místností proběhl ječící Bohoušek s krokodýlem zakousnutým v noze.

„Já nechápu, co s tím klukem je. Takhle vyvádí už od rána!“ povzdech si hrabě. „Chudák Kryštof, kdyby tušil, co ho tady všechno čeká, asi by mě tenkrát v bažinách radši zakousnul.“

Dryáda stiskla tlačítko na boku mahagonové krabice a se zájmem sledovala, jak se začíná roztáčet chladicí vrtulka a v krabici začínají bzučet probuzené včely. Hrabě si sedl vedle ní a čekal, až se rozsvítí světluška v dutině v zobrazovacím zařízení, a dá tak najevo, že systém je připravený.

„Mám tam zatím jenom takovou hloupost, královna se teprve učí, takže jí nemůžu zadávat nic složitého,“ řekl dryádě hrabě. „Ale jestli chceš, můžeš si to vyzkoušet.“

Dryáda rychle přikývla a vzala do ruky klávesnici. Na obrazovce se objevila blikající tečka.

„Napiš, kdy jsi se narodila,“ poradil dryádě hrabě. Dryáda se na něj dotčeně podívala.

„Ale no tak! Já jsem mnohokrát starší než ty, takže se nemusíš pohoršovat,“ smál se hrabě. Dryáda s nevolí natukala datum, obrazovka na okamžik úplně zčernala, ale za okamžik se na ní objevila informace, která udávala, kolik je dryádě let. A‘grep nadšeně zatleskala.

„Jednoduchý výpočet, ale počítám, že tak do čtrnácti dnů už toho bude umět daleko víc než stará královna, kterou mám ve velké kishně v hale,“ řekl hrabě.

Vymletá díra a Hluboká univerzita

Tahle kapitola měla původně patřit k povídce Obyčejný večer, kde by osvětlila, jak je to vlastně v Mořičvílu se vzděláním – v Mořičvílském městském muzeu přeci pracují samí vzdělaní lidé s mnoha tituly a v této souvislosti byla již několikrát zmíněna Hluboká univerzita ve městečku Vymletá díra.

Nakonec jsem text nezařadil, protože by rozbil atmosféru povídky, ale jistě neškodí vědět, jak se věci mají.

Nad Vymletou dírou začalo vycházet slunce. Ponocný Adél sfoukl plamínek ve služební lucerně a vydal se zvednout stavidla, což byla jedna z jeho hlavních povinností, stejně jako podenní stavidla musel večer zase zavírat.

Vymletá díra byla skutečně vymletá díra. Dávni předci současných obyvatel vybudovali vesnici na dně kaňonu, který se kroutil celým Hornoskalním sedlem jako had s epileptickým záchvatem.

Na dně kaňonu tekla říčka Trhavice³⁶⁾ a její proud byl tak prudký, že životní prostor tady nalezlo jen několik málo

velmi odolných živočišných druhů, namátkou Protiproudý pstruh a Vodopádový medvěd. V některých místech dosahoval proud takové rychlosti a spádu, že se většina k smrti vyděšených vodních molekul rozhodla překonat inkriminovaný úsek raději v plynném skupenství a do kapaliny se vracela až relativním bezpečím podvodopádových tíšin³⁷⁾.

Přes všechny tyto k osídlení zcela nevhodné podmínky se však v dávné minulosti našel koumák, který na dno kaňonu sešplhal, plivnul si do dlaní, utřel si ruce do kalhot a pustil se do stavby prvního jezu. Když měl jez hotový, vytesal do skalnatého dna náhon a sroubil první mlýn.

Na první pohled by se mohlo zdát, že stavba mlýna na dně nepřístupného a nehostinného kaňonu plného medvěďů, kteří se z ničeho nic vynoří z vodní tíště a plácnou sebou do vodopádu nebyl právě nejlepší nápad, ale první prapředek moc dobře věděl, co dělá.

Jelikož místo, které si pro svůj nový domov zvolil bylo v úseku, kde se kaňon zcela výjimečně rozšířil na téměř půl míle a Trhavice tu na poměrně krátkém úseku překonávala přenížení³⁸⁾ přes šedesát metrů, takže její proud do-

36) Jelikož v celém kaňonu existovala pouze jediná rostlinná forma života, která se dokázala na kluzkých a úzkých březích uchytit, a to byla Koncentrovaná švestkoň, dostávala voda v říčce na podzim, kdy švestky opadaly do vody a začaly kvasit, velice výraznou chuť a vlastnosti. Obyvatelé Vymleté díry pak po požití několika doušků pronášeli zásadní prohlášení typu „...mně to snad utrhne dršku!“

37) Tím docházelo ke vzniku tzv. suchých vodopádů, které se staly překvapením pro nejednu rybu, a v konečném výsledku k výskytu Protiproudého pstruha, který dokázal jediným skokem překonat i několikametrové převýšení po holé skále. To na druhou stranu způsobilo několik velmi ošklivých traumat náhodně zbloudilým rybářům.

38) Výškový rozdíl při klesání, něco jako převýšení, ale obráceně.

sahoval skutečně neuvěřitelné rychlosti a tahu, bylo prakticky nemožné mlýnský náhon vydlabat alespoň v relativní rovině.

Mlýn prvního prapředka v sobě tedy vynalézavě kombinoval vlastnosti mlýnského kola a sílu pneumatického kladiva. Náhon se svažoval k mlýnskému kolu v elevačním úhlu pětáctýřiceti stupňů, a proud tak kolo roztáčel do opravdu velkých rychlostí, takže mlýn vykazoval silně nadprůměrnou výkonnost.

To ovšem nebyla jediná finta, kterou prapředek používal. Aby vyřešil dopravu pytlů s moukou nahoru k zákazníkům a pytlů se zrním dolů k mlýnu, sestrojil první primitivní kladkový výtah, který vycházel z předpokladu, že pytel zrní je těžší než pytel mouky, a to přibližně o otruby, a tento hmotnostní rozdíl stačí k tomu, aby pytel zrní, vržený dolů vytáhl nahoru pytel s moukou upevněný na druhém konci lana jako protizávaží.

Tímto odvážným marketingovým krokem dosáhl nejkratších dodacích lhůt v dějinách mlynářenského průmyslu, protože když sedlák přijel k okraji kaňonu a svrhnul dolů pytel se zrním, okamžitě se mu vrátil pytel prvotřídní mouky. Z tohoto důvodu se prapředkovy zakázky jenom hrnuly a mlýn prosperoval³⁹⁾.

Za pár let se ve Vymleté díře objevil další mlýn, pak ještě jeden, hospoda, kostel, další tři mlýny a tak dál, takže v době, ve které se odehrává tento příběh, byla Vymletá díra plnohodnotným městečkem s honosnou radnicí, konzervárnou

39) Před zahájením provozu musel samozřejmě prapředek sáhnout do vlastní kapsy a namlít si dopředu několik pytlů, aby bylo co posílat nahoru, až přijede první zákazník, ale to se mu samozřejmě bohatě vyplatilo.

Protiproudých pstruhů, kostelem zasvěceným Sestře Broskové, vlastním pivovarem a Hlubokou školou.

Hluboká škola⁴⁰⁾ vznikla ve Vymleté díře díky nezvyklému přírodnímu úkazu, o kterém už byla řeč. Vystrašené molekuly kyslíku, které poletovaly vzduchem, zdaleka ne všechny našly bezpečnou tišinu a molekuly vodíku ochotné se s nimi dát opět do party a vytvořit vodu, takže vzduch byl ve Vymleté díře kyslíkem silně přesycený.

Lidský mozek ke své činnosti kyslík potřebuje a je-li jím nepatrně přesycen, začne pracovat výkonněji. V případě Vymleté díry se však ani zdaleka nedalo mluvit o nějakém nepatrném přesycení, ale přímo o maximálním zahuštění.

Každý, kdo ve vesnici žil delší dobu, velmi brzy zjistil, že je schopný si zapamatovat veliké množství informací a že mu to i celkově tak nějak lépe myslí. Nejlépe na tom samozřejmě byli samotní obyvatelé městečka, kteří vzduch přesycený kyslíkem dýchali už od narození, a nebylo proto tedy nic zvláštního třeba na tom, že právě ponocný Adél plynně hovořil čtyřmi jazyky, a když se hodně nudil, počítal si logaritmické rovnice.

Poloha Vymleté díry, hlavně pak spád údolí a říčky Trhavice, daly časem vzniknout velmi zvláštnímu školnímu sportu – tzv. šlajsnování. Jelikož Trhavice byla při průtoku městečkem regulována množstvím jezů, vytvářeli jejich propusti dohromady celkem ucelený systém šlajsen, ve kterém voda dosahovala velkých rychlostí a vždy po několika metrech měnila nečekaně svůj směr.

40) Všude jinde na světě, kromě Vymleté díry samozřejmě studenti po dokončení střední školy postupovali na školu vysokou.

Šlajsnování spočívalo v tom, že závodník nasedl do malého člunu a byl i s ním vhozen do první šlajсны. U poslední šlajсны byl odchycen personálem školy⁴¹⁾, a pokud se zjistilo, že se dotyčný neutopil, byl jeho čas zapsán do výsledkové listiny.

Šlajsnování se tak na Hluboké škole stalo jakýmsi protípólem nudného veslování na klidné vodě Stromové řeky, které provozovali studenti Vysoké školy v Mořičvilu.

Mlýny a manufaktury se Vymleté díře zastavovaly pouze na noc a v neděli a to tak, že podenní zavřel všechna stavidla, a zabránil tak Trhavici, aby proudila do náhonů. Celý kaňon potom utichl a jediné zvuky, které se v něm rozléhaly, vydávali vodopádoví medvědi, kteří skákali do tůní, a školní medvěd Balík, který nemohl odolat rodovým pudům a plácal sebou do tišiny nad prvním jezem.

41) Ochočeným vodopádovým medvědem Balíkem.

Tunel na Ostrov umění

V povídce Pískožrouti je několikrát zmíněno, že Mořičvilské podzemní dráhy budují pod městem nové tunely pro své vlaky, aktuálně pak dva tunely na Ostrov umění. Protože by vysvětlování, jak je celá akce technologicky pojata, zdržovala a odváděla pozornost od samotného příběhu, zařadil jsem tuhle kapitolu právě až do vystřižených kapitol.

(...) teď řešili problém tunelu na Ostrov umění. Jakkoliv se to zdálo nepravděpodobné, pod celým městem byly tunely, jenom pod Ostrovem umění ne. Zuzaně to přišlo divné. Stromová řeka byla poddolována dohromady šesti tunely z dávných dob, takže spojit levý a pravý břeh města podzemní dopravou nebyl žádný problém, ale proč ksakru nebyl ani jeden tunel pod docela obyčejným ostrovem?

A právě tam ho Zuzana potřebovala nejvíc. Lidé chtěli jezdit do divadel, a kde bylo nejvíc divadel? Správně, na Ostrově umění. Budování stanic nebylo nijak levnou záležitostí. Lidé se sice skoro prali o to, aby právě pod jejich domem jedna stanice byla, ale náklady na vybudování podzemních schodišť a hal, nástupišť a toalet, to nebyla právě maličkost.

Ke dnešnímu dni Podzemní dráhy disponovaly šestnácti stanicemi na dvou tratích. Jistě, náklady se velmi rychle vracely, ale i tak to bylo vydání velkého rozsahu. Ve srovnání s vybudováním tunelu pod řekou to ovšem byl zanedbatelný pakatel.

Tunel navrhnul hrabě Eulánus Stoker. Zakázku dostal především proto, že u něj byla záruka mnohasetletých zkušeností prakticky ve všech oborech, kde bylo třeba něco postavit. Hrabě si na radu Zuzany založil firmu, čímž svoje vynalézání zlegalizoval, a zaměstnal v ní nejen svého synovce Samuela, který už se cítil po té nešťastné události před rokem mnohem lépe⁴²⁾, ale i svého přítele, sluhu a protivníka v jedné osobě, Bohouška, který byl ze všeho nejvíc lidodlakem, i když původně se narodil jako jezevec; dvě spřátelené dryády, jejichž jméno skoro nikdo neuměl vyslovit jako sekretářky a své staré známé, hejkala Cyrila a ducha Viléma Třísku. Pak ještě samozřejmě vesničany, kterým nevadilo, že jejich šéf je upír a kolegové vesměs nadpřirozené bytosti. Bylo jich celkem deset a souhrnně by se dalo říci, že jejich shodným znakem byl vyvážený poměr inteligence versus síla. Čím větší síla, tím menší inteligence. Jinak byl každý jiný. Svým způsobem samozřejmě.

Jeden z nich byl přesvědčený, že je Bedřichův prorok, a neustále vykládal o blížícím se konci světa, druhý trpěl vzácnou chorobou zvanou selffobie, tedy strachem ze sebe sama, ale stačilo odstranit všechna zrcadla z jeho dosahu a choval se téměř normálně.

Hrabě vymyslel vskutku neobvyklou konstrukci z kamene a skla, která měla vést ne pode dnem, ale kousek nade dnem.

42) Minimálně už čůral ve stoje.

Musel Zuzanu o svém odvážném projektu opravdu dlouho přesvědčovat, ale když jí na svém modifikovaném chytroušovi⁴³⁾ ukázal výpočty, Zuzana se pro projekt nadchla stejně jako hrabě.

Problém byl ale někde jinde. Stavbu provázelo značné množství potíží. Řeka se zřejmě rozhodla, že tunel nechce, a dělala všechno proto, aby se stavbu nepodařilo dokončit. Voda pronikala sebemenší škvírou, i když ji dělníci utěšňovali horem dolem. Proud často přinášel velké kusy kmenů, které rozdělanou konstrukci silně poškozovaly. Zuzana si pomalu začínala myslet, že Stromová řeka má vlastní inteligenci a dělá jí to naschvál.

Samotný postup prací byl následovný: jeden z jazyků řeky, který obtékal Ostrov umění se přehradil kůly zaraženými hluboko do dna (což samo o sobě byl nadlidský úkol, ale hrabě vymyslel velmi praktický jeřáb a zarážecí stroj, který byl navíc poháněn samotným proudem řeky, takže pracoval téměř zdarma, když nepočítáme obsluhu), přes kůly se pak natloukly silné trámy a začala vznikat provizorní hráz. Voda se o překážku zastavila a znechuceně začala ostrov obtékat druhým jazykem. Pak se začaly hloubit základy.

Ukázalo se, že nános bahna na dně řeky je přímo neuvěřitelný, na kamenné podloží narazili dělníci až po patnácti metrech. Na řadu přišla stavba podpěrných sloupů, pro překonání koryta jich bylo potřeba dvacet šest ve dvou řadách.

Hrabě Eulián Stoker dlouhá léta bádá na poli výpočetní techniky a výsledek jeho snažení již začínal dostávat konkrétní podobu. Místo nevzhledných velkých kovových krabic zdobila jeho pracovní stůl elegantní skříňka z mahagonového dřeva se stylizovanou nakousnutou hruškou na boku. Viz první vystrížená kapitola.

Jako materiál byl použitý čedič, dovezený z jedné velmi zapadlé rokliny v zapomenuté části Vrcholů.

Trpasličí komunita, která ho po mnoho generací těžila, z něj tesala přesné kvádry a tvary, které nakreslil hrabě a které pak dělníci pomocí kovových profilů skládali k sobě a navzájem do sebe zapouštěli. Jak tvrdil hrabě Stoker, největším stabilizačním prvkem mělo být ne ukotvení ve dně, ale samotná váha kamenů.

Jeronym navíc přišel s velmi originální hmotou, která při smíchání jejích obou složek do deseti minut zcela ztvrdla, a byla pevná skoro tak, jako čedičové bloky, takže se s ní ideálně vyplňovaly mezery a kvádry lepily k sobě.

Když bylo sestaveno a zapuštěno všech dvacet šest podpěrných pilířů do dna řeky, bylo třeba vybudovat samotnou rouru tunelu. Přes pilíře byly položeny velmi těžké kamenné bloky podobné obrovským pražcům a na jejich základech začala vznikat konečně stavba tubusu, ve kterém byla každá druhá cihla skleněná.

Jejich výrobu dostal na starost pan Vimřík z Lodge, který platil ve svém oboru za odborníka. Postup výroby tajil, ale při zkouškách, které hrabě se Zuzanou na prvních vzorcích prováděli, se ukázalo, že skleněná cihla se prakticky nedá při své tloušťce ničím rozbít, maximálně se z ní malý kousek odloupne. Pan Vimřík nechal cihly navíc zakovat do železných ráků.

Poznámka na konec

Bývá zvykem, že na konec knížky uvede její autor místo a datum, kdy dílo dokončil – troufám si předpokládat, že tak chce dát najevo, jak je zcestovalý, případně že má chatu na Sázavě. Možná že to ale slouží jen k tomu, aby to autor nezapomněl. Takže:

Zasněžená kráva – Přeštice, Česká Republika, 2003

Obyčejný večer – Plzeň, Česká Republika, 2004

Krb – Plzeň, Česká Republika, 2004

Broskvové Myši – Paříž, Francie, 2005

Nafialovělý Mourek – Jotunheim, Norsko, 2005

Pískožrouti – Feyitie, Turecko, 2006

OBSAH

Zasněžená kráva	5
Krb.	37
Obyčejný večer	46
Broskvové myši	94
Nafialovělý Mourek	104
Pískožrouti	112
Bonusy a vystřižené kapitoly	201



NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

pevnost
MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

Edice Pevnost, sv. xx (sv. 1–29 Wolf Publishing)

Název

NÁZEV

(část druhá)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Knihy **Nakladatelství Epocha** můžete zakoupit u svého knihkupce
nebo si je lze objednat:

písemně na adrese: **Kaprova 12, 110 00 Praha 1 – Staré Město,**

telefonicky na čísle: **224 810 353**

e-mailem na adrese: **epocha@epocha.cz**

nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**
